

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

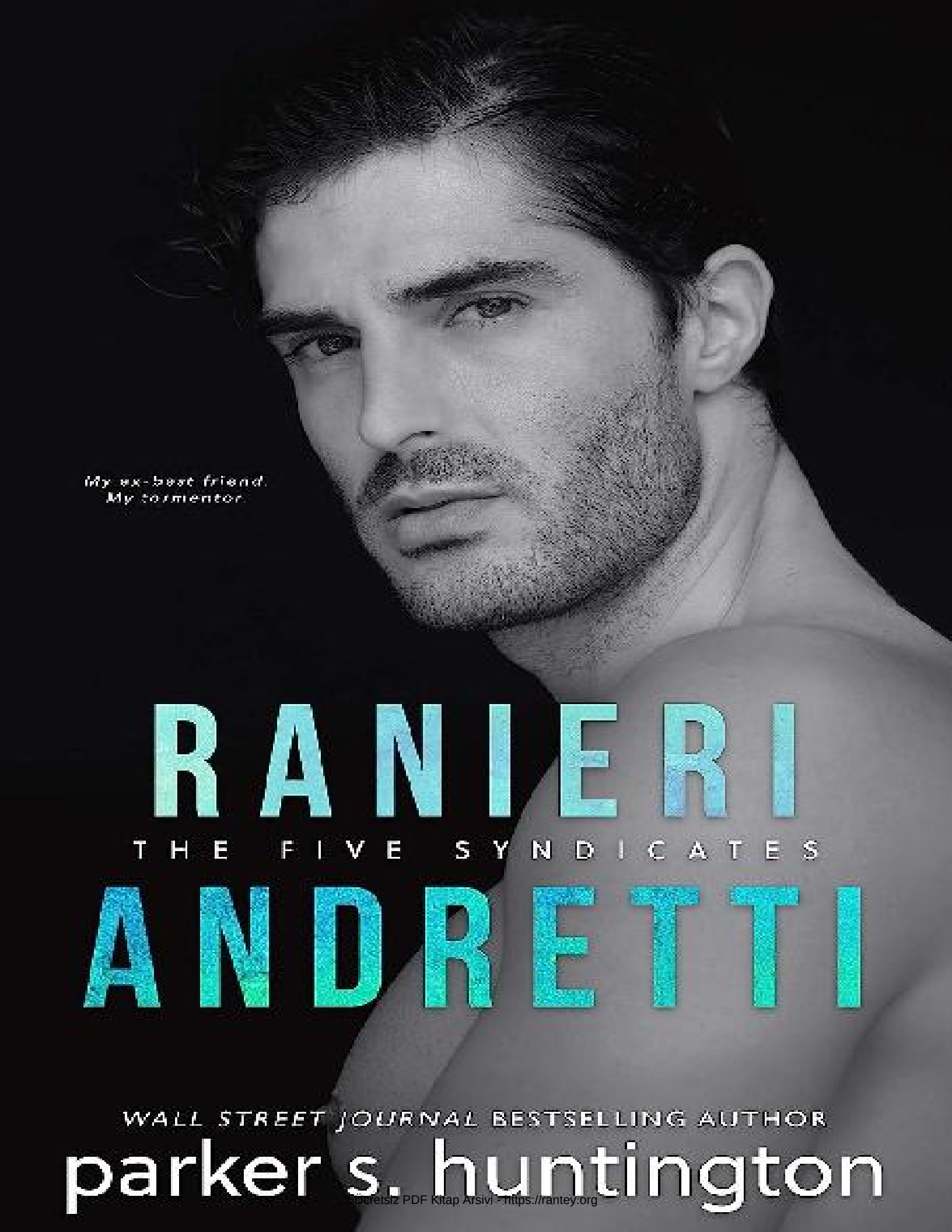
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*My ex-best friend.
My tormentor.*

RANIERI THE FIVE SYNDICATES ANDRETTI

WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR

parker s. huntington

FOREWORD

A Uzun zaman önce, çok çok uzak bir galakside, barışçıl insanlardan oluşan bir koloni uyum içinde yaşıyordu. Kendilerinden sonra temizlediler, baktılar

ve asla kendilerine ait olmayanı çalmadılar. Bir gün bir gemi yere çakıldı ve altındaki ormanı yaktı. Barışçıl sakinler bir araya gelmiş, yangınla savaşmış ve uzay gemisindeki kadını kurtarmışlar.

Gemiden çıktığında kendine "Korsan" diye seslendi.

İnsanlar onu kollarını açarak karşıladı ve ona kendi yöntemlerini öğretti. Ona para kazanmak için nasıl yiyecek yetiştireceğini öğretiler. Ona parayı kıyafetlere nasıl harcayacağını gösterdiler ve onu kitaplarla, Kindle'la, Amazon'la ve uzayda hakkında çok şey duyduğu meşhur "Tek Tık "la tanıştırdılar.

Ama bir gün Korsan'ın parası bitmiş. Olamaz! diye düşündü. *Parker S. Huntington'ın yeni kitabı daha yeni çıkmıştı.* O da karanlık ağa girip kitabı çaldı. Ve bir insan ona kitabı nasıl aldığını sorduğunda, ona nasıl çalınacağını öğretti. Buna korsanlık deniyordu. Kısa süre sonra, yeni kitapların çıkmadığı yeni bir dünya ortaya çıktı, çünkü Dünya pis bir korsanlar diyarına dönüşmüştü.

Korsanlık yapma.

Sadece bir kişi yeter, millet.

Kızgınlık

Yeniden gönderme

/Rə'zentmənt/

İsim

Kötü muamele görmüş olmanın acı öfkesi.

D Hayal kırıklığı. Öfke. Korku. Hepsi de kendi başlarına yalnız ve acı verici duygulardır. Bir araya geldiklerinde kızgınlığı oluştururlar.

Adaletsizliğin şaşkınlığı geçtikçe, öfke ve korku da geçer ve yerini hayal kırıklığına bırakır. Ancak hayal kırıklığı ile ilgili olan şey, bunun tamamen kafanızın içinde olmasıdır. Hayal kırıklığı, beyninizin eski bir gerçekliğin sonuna uyum sağlaması, bir zamanlar her şeyin böyle olduğunu düşündüğünüz yolun sonunu keşfetmesidir. Ve belki de bu iyi bir şeydir.

Kendi gerçekliğinizi yaratın. Asla hak ettiğinizden daha azına razı olmayın. Ve eğer biri sizi hayal kırıklığına uğratırsa, ondan çok şey beklediğiniz için asla kendinizi suçlamayın. Kızgınlık ve hayal kırıklığı kaybolur. Gerçek aşk geçmez.

PROLOGUE

*Kızgınlık, zehir
içmek ve diğer kişinin
ölmesini beklemek gibidir.*
- Carrie Fisher

Carina Gallo

W

Çocukken ihanet, en iyi arkadaşının seninle ortak olmasıdır.
ile biri başka için a okul proje. Ya da
senin

Anaokulu aşkınız sizi doğum günü partisine davet etmiyor. Ya da teneffüste yerde yirmi dolarlık bir banknot bulursunuz ve babanız onu okulun huysuz Kayıp Eşya Görevlisi'ne vermenizi ister, o da muhtemelen cebine indirecektir.

Olmaması gereken şey, güvenilebileceğinizi düşündüğünüz kişinin, tüm dünyadaki en iyi arkadaşınızın, işkenceciniz haline gelmesidir. Ranieri

Andretti'nin beni unutması gerekiyordu. Unuttuğunu sanıyordum. Üniversiteye gittiğimden beri konuşmamıştık ve bildiğim kadarıyla benim varlığımı bile unutmuştu.

Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, eski en iyi arkadaşımı asla unutamadım.

Anlaşılan o da yapamamış.

CHAPTER ONE

*Öfke, kızgınlık ve kıskançlık
başkalarının kalbini değiştirmez
-Sadece sizinkini değiştirir.
Shannon L. Alder*

Carina Gallo

11 Yıl Önce

"D "Sonbahar programını aldın mı?" Pembe klasöründen benimkini çıkardım ve masanın üzerine koydum.

Gözleri programımı gözden geçirirken Ranie'nin dudaklarında eğlence belirdi. Her zaman şık olan siyah saçları yanlardan kısa, tepeden uzun kesilmişti ve zümrüt yeşili gözlerini okşayan bir centilmen kesimi vardı ve o kadar klasik bir yakışıklılığı vardı ki midemde bir paket Pop Rocks patlamış gibi hissetmeme neden oluyordu.

Çok yakında, babamın küçük bakkalının arkasında benimle takılamayacak kadar havalı olacaktı. Sorsa itiraf etmezdim ama Diavolo Lisesi'ndeki ilk yılımız için heyecanlı değildim. Endişeliydim. Ranie'nin onun benden ne kadar havalı olduğunu anlayacağından ve dokuz yıllık arkadaşlığımızın boşa gideceğinden endişeleniyordum.

Mantıksız mı? Muhtemelen.

Ranieri Andretti tanıdığım en iyi insandı, beni hayal kırıklığına uğratmaktan acizdi. Güvensizliğim mantıksızdı ama babam her fırsatta on dört yaşındaki çocukların ne kadar dramatik ve mantıksız olabileceğini hatırlatmayı severdi.

Ranie, Florida'da yaşadığım onca yıl boyunca hiç almadığım hafif bir Güneyli ağzıyla konuştu: "Al." Siyah kot pantolonunun arka cebine uzandı, bir kâğıt çıkardı ve önüme attı.

Kağıdı açtım, kırıksıklıkları düzleştirdim ve programını okudum:

O Dönemi: Erkekler Varsity Futbol, Koç Kevin

1st Dönem: AP Beşeri Coğrafya, Bay Schlesinger

2nd Dönem: Honors Algebra II/Trigonometri, Bay Franks

3rd Dönem: Sağlık, Bayan Rutgers

4th Dönem: AP Biyoloji, Bayan Slight

5th Dönem: Honors English, Bay Richards

6th Dönem: İspanyolca II, Bayan Gutiérrez

Ranie zekiydi ve bu derslerin üstesinden *gelebileceğinden* emindim ama *neden bu* dersleri aldığını bilmiyordum. Okuldan nefret ederdi. Niccolaio'nun üniversite için Florida'dan ayrılmasından önce kalan iki yıl boyunca ağabeyiyle takılmaktan zamanını alan her şeyden nefret ederdi.

"Anlamıyorum, Ranie."

Onun adı dudaklarımda şekillendi, o kadar eşsiz, mükemmel ve bana aitti ki. Bu ismi her gün söyleyebilmeyi seviyordum ve o da hiç şaşmadan bana cevap veriyordu.

"Anlayacak ne var ki?" Sırıttı ve bu çocukluğundan beri sahip olduğu aynı sırtıştı. En iyi arkadaş olduğumuzda yüzünü süsleyen aynı gülümseme ve bana onun benim olduğunu ve başkasının olmadığını söylemişti. Ve son dokuz yıldır her gün bu sözünü tuttu.

"Bu benim programım. Kelimenin tam anlamıyla aynı."

"Erkekler futbol takımına mı girdin? Tebrikler, bebeğim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Programı tekrar taradım. "Diğer her şeyden bahsediyorum. Bunu nasıl... nasıl yaptın?"

O şeytani sırtışı genişledi, o kadar ukala ve kendini beğenmiş ki onu zaten sevmesem ondan nefret ederdim. "Lacy Ryan'ın annesi Diavolo'nun baş yöneticisi."

Kalbim küt küt atıyordu. Lacy Ryan benden nefret ediyordu ve benim ondan hoşlanmamam o kadar kesin olmasa da, teklif edilirse yasaklama emrini memnuniyetle kabul ederdim.

"Oh."

Gözlerini devirdi. "O kadar da kötü değil Gallo."

O kadar kötü değil mi? Anaokulundan ortaokula kadar bana zorbalık yapmak için her fırsatı değerlendirmişti. Bağışlayıcı bir insandım ama o kadar da bağışlayıcı değildim. Ranie'ye söylemememin tek nedeni nasıl tepki vereceğini bilmemdi.

Sevdiği biri zarar gördüğünde, Ranieri Andretti öngörülemez bir kasırgaya dönüşür, sanki bunun için doğmuş gibi yıkıma neden olurdu. Futbol sahasındaki lakabı "Kaos "tu ama saha dışında bu lakap çok daha uygun düşüyordu.

Beni korurken başını belaya sokması isteyeceğim son şeydi. Babası zaten arkadaşlığımızı onaylamıyordu, bu yüzden Ranie'nin Miami Beach'in lüks semtlerindeki mega malikanesi yerine babamın North Beach'teki dükkanının dinlenme odasında takılıyorduk.

"Her neyse." Ona programını geri verdim.

Elimi benden alırken sıktı. İnsanlar çıktığımızı sanıyordu. Ama çıkmadık. Arkadaşlığımızın başladığı an

etrafımızda bir baloncuk oluşturdu, çünkü birbirimizden başka kimseye ihtiyacımız yoktu. O benim kalbime sahipti, ama ben de onunkine.

"Aşcılık dersine giremedin." Büyüdüğümdede şef olmayı ne kadar çok istediğimi biliyordu.

"Birinci sınıflar için uygun değil." Omuz silktim. "Her zaman gelecek yıl vardır. Ve konuyu değiştirme." Onu inceledim. "Cidden, ne oluyor? Neden programımı kopyaladın?"

Neşesi gözlerinden kaçtı ve ayağa kalktı, masanın etrafında döndü, yanıma oturdu ve ellerimi tuttu. "Carina," bana sadece ciddi olduğunda böyle seslenirdi, "ben-"

Gürleyen bir gümbürtü konuşmasını yarıda kesti. Ayağa kalktım ve koridordan mağazanın önüne doğru koşmaya başladım. Güçlü bir kol belimi sararak beni Ranie'nin göğsüne doğru çekti. Beni kaldırdı ve tek koluyla babamın ofisine taşıdı.

"Beni yere bırak!" Onun tutuşuna karşı mücadele ettim. Dışarıdaki bağırılar daha da artmıştı ve babamın güvenliği için endişelenmeye başlamıştım. "Ona yardım etmem gerek!"

Ranie eliyle ağzımı kapattı ve kulağıma fısıldadı, "Sakin ol Carina. Buradan ayrılamazsın. Tehlikeli olabilir."

Oraya gidip babama yardım etmek için bir sebep daha. Tutuşuna karşı daha çok mücadele ettim.

Kollarını belime doladı ve başka bir durumda o Pop Rocks'lar göğsümden karnıma doğru patlayacaktı. "Sakin ol, ben de bırakayım. Tamam mı?"

Kurtulmak için son bir kez daha sarsıldım ama işe yaramayınca hareketsiz kaldım ve bedenimi onunkine yaslayarak gevşedim. Beni serbest bıraktı, yüzümü ona dönmem için vücudumu çevirdi ve bir parmağını dudaklarına götürdü, mesajı açıklı: kapa çenenı.

Monitörü açtı ve babamı gömleğinin yakasından tutan Luigi'nin görüntüsü ekranı doldurduğunda irkildim.

Ranie'ye döndüm, ihanet yüzümden açık ve net bir şekilde okunuyordu.
"Bu da ne böyle?"

"Araba-"

"Babanın *consiglieri* babamı neden tehdit ediyor?"

Consiglieri, mafya patronunun en üst düzey danışmanıydı. Ranie'nin babasından izin almadan hareket etmesine imkan yoktu.

"Bebeğim, ben-"

"Bundan haberin var mıydı? Bu yüzden mi oraya koşmamı engelledin?"
Başımı salladım, iğrenme ve adrenalin damarlarımda dolaşıyordu ve babama yardım etmek niyetiyle kapıya yöneldim.

Ranie kolumu tuttu, sıkıca ama nazikçe kavradı. "Oraya gitme." Onu ittim. "O benim babam!"

"Bilmiyordum. Söz veriyorum Carina. Kendini tehlikeye atmanı önlemek için seni tuttum."

Gözleri bana yalvarıyordu ve ona inanmak istiyordum, ona inanmam *gerekiyordu* ama bahsettiğimiz kişi benim babamdı. Annem bizi terk ettikten sonra elimde kalan tek şey o ve Ranie'ydi. Ama Ranie geceleri beni yatırmaz ve yatağımın altında canavar olup olmadığını kontrol etmezdi. Sadece babam vardı ve o dışarıdaydı. Tek başınaydı.

"Bırak gideyim, Ranie."

"O tehlikeli biri."

"Aynen öyle!"

"Şşşt!" Sesini alçalttı. "Sessiz ol. Sana bir şey olursa, Carina, kendimle yaşayamam. Oraya gideceğim. Tamam mı? Luigi'yle konuşmama izin ver."

Başımı salladım ama içten içe onun için de endişelenmeye başlamıştım. "Peki."

O gider gitmez kafamı ekrana çevirdim. Varlığım dikkat çekmeden sesi olabildiğince açtım.

Luigi babamı öne doğru eğmiş, vücudunun izin verdiği ölçüde cam tezgâha bastırmıştı. "Koruma ödemeni kaçırdığında ne olacağını biliyor musun? Kızın yüzünden sana daha önce de tolerans göstermiştik ama bizi böyle oyalamaya devam edemezsin."

Bu doğru gelmedi. Ranie'nin babası Cristiano Andretti benden nefret ederdi. Benimle akraba olmak babamın davasına zarar vermeliydi.

Babam hırıldadı. "Yarın sana getiririm."

"Bunu yap, çünkü yapmazsan diğer elin de gidecek."

"Sıradaki? Ne diyorsun sen-ahhhhhh!"

Babamın çığlıkları kulağıma ulaşır ulaşmaz arka ofisten çıkıp mağazanın orta bölümüne doğru koştum. Luigi çoktan gemiyi terk etmişti ve Ranie soda makinelerinin başında kalın bir havluyu ıslatıyordu. Babama doğru koştum ve sol elini tuttum. Kan ve yeni oluşan morlukların ötesinde, iki parmağı garip bir şekilde sağa doğru bükülmüştü.

"Aman Tanrım. Ne oldu baba?" Ranie'nin elindeki havluyu aldım ve elimden geldiğince nazikçe babamın avucuna sürdüm.

Yüzünün buruşmasını engellemek için mücadele etti ama yüzünün buruşması metanetini parçaladı ve kalbimi kırdı. "Bunun için endişelenme, sevgilim. Önemli bir şey değil."

"Hiçbir şey mi? Hiçbir şey mi?!"

Ranie havluyu titreyen parmaklarımla arasından kaydırды.

Onu geri çekmeye çalıştım. "Benimle konuşma bile, Ranie. Koruma parası mı? Babamdan mı? Delirdin mi sen?!" Havluyu kanamaların en kötüsüne bastırdım. Tezgâhın üzerinde babamın elinin yanında kanlı bir çekiç duruyordu. Gözlerimi kaçırdım ve Ranie'ye dik dik baktım. "Senin burada olman gerekiyordu! Sana güvenmiştim! Ne oldu Ranie?!"

"Carina, ben-"

"Ne var biliyor musun? Şu anda sana bakamam bile. Git buradan." "Ama-"

"Çık dışarı!" Havluyu tezgâhın üzerine bırakıp Ranie'yi olabildiğince sert bir şekilde iterek bağırdım.

Dokuz yıllık arkadaşlığımız boyunca yaptığımız en kötü kavgaydı. Artık haksızlık ettiğimi biliyordum. Ranie bana karşı her zaman iyi davranmıştı, en sert koruyucumdu ve her zaman güvenebileceğim iki kişiden biriydi.

Özür dilemeye
çalışmışım. Ve
denedim.

Ve denedim.

Ve tekrar denedim.

Beş ay sonra Diavolo'da hiç arkadaşı olmayan tek birinci sınıf öğrencisi benmişim gibi görünmeye başlamıştı. Peki ya Ranieri? Haklıydım. Benimle takılmak için fazla havalı olduğunu anlamıştı ve değer verdiğim o dokuz yıllık arkadaşlık hiç yaşanmamış olabilirdi.

Ranie her geçen gün daha çok şey kazanıyordu... daha çok şey. Daha çok beğenildi. Daha yakışıklı. Daha popüler. Son sınıflar ve birinci sınıflarla takılan birinci sınıf öğrencisiydi, bir yanında her zaman Niccolao, diğer yanında ise güzel kızlardan oluşan bir döner kapı vardı. Ve son fethi Lacy Ryan'dı, benim çocukluk zorbam.

Diavolo'da öğle yemeği vakti en kötüsüydü. Kafeteryanın en ucunda, çoğunlukla karanlığın gölgelediği bir masada oturdum. Bu benim hoşuma gidiyordu. Ne kadar az görünür olursam o kadar akıllıydım. Ranie beni arkadaşlığından çıkardıktan sonra, arkadaşım olduğunu düşündüğüm herkes bunu onun arkasından bana zorbalık etme, küçümseme ve eziyet etme izni olarak almıştı.

Bu köşede saklanmaya
çalıştım. Bazen işe yaradı.

Bazen olmadı.

Bir yemek tepsisi büyük bir gürültüyle yanıma düştü! Şaşkınlıkla sıçradım ve faille yüzleşmek için döndüm. Bana Ranie'ninkileri hatırlatan yeşil gözler benimkilerle buluştu. Yontulmuş çenesi, çıkık elmacık kemikleri ve ince burnu

Ranie'ninki gibi yakışıklıydı ama Ranie'nin saçları koyu renk ve beyefendi kesimiyken, bu yabancının saçları sarı ve daha uzundu.

"Selam. Ben Brody." Elini uzattı.

Gözlerim bir o yana bir bu yana kayıyor, bunu başka birinin görüp görmediğini anlamaya çalışıyordu. Umarım görmüyordur. "Bunu yapmak istemeyebilirsin."

"El sıkışmak mı? Hasta falan mısın?" Bana hediye ettiği sırtış iyi huyluydu. "Oldukça güçlü bir bağışıklık sistemim var."

PB&J'imi elime aldım. "Hayır, yanıma otur demek istedim. Benim yanıma oturmak istemeyebilirsin."

"Neden olmasın?"

"Ben istenmeyen kişiyim."

"Bu garip bir isim, Persona Non Grata."

Gözlerimi devirdim ama dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Biri benimle şakalaşmayalı uzun zaman olmuştu. "Ben ciddiym. Benim yanıma oturmak sosyal intihar olur."

Omuz silkti. "Bu tür şeyler için fazla endişelenmiyorum." Muhtemelen birden ona kadar olan bir ölçekte kolayca on bir olduğu içindir. Diavolo'daki kızlar onu yiyip bitirirdi. Yanımda oturması onun ne kadar çekici olduğunu değiştirmiyordu.

Başımı yana eğdim ve onun rahat tavrına baktım. "Neden ben?"

"Bu masa size aitti. İsimlerini söyler söylemez unutacağım on kişinin olduğu bir masa yerine kendimi bir kişiye tanıtmayı tercih ederim diye düşündüm."

Yemek tepsisine attığı programı inceledim. "Demek burada yenisin?"

"SoCal'dan transfer oldum."

Kafasını salladım. "Bu saçını açıklıyor."

"Saç mı?" Bir elini altın sarısı saç tellerinde gezdirdi. "Uzun.

Güneş öpücüğü. Klasik sörfçü erkeği."

Cık cık etti. "Bu bir klişe ve ben aslında bundan emin değilim-"

Su saçlarımla buluşup yüzümden aşağı damlarken ve beyaz tişörtümü ıslatırken sandalyemi geriye iterek çığlık attım. Lacy benden birkaç santim ötemde duruyordu, elinde boş bir su şişesi vardı. Kimsenin ince tişörtümün arkasını görmemesini umarak kolumla göğsümü kapattım.

Gözlerim Ranie'ninkilere kaydı, kafeteryanın öbür ucundan lazer hassasiyetiyle onunkilere kilitlendi. Beni arkadaşlığından çıkarmış olabilirdi ama zorbalığa göz yummamıştı. Gördüğünde genellikle sesini yükseltirdi. Bugünlerde hayatımın tek iyi yanı buydu.

Ama ona baktığımda, Brody'ye odaklanmadan önce bir anlığına sırlıslık olmuştum yüzümü inceledi. Bir şey söylemesini bekledim. Herhangi bir şey. Ama söylemedi. Onun yerine Niccolao'ya döndü ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Niccolao cevap verdi ve ikisi benim kargaşamı tamamen görmezden gelerek hararetli bir sohbeta başladılar.

Fısıltılar kısa süre sonra başladı. Birisi gülmek için cesaretini topladı. Sonra bir başkası. Ve bir başkası. Ve bir başkası. Çok geçmeden tüm kafeterya bana gülmeye başladı. Brody kazağını silkti ve bana uzattı. Yumuşak pamuklu kapüşonluyu ıslak gömleğimin üzerine geçirdim, en azından biri benim tarafımda olduğu için şükrettim. Muhtemelen yakında benimle arkadaş olmanın Diavolo'da kendini dışlamaya değmeyeceğini anlayacaktı ama o zamana kadar alabileceğim her yardımı kabul edecektim.

Odanın öbür ucunda Ranie'nin gözleri benimkilere takıldı, cekete takılıp kalmıştı. Ayağa kalktı, kararlılık duruşunu tüketiyordu, ama Niccolao onu geri çekti. Karşılıklı aceleyle konuştular ve Ranie'nin kaşları, yerine düzgünce yerleşmeden önce derin bir şekilde çatıldı. Kendimi aptal gibi hissederek dikkatimi Brody'ye verdim. Ranie kahraman değildi. O kötü adamdı.

Tüm öğle yemeği boyunca sırlıslık ve titreyerek oturdum, gururum kaçıp saklanmama izin vermedi. Biri yanıma geldi ve ıslak saçlarımla ilgili bir şaka yaptı. Sanki Ranie'nin beni savunmayarak, onun önünde bana zorbalık yapmasına karşı koyduğu sözlü olmayan yasak kalkmıştı. Brody ona karşılık verdi ve bir an için kendimi yeniden korunmuş hissettim.

Beşinci ders için zil çaldığında, Brody sol yanımda olduğu halde Ranie'nin yanından geçerken başımı dik tutuyordum. Ellerim yumruk olmuş, titremelerini gizlemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Ranie'den ne beklediğimi bilmiyordum. Bir özür mü? Bir açıklama mı? Hayatımın ne kadar berbat bir hal aldığını kabul etmesini mi? Dokuz yıl boyunca birbirimizin her şeyi olduktan sonra bunu istemek çok mu fazlaydı?

Onun yerine gözleri bir kez daha Brody'nin kapüşonunun sıska bedenimi nasıl cüceleştirdiğine takıldı ve Brody'ye bakıp arkasını döndü. Niccolao bana sempatik bir bakış attı ama onun her zaman Ranie'nin tarafında olacağını biliyordum.

Kalbim düştü ve Ranie'yle arkadaşlığımız bittiğinden beri koruduğum umudum yok oldu. Kafeterya Olayı'ndan sonra zorbalık büyüdü ve Diavolo'nun katı öğretmenlerinin bile kontrol edemediği bir canavara dönüştü.

En azından Brody vardı.

Ama Ranie olması gerekiyordu.

CHAPTER TWO

*Bugün, dünün
hayaleti tarafından
rahatsız edilmeyi
bıraktığınız gün olsun.*
Steve Maraboli

Carina Gallo

Şimdiki zaman, hiçbir şeyin değişmediği yer.

İç çamaşırına konyak dökülen striptizcilerden birine soda verdi. Fred odanın öbür ucundan koşarak yanımıza geldi, beyaz saçları telaşla savruluyordu ve onu soyunma odasına geri itti. "Hayır, hayır. Onunla olmaz!"

İç çamaşırına baktı, pembe-siyah bir balconette ve külot takımıydı. "Bunun nesi var?"

"Bunun içinde 20 dolar gibi görünüyorsun." Tipik Fred. Asla lafı dolandırmaz ya da ne bileyim, medeni bir insan gibi davranmaz.

Kollarını kavuşturdu, öfkesinde sonuna kadar haklıydı. "Ben yüz yirmi pound ağırlığında."

"Senin böyle görünmeni istemiyorum. Benim kulübümde olmaz." Bana döndü. "Burada ne işin var? Dışarı! Dışarı!"

Servis tepsimi aldım, gözlerimi devirdim ve kendi bölümüme yöneldim. Fred Down & Dirty'nin sahibiydi ama artık yaşlanmıştı ve muhtemelen yakında emekli olacaktı. Striptiz kulübünün etrafındaki söylentilere göre burayı satmak için görüşmeler yapıyordu ve şu anda iki kodaman arasında bir teklif savaşı vardı. Üst düzey eskort fazlası ve striptizci açığı olan bir kasabada, muhtemelen oldukça iyi bir kuruş kazanacaktı.

Down & Dirty'de Honey Cocker olarak bilinen Paula yanımdan geçip gitti. O da benim gibi garsondu. Benden farklı olarak, burada çalışmak onun son çaresi değildi. Down & Dirty için yaşıyordu. Her gün işe içten bir gülümsemeyle gelirdi.

Kolundan tuttum. "Fred'in keyfi yerinde değil. Uzak durmak isteyebilirsin." Burnunu buruşturdu. "Tanrım, artık emekli olamaz mı?"

Omuz silktim. Fred korkunç bir patron muydu? Evet, öyleydi. Ama şansımı biliyordum, onun yerine geçecek kişi daha da kötü olacaktı. Paula elini uzatıp şeffaf, pastel mavi bebek geceliğimi düzeltti. Gözlerimin rengine, ayakkabılarıma ve kirli sarı saçlarımı saklayan peruğuma uyuyordu.

"Aman Tanrım." Paula VIP salonuna bakana kadar vücudumu döndürdü. "O mükemmel. Benimdir."

Kanım dondu.

Eminim halüsinasyon görüyordum.

Yedi yıl geçmişti ama saçları aynıydı; temiz bir beyefendi kesimi. Boyu 1.80'in birkaç santim üzerindeydi, aynı keskin elmacık kemikleri ve belirgin çene hattıyla göze çarpıyordu. Bu mesafeden gözlerini göremesem de dört yapraklı yonca yeşili olduklarını biliyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" Fısıldadım.

Elbette beni duyamıyordu ama onunla konuşmak içgüdüsel bir istekti. Birbirimizi son gördüğümüzden bu yana geçen yedi yıl bunu değiştirmemişti. Lise cehenneminde geçirdiğimiz o dört yıl da değiştirmemişti.

"Ne?" Paula bakışlarını ona çevirmeden önce bir anlığına beni gözden geçirdi.

"Hiçbir şey."

Ama bu hiçbir şey değildi. Ranieri Andretti buradaydı. İlk aşkım. Lisedeki eziyetçim. En büyük ihanetim. Nefesimi içime çektim ve Fred'i bulmak için dinlenme odasına doğru ilerlerken kendimi sakın olmaya zorlayarak geri çekildim.

Arka planda Paula'nın arkamdan seslendiğini belli belirsiz duydum ama aldırmadım.

Onu.

"Burada ne yapıyorsun?" Fred dirseğimden tuttu ve beni dinlenme odasının boş bir köşesinde.

Elini üzerimden ittim. "Gitmem gerek."

"Ne?"

"Mide gribi."

"Umurumda değil. Bu gecenin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor musun?" Ensesini ovuşturdu ve küfretti. "Hayatımın satışını yapmak üzereyim ve VIP'de içki servisi yapmana ihtiyacım var."

"Ne?" Ondan uzaklaştım. "Ben... Ama bu benim bölümüm değil." "Sen benim en iyi garsonumsun."

"Hayır, değilim."

"Üniversite diploman var."

"Okulu bıraktım."

"Sonra da devlet üniversitesine gittin."

"Ben de bir sömestr sonra okulu bıraktım." Kollarımı kavuşturdum. Bu konuşma başarısızlıklarımın bir film şeridi gibiydi.

"Seni o istedi." "Beni

kim istedi?"

"Alıcılarımdan biri."

Oh, Tanrım. Bunun Ranie olmama ihtimali var mıydı? Alt dudağımı ısırdım. "Sana inanmıyorum."

Fred telefonunu kaldırdı, ekranda iki dakika önce yazılmış bir mesaj görünüyordu.

Send the blue-haired server over.

Ranie bunun ben olduğumu bilemezdi. Birbirimizi yedi yıldır görmemiş olsak bile, peruk ve kat kat dramatik makyaj beni neredeyse tanınmaz hale getirmişti ve o kadar uzaktaydım ki.

Bu sefer gerçekten midem bulanıyordu. "Gerçekten iyi hissetmiyorum." "Uzun sürmeyecek."

Mide bulantısı beynimi bulandırdı. "Cidden, kusacağım." "İçinde tut."

Safra boğazımın tepesine kadar yükseldi. Yutkundum ve geri itmek için elimden geleni yaptım. "Yapamam, Fred!"

"Bunu yap, sonra gidebilirsin." "Hayır-"

İtiraz edemeden beni dinlenme odasından dışarı itti.

Seçeneklerimi tartıştım. Bu işe gerçekten ihtiyacım vardı. Babamın dükkânı her saniye para kaybediyordu, ama ne kadar zaman geçerse geçsin, ne kadar borç birikirse biriksin, ondan ayrılamıyordu.

Titanik'teki Leo gibiydi - Rose'un gemi enkazının kenarına tutunup su üstünde kalabilirdi ama gemiyle birlikte batmayı seçti. Muhtemelen bunun asilce olduğunu da düşündü. Babamın bir parçasının, dükkânı satarsa annemin geri dönmeye karar vermesi durumunda onu bulamayacağını düşündüğüne ikna olmuşum.

Bizi terk edeli on beş yıl olmuştu ve geri döneceğine dair nefesimi tutmuyordum ama babam hâlâ öyleydi. Onunla yüzleşmek içimden gelmiyordu. Bu, çalışıp kendime, babama ve varlığımın her zerresiyle nefret ettiğim bir mağazaya kira ödemek için üniversiteyi bırakmam anlamına gelse bile.

Gerçek şu ki, sınırlarımı görmezden gelmek, vücudumda yükselen safrayı yatıştırmak ve gerçekliğimle yüzleşmekten başka seçeneğim yoktu. Servis tepsimi barın arkasına sıkıştırdım ve VIP masasına doğru ilerledim, adımlarımı sürükleyerek ve saç ve makyajın kimliğimi bastırmak için yeterli olmasını umarak.

Yakından bakınca Ranie hatırladığımdan daha yıkıcıydı. Kalın, koyu renk saçları en loş geceden bile daha siyahtı. Dolgun dudaklar, kanı kışkandıracak kadar baştan çıkarıcı bir kırmızı tonu. Canlı yeşil gözler, o kadar canlıydı ki, sanki gözbebeklerine bir orman dolusu yaprak hapsolmuş gibiydi. Nefret ettiğim, artık sahiplenmediğim ve anlamadığım bir adam nasıl olur da bende hâlâ bir tepki uyandırabilirdi?

Gözlerimi hâlâ bana dönmemiş olan Ranie'den kaçırdım ve beş kişilik grubun geri kalanına seslendim. "Siz beyler içecek bir şey ister misiniz?"

"Hey, sevgilim." En sağdaki sesini alçak tutuyordu, bu yüzden duymak için yaklaşmam gerekiyordu. Kitapta klasik bir numara. Down & Dirty'de çalışırken hepsini görmüştüm. "Benim için neyin var?"

Takım elbisesini inceledim. Tam oturmuştu ama üst deseni alttakiyle biraz uyumsuzdu. Muhtemelen kimsenin farklı olduğunu fark etmeyeceğini düşündüğü, neredeyse aynı desenlere sahip iki ayrı markadan, raftan alınmış bir şeydi.

Ama ütülü, düz ve ısmarlama gibi görünmesi için özen göstermişti, bu da zengin görünmeyi sevdiği anlamına geliyordu. Bahse girerim gösterişli, paradan söz eden bir şey tercih edecekti ve yaklaşan anlaşmayla birlikte hesabı Fred'in ödeyeceğini biliyordum.

"Lagavulin single malt. Arka tarafta 37 yıllık bir maltımız var."

Bir an duraksadı ve Ranie'ye doğru baktı. Mantıklı. Üç bin dolarlık bir şişeydi ve kulüpte altı bin doların üzerinde fiyatlandırılmıştı. Patronun onayı olmadan sipariş edilecek bir şey değildi. Ve Ranie'nin patron olduğundan hiç şüphem yoktu.

Ranie'nin tarafına bakmamak için kendimi zor tuttum. "Evden tabii ki."

Bay Uyumsuz Takım Elbise başıyla onayladı ve ben de sırtıma bastırmaya çalıştım. Fred, House hesabına sunduğu en pahalı şişelerden birini ittiğimi bilse küplere binerdi ama siktir et Fred'i. Gülümseme dudaklarımdan kayıp gitti ve sağma baktığımda Ranie bana bakıyordu, başı hafifçe yana eğikti ve kaşları beni tam olarak tanıyamamış gibi çatılmıştı.

Ne yapacağımı bilemeden donup kaldım. Yapmam gereken şey sıradan davranmak ve hiçbir sorun yokmuş gibi devam etmektir. Bunun yerine panikledim, döndüm ve neredeyse koşarak bara geri döndüm, iki şişe Lagavulin aldım, maliyeti karşısında irkildim - bursumdan sonra Duke'ta bir yıllık okul ücretinden daha fazla. Üniversite terk olduğum için bunun bir önemi yoktu. Ayrıca, burası hane başına yıllık ortalama gelirin iki milyon dolardan fazla olduğu Miami Beach'ti. On iki bin dolar. Kuruşlar. Farkı anlamazlardı.

Fred'i bulmak için kulübe göz gezdirirken onu birkaç müdavimle konuşurken gördüm ve dinlenme odasına girip saklandım. Beni geçtiğinde Paula'nın elini tuttum.

Ona yanlış bir şey yapmıyorum gülümsememi gösterdim. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

Ufak tefek yüz hatlarında tedirginlik vardı. Beni çok iyi tanıyordu. "Duruma göre değişir.

Ne istiyorsun?"

"VIP bölümünü benim için devralır mısın?"

Sakin davranmayı hatırlamadan önce gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı ve her iddiasına varım ki kafasında para işaretleri dolaşıyordu.

"Bahşişler bende mi kalacak?"

Sana söylemiştim.

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direndim. "Elbette." "Henüz sipariş vermediler mi?"

"Şişe servisi. İki şişe Lagavulin."

Durakladı. "Sence yüzde yirmi bahşış verirler mi?"

Lanet olsun. Belki de. Ranie zengindi ve ikram edilen şişelerde bile bahşış verecek kadar görgülü biriydi. Eğer standart yüzde yirmi bahşış verdiyse, bu benim kaçırdığım yirmi dört yüz dolar demektir. Kira, faturalar ve babamın dükkânının bu ayki kirasının bir kısmını ödemeye yeterdi. Bunu sineye çekip şeytanımla yüzleşmeliydim ama...

"Müesseseden." Onu ikna etmeye odaklanmam gerekirken kendimi bu işten sıyrılmanın iyi bir fikir olduğuna ikna ediyordum.

Ama Ranie'nin etrafında olmak beni asla darmadağın etmiyordu. Çocukken, anlayacak yaşta olmadığım duygularım sayesinde olmuştu bu. Bir yetişkin olarak, gerçekten ne kadar berbat durumda olduğumu anladım.

Ranie mıknaş gibiydi. İnsanlar spor salonlarında, sınıflarda ve iş yerlerinde Ranie'nin doğal olarak olduğu gibi -zeki, varlıklı, güçlü ve çekici olmaya çalışarak kendilerini tüketiyorlardı. Bu dördüne birden sahip olması adil değildi, ama hayatın ne kadar adaletsiz olduğunu ilk elden biliyordum.

Paula güldü ve Fred'e bir bakış attı. "Fred senden nefret edecek."

Omuz silktim. "Zaten biliyor ama beni kovmayacak." Düzenli müşterilerim vardı ve bu da düzenli para demektir. Açgözlülük sonunda hep kazanırdı.

"Bekle... Bu Hottie McHottie'nin masası mı?" "Evet."

Bana deliymişim gibi baktı, omuz silkti ve Lagavulin'e doğru yola çıktı. Belki ben de gitmeliydim. Yapılacak en mantıklı şey bu olurdu. Bunun yerine, uzaktan da olsa Ranie'yi görme ihtiyacıyla dinlenme odasının yanından dışarı baktım.

Daha iyi olmasa da eskisi kadar iyi görünüyordu. Onu son gördüğümünden beri gardırobu olgunlaşmıştı. Tasarımcı kotlarından ve yumuşak

Henley tişörtlerden mükemmel bir şekilde dikilmiş, el yapımı bir takım elbiseye.

Down & Dirty zengin bir kalabalığa hitap ediyordu. Daha önce de pahalı takım elbiseler görmüştüm ama bu kadar güzel bir kesim görmeyeli uzun zaman olmuştu. Garsonlar ve striptizciler bardaki en iyi giyimli müşterilere akın ediyordu ama ben daha iyisini biliyordum.

Birinin kendisi için ayırmaya razı olduğu para miktarı ile başkaları için ayırmaya razı olduğu para miktarı tamamen farklı şeylerdi. Bu yüzden gösterişli kıyafetler beni asla kör etmezdi. Bir erkek hakkında bilmem gereken her şeyi gözlerinde görebilirdim. Sahip oldukları duygulardan.

Kendini beğenmiş gözler en kötüleriydi -çoğunlukla üniversite öğrencileri ve gösterişli üst-orta sınıf erkekler, hizmet ücreti olmadan hizmeti hak ettiklerini düşünüyorlardı. Sempatî gözleri makul miktarda para verirdi. Bazı erkekler gelip striptiz kulübünde bir garson görür ve acıdıkları için iyi bahşîş verirlerdi. Gurur o kadar uzun süredir denklemin dışında kalmıştı ki, artık acıma bahşîşlerinden dolayı kendimi kirli hissetmiyordum.

Soğuk, mesafeli gözler başka bir piyango biletiydi. Bu adamlar benim favorimdi. Yüzde doksân dokuz nokta dokuz dokuz, doların değeri hakkında hiçbir fikri olmayan. Bildiği tek şey, bir galon sütün bir Benjamin, belki de iki Benjamin'e mal olduğuydu ve bana doğru ittiği yüzlükler kolayca unutulan bozuk paralardı. Bu adamlar her zaman en gösterişlileri değildi, ama zenginliğin ince işaretleri vardı.

Ranie'nin şu anda paylaştığı ince işaretler.

Sade ama özel dikilmiş, sade ama pahalı kumaştan yapılmış, çok az kişinin alabileceği siyah bir takım elbise. Koyu renk, el yapımı İtalyan deri ayakkabılar. Gıcır gıcır bir gömlek. Kravat yok. Üstteki iki düğme açık. Ve sanki kimi etkilediği önemli değilmiş, çünkü biz küçük insanların hiçbiri önemli değilmiş gibi belirgin bir şekilde ulaşılmaz, etkilenmemiş bir aura.

Paula ona doğru ilerlerken, adam menüye bakmadan siparişini verdi. Zengin insanların yaptığı başka bir şey. Fiyat önemli değilken ve her arzunuzu yerine getirmek için yarışan insanlar varken menüye kimin ihtiyacı vardı?

Bu arada ben de bebek geceliğimin içinde titreyerek duruyordum; çok kısaydı ve boyum da çok uzundu. Boyum bir metre sekiz santimdi ama topuklu ayakkabılarım beni neredeyse bir metreye yakın gösteriyordu. Kalabalığın içinde, Miami Beach'in en iyi striptizcileri arasında bile göze çarpıyordum.

Bana iyi yaşlandığım, yüzümün kırışksız olduğu söylenmişti. Yine de sadece yirmi beş, neredeyse yirmi altı yaşındaydım. Ama bu striptizci yıllarına göre çok eskiydi - en azından burada, ortalama bir striptizcinin yaşı bir sosyal hizmet görevlisine kalp krizi geçirebilirdi.

Sıkaydım, ama bunun tek nedeni fazla yiyecek alacak paramın olmamasıydı. Genlerini aktarmayı seven annem, onun annesi ve annesinin annesi sayesinde küçük göğüslüydüm. Peruğun, kat kat fondötenin, takma kirpiklerin ve aptalca miktarda göz farının altında genellikle sarışın, mavi gözlü, hayatı çıplak ve doğal yaşamayı tercih eden bir kızdım. Tüm bu #NoMakeUp ve #NoFilter hareketi için yeterince güzel olduğumdan değil. Makyaj yapmak için ne zamanım ne de param vardı. Banka bakiyem kredi kartı borcumdan daha düşüktü ve zaten zar zor geçiniyordum.

Bu benim hayatımdı.

Zaman bana böyle davranmıştı.

Belli ki Time, Ranie'yi benden daha çok seviyordu. Onu son gördüğümde, on sekiz yaşıdayken, bir erkek olduğunu sanmıştım. Yanılmışım. O zamandan beri vücudunu doldurmuştu. Yağsız kasları vücudunu kıskanılacak, hormon salgılayan bir makineye dönüştürmüştü. Hâlâ varlıklı olduğuna şüphe yoktu ama bunun değişeceğini hiç beklemiyordum.

"Neye bakıyorsun öyle?"

Geri çekildim. "Hiçbir şeye."

Fred kaşlarını çattı. "O zaman işinin başına dön."

"Ama gidebileceğimi söylemiştin."

"VIP ile ilgilenseydin. Ama i l g i l e n m e d i n . " Çenesi sıkıştı.

"Paula'ya havale ettin, o yüzden vardiyanı bitir."

Harika.

Gecenin sonunda ayaklarımdaki nasırlar nasır tutmuştu ve sadece eve gitmem gerekiyordu. Şimdi. Arka sokaktan çıktım, arabamdan daha değerli olan çok yüksek topuklu ayakkabılarımla topallayarak boktan, köhne 89 model Civic'ime doğru yürüdüm.

"Burada ne yapıyorsun?"

Donup kaldım. Derinleşmiş ve olgunlaşmıştı ama bu sesi her yerde tanıyabilirdim. "Ben burada çalışıyorum."

"Neden?"

Yavaşça arkamı döndüm, hayatımda hiç olmadığım kadar kararsızdım. "İyi tüyolar."

Onu ilgilendiren bir şey değildi.

Gözlerim onunkilerle buluşur buluşmaz aptal kalbim küt küt atmaya başladı. Dört yıllık lise nefreti dokuz yıllık aşkı silememişti ama lanet olsun, keşke silseydi.

Tuğla duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, bir striptiz kulübünün ara sokağında pusuya yatan herhangi bir adamın olabileceğinden daha şık ve tehlikeli görünüyordu. "Saçmalık. Eğer bir striptiz kulübünde garsonluk yapıyorsan diplomanın ne anlamı var?"

Kollarımı kavuşturdum, bu konuşmayı neden yaptığımdan emin değildim. Neden sadece "Siktir git," deyip kırık kalbim geri dönülmez bir şekilde paramparça olmadan gitmedim. Bu adamın yanında her zaman DEFCON1'de gibi görünüyordu.

Çenemi kaldırdım. "Bu seni ilgilendirmez ama benim diplomam yok."

"Ama sen Duke'a gittin." Kaşları çatıldı ve neredeyse üzgün görünüyordu.

Ranie'nin beni hayatından çıkardığından beri başıma gelenleri önemsemiş olabileceği fikrini aklımdan bile geçirmedi. Pervasız, amansız umut beni daha önce de aptal yerine koymuş, defalarca kandırmıştı.

Lise boyunca ve yetişkin Carina Ranieri Andretti'ye güvenmemesi gerektiğini biliyordu. Keşke kalbim de gemiye atlayabilseydi.

"Ve hemen bıraktı-Bekle." Başımı dik tutabilmek için bir adım geri attım. "Duke'a girdiğimi nereden biliyorsun?"

Duvardan doğruldu ve bana doğru amaçlı birkaç adım attı. Kaçmalarını isteyen beynim ve kalmaları için yalvaran kalbim arasında kalan bacaklarım sallanıyordu. *Bir şans daha! Bir şans daha! diye o aptal, güm güm* sesiyle yalvardı. Bana yaşattığı onca şeyden sonra kalbimi hâlâ sadece Ranie kontrol edebilirdi.

Mavi peruğumdan dalgalı, kirli sarı bir tutamın düştüğü saçlarıma uzandı. Beyin sonunda kazandı ve ben birkaç adım geri attım.

Elini indirdi. "Böyle olmaması gerekiyordu." "Ne?"

Ranie tekrar yüzüme uzandı ama irkildim ve bir adım daha geri çekildim. Nane yeşili gözleriyle beni inceledikten sonra döndü, ara sokaktaki kapıya yöneldi ve arkasından seslendi: "Bunu düzelteceğim."

Neyi düzelteyim?

Yedi yıl sonraki ilk buluşmamızın böyle geçmesini beklemiyordum.

CHAPTER THREE

Sigara ciğerler için ne kadar zararlıysa, kızgınlık da ruh için o kadar zararlıdır; tek bir nefes bile sizin için kötüdür.

Elizabeth Gilbert

Ranieri Andretti

T *Zaman tüm yaraları iyileştirir.*

Bu saçmalığı kim icat ettiyse, muhtemelen birkaç kâse sigara içmiştir. Mantar yemediğim günler. Zaman kindar bir kaltak olabiliyordu. Yaralar pek çok şey yapardı, ama kesinlikle iyileşmezlerdi.

Yaralar iltihaplandı. *Gerçek.*

Onları saklamak için ne kadar uğraşırsanız uğraşın, yara izleri bıraktılar. Çirkin, kabarık yaralar. *Gerçek.*

Sizi daha fazla sakatlığa karşı savunmasız bıraktılar ve üniversite birinci sınıf öğrencilerinin üzerine kilo gibi yığıldılar. *Gerçek bu.*

Menisküsünüzü birkaç kez yırtın ve bana birkaç yıl sonra dizleriniz attığınız her adımda gıcırdarken ve tek bir darbe sizi sakat bırakabilecekken ne kadar iyileşmiş hissettiğinizi tekrar söyleyin.

Carina Amelia Gallo yaraların en kötüsüydü. Sonunda iyileştiğine inanarak kendinizi kandırdığınızda size hala orada olduğunu hatırlatan türden bir yara. Kalbimi suçladım. Aptal olan kalbimdi, arada bir kafasını kaldırıp Carina'yı bulup işleri yoluna koyabilir miyim diye düşünmeme neden oluyordu.

İnsanlar aletinle düşünmenin korkunç olduğunu düşünüyordu, ama kalbinle düşünmek daha kötüydü. En azından ereksiyon yumuşatılabilirdi. Ama hayır, kalbim değil. Kalbim sert bir orospu çocuğuydu, o kadar acımasızdı ki GMAT'ime çalışırken bu azmin nerede olduğunu merak ediyordum.

Hiçbir şey için teşekkürler, Heart.

The Down & Dirty için düşük bir teklif yapmaya ve Fred Rollins'e boyun eğmesi için baskı yapmaya hazırdım. Bunu daha önce de pişmanlık duymadan yapmıştım. Bixby Fine Dining. Atticus Otel. Constantine Alışveriş Kompleksi. Hepsi piyasa değerinin altında satın alındı, diğer kirli para aklamak için mükemmel olan nakit işlerimin %99.99'uyla birlikte.

Luigi masamın karşısındaki koltuğundan elimdeki dosyaya baktı. "Paket bir sorun yaratacak mı?"

Paket.

Ha.

Yılın küçümsemesi.

Carina tam bir paketti, ve bir başkası, ve bir başkası, ve bir başkası. Geniş, masum, beni unutmayan mavi gözler. Sivri burun. Dolgun, yaklaşan pembe dudaklar. Miami-kızı kıcı, dar beli ve masamda çerçeveletmek istemeyeceğim diri B-kupları. Ve o mavi peruğun altında, kumsalda savrulan, yatakta çekiştirmek için yapılmış uzun sarı dalgalar.

Bunların hiçbiri adamlarımdan birinin Carina'nın son yedi yıldaki faaliyetleri hakkında derlediği dosyada yer almıyordu. Olsaydı birileri eli kırılmış olarak ayrılırdı.

Dosyayı kapattım ve Luigi ve meraklı gözleri beni rahat bırakır bırakmaz geri almak üzere çekmecemde bir yere ittim. "Hayır. Sorun değil." İmza kalemimi kaptım ve acımasız avukatlarımın hazırladığı sözleşmeyi çıkardım. "Frank'i içeri getirin."

"Fred." "Her

neyse."

Birkaç dakika içinde adının Fred, Frank ya da Fuck olmasının bir önemi kalmayacaktı. Benim zor kazandığım paradan yirmi milyon dolar alıyordu.

Andretti'nin parasını aklamak için birinci sınıf Miami Beach gayrimenkulü ve Carina Amelia Gallo'yu parmağımın altına alıyordum.
İkincisi için her şeyi öderdim.

"

ad, kendine daha iyi bakmaya başlamalısın." Önüne bir kase spagetti ve bir çatal koydum.

Diyetini genellikle dondurulmuş yiyeceklerle doldurur ve ona gerçek yemek pişirmek için elimden geldiğince sık uğrardım. Bu benim şef özentisi kaslarımı çarıştırmak için tek çıkış yolumdu ve babam inatçıydı.

Sağ elinin işaret parmağı ve orta parmağı Luigi'nin kirli işlerinden dolayı hala garip bir şekilde bükülmüştü ama babam sol elini kullanmayı öğrenmeyi reddetti. Bu da taze sebzeleri kesmek ve yemekleri karıştırmak gibi işlerin çok acıttığı anlamına geliyordu ve onun ücretsiz kişisel aşçısı olarak ek iş yapmak ve mikrodalgada pişirilebilir yiyecekler vücuduna kalori almak için en iyi şansımdı.

Spagettiye dokunmadı. "Neyin var senin?" "Hiçbir şey. Sen neden bahsediyorsun?"

"Sanki kanını enerji içecekleriyle değiştirmişsin gibi mutfakta vızıldayıp duruyorsun."

İçimi çektim. "Dün Ranie'yi işte gördüm."

Kıpırdamadan durdu ve yüzünden hepsi de anlaşılmaz sayısız duygu geçti. "Oh? Nasıldı?"

En kötüsü bendim. Babamın eline ne olduğunu hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. Ranie'yi duymasına gerek yoktu. Başka bir yerde içimi dökebilirdim. Brody bunun için vardı.

Başımı salladım. "Özür dilerim. Muhtemelen Andretti ailesi hakkında konuşmak istemediğini biliyorum... şey..."

"Sorun yok, tatlım. Bana Ranie'den bahset. O nasıldı?"

"Aynı mı görünüyordu? Ama farklıydı. Daha yaşlı. Daha olgun. Ama hala Ranie." "Seni tanıdı mı?" Babam işimle ilgili her şeyi biliyordu. Gariplikten bahsetmişken. Ben buna ne dedim?

Selam baba. Luigi'ye parmaklarını sikmesini emreden adamın oğlu işten sonra beni bekledi. Bilirsin, yerel striptiz kulübündeki işimde. Ve bir şekilde Duke'e girdiğimi biliyordu. Tanrı bilir neyi düzelterceğini de söyledi.

Hiçbir şey söylememek daha iyi.

"Bak, baba." Son ıslak bulaşıkları da sildim. "Bunu başka bir zaman konuşalım. Brody on dakika içinde beni bekliyor. Yemek yediğinden emin olmak için uğradım." Onu şakağından öptüm, anahtar kancasından anahtarlarımı aldım ve bana rahatsız edici sorular sormasına fırsat vermeden oradan hızla uzaklaştım.

Yıllar boyunca Ranie hakkında çok düşünmüştüm. O benim en iyi arkadaşımdı. Her şeyimdi. Ve ne olursa olsun, bir zamanlar tanıdığım bu çocuğu hep sevecektim. Ama ne zaman olanları unutsam, tek yapmam gereken babamın eline bakmak oluyor ve suçluluk duygusu beni boğuyordu.

Ranieri Andretti benim
düşmanımdı. Bir daha asla
unutmayacağım.

maaş çekime ihtiyacım vardı. Kiranın birkaç gün içinde ödenmesi gerekiyordu ve çekimi alamadım,

Tahliyeyle karşı karşıya kalabilirdim. Gündüz olduğu için Down & Dirty, çalışanlar dışında oldukça boştu ama yine de Fred'i bulamadım.

Paula'ya yaklaştım. "Fred'i gördün mü?"

"Duymadın mı?" Heyecan yüzünü aydınlattı. "Ne?"

"Fred kulübü sattı. Şunu dinle..." *Oh, hayır.* "Ateşli McHottie satın aldı." Harika.

Şaşırmak istedim ama şaşırmadım. Fred Ranie'nin potansiyel bir alıcı olduğunu ima eder etmez bunun kaçınılmaz olduğunu anlamıştım.

"Nerede olduğunu biliyor musunuz? Çekime ihtiyacım var."

Ofise doğru başını salladı ve ben çıkarken, "Unutma!" diye seslendi. Ben istedim!"

Gururuma yediremedim ve ofisin kapısını çaldım.

"İçeri gel." O ipeksi, zengin sesini şişeye koysa, bir milyon şişe iyi yıllanmış Lagavulin'den çok daha fazlasına satabilirdi. Florida'nın bu bölgelerinde nadiren duyulan o eski paralı, tüy gibi yumuşak Güneyli ses tonuna sahipti ve eğer ölümlerle iletişim kurabilseydim, Ranie'nin babasına İtalyan aksanını bıraktığı için teşekkür ederdim.

Büyük büyükbabamın sahip olduğu ve Güney'inkini uyarladığı. Belki de bunun için onu lanetlerdim, çünkü dizlerimin bağı çözülmüştü ve dizlerim kalbime rahat edemeyeceğim kadar yakındı.

Kapıyı açtım ve çocuk Ranie'yi kaç kez görmüş olursam olayım, hiçbir şey beni yetişkin Ranie'ye hazırlayamazdı.

İleriye doğru bir adım attım, kapı aralığını cesaret edebildiğim kadar geçtim. Bu da yarım adımdı. "Maaş çekime ihtiyacım var."

Bir çek defteri aldı ve doldururken garip bir şekilde bekledim. Çeki bana uzattı, ben de bakmadan kaptım, olabildiğince çabuk ayrılmadan önce parmaklarımızın birbirine değmediğinden emin olmaya dikkat ettim.

Sonunda kaldırıma çıktığımda, hâlâ ondan yeterince uzaklaşmamıştım, hesaba baktım ve kaşlarımı çattım. "Ne oluyor lan?" Ofise geri döndüm, kapıyı çalmadan açtım ve çeki havada salladım. "Bu da ne böyle?"

"Maaş çekiniz..."

"İki yüzün arkasında fazladan bir sıfır var."

Elini uzattı. Ona çeki uzattım ve o düzelttikçe sabırsızca ayağımı yere vurdum. Bana geri verdiğinde, neredeyse çeki ona geri fırlatacaktım.

"Yirmi bin dolar mı?! Ciddi misin sen? İki yüz. Bu benim maaşım. İki bin değil, kesinlikle yirmi bin değil." Omuz silkti.

"Sorun nedir?"

Çeki ona fırlattım. "Senin acıma parana ihtiyacım yok. Sadece uğruna çalıştığım şeyi ver ki gidebileyim."

Ranie ayağa kalktı, masayı yuvarladı ve bana yaklaştı. Bir adım geri attım ve kapıya dayanana kadar bir adım daha attım. Elime uzandı ve yumruk haline getirdiği elimi kolayca açtı.

Ona tekrar dokunmak, uzaktan siren sesleri gelen bir otoyolda hızla ilerlemek gibiydi. Aradan on bir yıl geçmişti. Babamın dükkânında kolunu belime dolayıp babama yardım etmemi engellediği o günden beri onu hissetmemiştim.

Ondan uzaklaşmaya çalıştım. Onun o baş döndürücü kokusunu - frenk üzümü, İtalyan bergamotu, Fransız elması, kraliyet ananası, güller, kuru huş ağacı, Fas yasemini, paçuli, misk, meşe yosunu, ambergris ve bir tutam vanilya - dışarı itmeye çalıştım.

Bunca yıl sonra bile hala aynı tıraş losyonunu kullanıyordu ve ben hala her bir içeriğini kimyagerlerin periyodik tabloda alıntı yapabileceğinden daha iyi sıralayabiliyordum. Liseden önceki yaz onun banyosundan aşırđığım yarısı boş şişe hâlâ bendeydi.

Okuldayken koklamaya hiç dayanamazdım ama üzerinde şişedekinden daha güzel kokuyordu.

Acınası, acınası, acınası.

Elime bir şey koydu ve parmaklarımı onun etrafında kıvırdı. Çek. *Vay anasını.* Elimde resmen yirmi bin dolar vardı. Ama buna ne kadar ihtiyacım olursa olsun, asla nakde çeviremezdim.

Lanet olsun. Gurur çok vefasız bir şeydi. Babamı hatırladıkça solduğunu, yaralandığını hissettim. Ben gözümü kırpmadan aç kalabilirdim ama babamın acı çekmesine izin vermek akıl alır bir şey değildi. Gerçek şu ki, ikimizin de bu paraya ihtiyacı vardı.

Çeki sıkıca kavradım, döndüm ve tek kelime etmeden oradan ayrıldım. Çetele tuttuğumdan değil ama bu da bir başka kayıp gibi geldi. Son yedi yılda pek bir şey değişmemişti. Ben hâlâ fethedilmiştim ve Ranie de bir kez daha fetheden olmuştu.

Ama bir dahaki sefere değil.

Görünürde lise kabadayıları yoktu ve ben yetişkin, sokakta sertleşmiş bir kadındım, kendi başımın çaresine bakabilecek kapasitedeydim. Ranie bunu anlayacaktı. Ranie pek çok şey öğrenecekti ama bunların hiçbirisi onun önünde diz çökmemi içermiyordu. Eğer bunca yıldan sonra hayatıma geri dönmek ve sanki kendi sadaka vakasıymışım gibi bana acıyarak para saçmak istiyorsa, başına başka bir şey gelecekti.

Ranie: 1. Carina: 0.

Ama ben olsam skoru

eşitlerdim.

... ve sonra ben kazanırdım.

"W

Nereye gidiyorsun?" Luigi arkamdan seslendi.

Saygımdan dolayı terasta durdum ama onunla yüzleşmek için dönmedim. Bunun yerine bahçenin ve Carina'yla çocukken oynadığımız labirentin manzarasını seyrettim; babam onunla olan arkadaşılığını bozmaktan rahatsız olmamıştı.

Onu ve *volontà del re'sini* lanetledim. İtalyanca'da Kral'ın Vasiyeti anlamına geliyordu; mafya patronunun sefine son arzusuuydu. Babamın *volontà del re'sini* yerine getirene kadar kendi *consiglieri'mi* atayamazdım ve onunki Luigi'ye mahkûmdum. Sorun şu ki, onun *volontà del re'sinin* ne olduğunu bilmiyordum ve Luigi de bana söylemiyordu.

"Onunla yüzleşeceğim."

Elim parmaklığı daha sıkı kavradı. Miami Beach milyonerlerin ve milyarderlerin şehriydi ama en iyi gayrimenkul, en yüksek gelirlerden biri ve en fazla güç bendeydi. Bu şehirde olan her şeyi ben kontrol ediyordum. Ya da ben öyle sanıyordum.

Luigi'nin ayak sesleri arkamdan belli belirsiz geliyordu. "Piero Gallo'yla yüzleşmekten iyi bir şey çıkmaz."

Konu hep Carina'nın babasına gelirdi. O adama saygı duyardım. Hep saygı duydum. Sürekli olarak tüm sorunlarımın ortasında kalmasına rağmen hâlâ hayatta olmasının tek nedeni de buydu.

"Bu onunla başladı. Onunla bitecek."

Luigi, yan yana durup çit labirentine bakana kadar bana yaklaştı. "Bitti mi?"

"Ölümle değil." Carina beni asla affetmez. "Ama bunun bir şekilde sona ermesi gerekiyor."

"Bay Gallo ile konuşarak değil."

Başımı eğdim ve sonunda yüzümü ona döndüm, genellikle daha küçük erkeklerin ürkmesine neden olacak bir şekilde onu inceledim. "*Volontà del re*'ye bir şekilde dahil mi?"

"Hayır. Bu sadece *konsolosunuzun* tavsiyesi. Kabul etmenizi öneririm."

Dudakları kıvrıldı ve sırtırken yaşlı yüz hatlarının kırışmasını izledim. Altmışına göre iyi görünüyordu ama bu beni yanıltmadı. Şimdiye kadar emekli olmalıydı ve Kral'ın Vasiyetini yerine getirmek için kıcımlı yırttığım için neredeyse kendimi kötü hissediyordum. Neredeyse.

Tekrar konuştu, "Bir zamanlar patronlar *danışmanlarını* dinlerdi." "Bir zamanlar patronlar *danışmanlarını* seçerdi."

"*Volontà del re*'yi yerine getirin ve yapabilirsiniz."

Döndüm, bu konuşmayı bitirdim. İnsanlar genellikle tek kullanımlıktı. Sonunda ya sizi hayal kırıklığına uğratırlar, ya size ihanet ederler ya da her ikisini birden yaparlardı. Niccolao bana bunu amcamızı öldürüp Romano ailesine katıldığında öğretmişti. Hayat onun dersini tekrar tekrar doğruladı.

Luigi'yi babam gibi severdim. Ama onun fikirleri benimkiler kadar önemli değildi. Bu sıradan deneyimlerle dolu, sıradan bir hayat değildi. Bu Andretti ailesiydi. Andretti imparatorluğu. Ve bu dünyada sadece bir kişiye güvenebilirdim, kendime.

Bu da kendi kararlarımı kendim verdiğim anlamına geliyordu.

Piero Gallo'yla yüzleşecek ve istediğimi alacaktım. Kızını.

CHAPTER FOUR

*Zaman tüm yaraları
iyileştirmez, sadece
mesafe yaraların acısını
azaltabilir.*

Shannon L. Alder

Ranieri Andreotti

G allo Down & Dirty'ye tam zamanında geldi, tam zamanında. Hâlâ yıllar önce tanıdığım dakik kızdı. Başka nelerin aynı olduğunu merak ettim. Hâlâ komik miydi? Zeki miydi? Alıngan mı?

Sorumluluk sahibi mi? Güvenilir? Başkalarını kendinden daha çok önemseyen bir kız tipi mi?

Karayip deniz mavisi gözlerindeki kararlılıkla bana doğru ilerlerken düşünmem için bana zaman vermedi. O geniş gözlü mermerlerdeki amaç sikimin seğirmesini sağladı, mavi peruk kıvrımlarımı yeniden gözden geçirmemi sağladı ve çıplak yüzü hayatımda gördüğüm en ateşli kadının tepesindeki kirazdı - geçmiş, şimdiki ve gelecek.

"Bak," ellerini kalçalarına koydu, "Sen benim patronumsun, ama bunu tuhaflaştırmayalım."

Sırıttım. "Şu anda yaptığın gibi mi?"

Beni görmezden geldi. "İşimiz gerektirdiğinde konuşuruz, gerektirmediğinde ise birbirimizi görmezden geliriz. Anladın mı?"

Yok. Almadım.

Beni görmezden gelmek istiyorsa, başına başka bir şey gelecekti.

Beni.

Başımı eğdim ve beni ikna etmek için çok uğraştığı o sert görünüşünü takdir ettim. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Arkasını döndü ve soyunma odasına gitti. Kız.

Lanet olsun. Gitti.

Luigi yan tarafımdan bana yaklaştı. "Sorun çıkaracak mı?" "Hayır."

O bir sorunun tam tersiydi. Onun *dışında* herkes sorunluydu. Luigi de dahil.

Yüzümü ona döndüm. "Neden buradasın?" "Kendim görmek istedim."

"Neyi gördün?"

"Andretti ailesinin reisi bir striptiz kulübü işletiyor." Söz konusu kulübe baktı, küçümseme üst dudağını kıvrıyordu. "Santi bugün patladı."

Kahretsin.

Santi, Maryland'deki Andretti-Romano sınırına gönderilmişti. Devriye gezmek için tehlikeli bir bölgeydi ve bu nedenle kuzenimi becerip ertesi gün kışına tekmeyi basmak için uygun bir cezaydı.

Başparmağımla çenemde gezindim. "O iyi mi?"

"Yaşayacak. Yüzde yüz olmayacak ama yaşayacak."

Mesaj iletildi.

Striptiz kulübü işletirken, bir striptizciye

Kaptan, adamlarım işlerini yapıyor ve kurşun yiyorlardı. Bu-

Down & Dirty'yi yönetmek, patron yardımcımın uygun olduğu bir iş bile değildi. Ama o gece Carina Gallo'yu görmek tüm planlarımı değiştirmişti.

Onu istiyordum ve o
buradaydı. Matematik bana
basit göründü.

On yıl önce

"A Sorun olmayacağından emin misin?" Sahip olduğum tek elbise olan kan kırmızısı elbisemi çekiştirdim.

Ranie bunu bana geçen yaz doğum günümde almıştı. Babamın dükkanında olanlardan bir ay önce. İkinci sınıftaydım ve onu ilk kez giyiyordum. Param olsaydı başka bir elbise seçerdim ama... Üniversiteye gidecektim, bir işim olacaktı ve elbise için para gibi şeyler sonradan aklıma gelecekti.

Brody kolunu omuzlarıma doladı. "Her şey yoluna girecek. Güven bana."

Yaptım. Gerçekten yaptım. Birinci sınıfın son dönemi ve ikinci sınıfın bu ilk dönemi boyunca Brody hep yanımdaydı. Her zaman. Her gün. Her gün. Birkaç gün dayanır sanmıştım. Belki en fazla bir hafta. En çılgın hayallerimde bile, tam bir yıl boyunca yanımda olacağını tahmin edemezdim. Ranie'yle yollarımız ayrıldığından beri ilk kez geleceğimden gerçekten umutluydum.

"Tamam. Neden bu kadar gerginim bilmiyorum."

Yalan.

Gergindim çünkü bu benim ilk lise partimdi ve teknik olarak davetsiz katılıyordum. Brody davet edilmişti ama ben edilmemiştim.

Ben asla.

Brody ve ben, ben Chuck Taylors ayakkabılarım ve derin V paten elbisemle, o ise dar kot pantolonu ve beyaz tişörtüyle garaj yoluna doğru yürüdük. Kolunu omzuma atmış, dikkati dağılmış bedenimi ön merdivenden büyük çift kapıya kadar götürürken ben de geniş gözlerle malikaneyi inceliyordum.

Ranie'nin malikânesine birçok kez gitmiştim ama bu beş yıl kadar önce, biz daha küçük bir çocukken olmuştu ve babası arkadaşlığımıza hâlâ tahammül ediyordu. Bu malikâne Ranie'ninkinden daha küçüktü ama yine de etkileyiciydi. Miami Sahili'ndeki mega-milyonerlere özgü, geniş, beyaz ve altın renkli bir canavar gibiydi.

Brody kolunu bana doladı ve beni rahatlatmak için başarısız bir girişimde bulunarak bedenine yaklaştırdı. "Titriyorsun."

"Benim için endişelenme." İçimden ona kadar saydım, kendimi sakinleşmeye zorladım ve maun çift kapıyı iterek açtım.

Metro Station'ın "Seventeen Forever" şarkısı evin her yerindeki hoparlörlerden bangır bangır çalıyordu. Asi kalabalığın arasından yolumuzu açarken alkol Brody'nin kot pantolonuna sıçradı. Mutfağa vardığımızda o birkaç kadeh içti, ben de bir şarap soğutucusu kaptım.

Brody ve ben dans ederken Niccolaio'yu gördüm. Göz göze geldik ve o bana doğru ilerlerken kalabalık dağıldı. Bir adım geri attım ve sırtım Brody'nin göğsüyle buluştu. Kolunu bana doladı ve vücudumu sabitledi.

Niccolaio, Brody'nin belime doladığı koluna baktı. "Burada ne yapıyorsun?"

Gözlerimi kıstım ve çenemi yukarı kaldırdım. "Sana da merhaba Niccolaio. Neden bana böyle davranıyorsun?"

İçini çekti ve sesini alçaltmadan önce meraklı kalabalığı izledi. "Bakın. Kardeşim buralarda bir yerde." Brody'ye tekrar baktı, sonra gözlerini benimkilere çevirdi. "Seni her an görebilir."

"Bu nasıl benim sorunum oluyor?"

"Sadece... çok işi var. Sen anlayamazsın."

Kollarımı kavuşturdum. "Beni arkadaşlığından çıkarmasaydı çıkarırdım." İçimi çektim ve Brody'ye baktım, adrenalin ve parti havam çoktan gitmişti. "Gidebilir miyiz? Artık burada olmak istemiyorum."

Brody belimdeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Emin misin?"

Niccolaio'nun yüzünde beliren memnuniyet ifadesinden rahatsız olarak başımı salladım. Kötü biri olmadığını biliyordum ve her ne yapıyorsa muhtemelen kardeşi için en iyisi olduğunu düşünüyordu ama bu benim zararımaydı. Ve bunu tüm hayatım boyunca tanıdığım birinden duymak çok acı vericiydi.

Brody belimdeki tutuşunu bıraktı ve birlikte kapıya doğru ilerledik. Biri bana çarptı ve Brody'nin bedenine doğru düştüm. Omuzlarıma koruyucu bir kol attı ve ben de kalabalığın yaratabileceği herhangi bir çürükten kaçınmak umuduyla ona doğru eğildim.

Gözüm Ranie'nin üzerindeydi. Son bir buçuk yılda yaşananlara rağmen, onu görebildiğim her şeyi kabul ederdim. Acınası, evet, ama onu hâlâ önemsiyordum. Aşk bir gecede yok olmazdı.

Kapının yanındaki Ranie'nin yanından geçerken donakaldım. Duvara yaslanmış bir kız vardı, dudakları kızın boynuna değiyordu. Lacy. Lacy.

beni görünce güldü. Başını yukarı kaldırdı ve onun kulağına bir şeyler fısıldadı.

Ranie bana döndü, gözleri Brody'nin koluna takılmadan önce elbisemi inceledi. Onun karşısında kendimi çıplak hissediyordum ve bu *elbiseyi* - onun elbisesini- giymek birdenbire düşündüğümde daha kötü bir fikir gibi gelmişti.

Lacy'nin yüzüne dönmeden önce bir an daha sözsüzce beni içine çekti, beni bir hiçmişim gibi görmezden geldi. Ne geçmiş, ne bugün, ne de geleceği.

Avucunu onun kalçasına dayadı ve kalbim durdu.

Bir elini onun ince boynunun ense kısmına doladı ve ruhum parçalandı.

Dudaklarını onunkilere bastırdı ve ben paramparça oldum. Umut. İnanç. Cesaret.

Hepsi gitti.

Onların yerinde hayal kırıklığı vardı. Aptalca olan şey, daha iyisini biliyordum. Daha fazlasını hak ediyordum. Tanıdığım en iyi adam olan Ranie'nin bana bunu neden veremediğini asla anlayamayacaktım ama hak ettiğimden daha azına razı olmayacaktım.

Ranie ve benim için bir gelecek yoktu.

Bu çok açıktı.

A Eve döndüğümde o aptal kırmızı elbiseyi yırttım ve çöp kutusuna attım. Ne kadar denersem deneyeyim, bu duygunun üstesinden gelemiyordum.

Ranie'nin üzerimde. Bu gece bana dokunmamıştı ama her yerdeydi.

Bu odadaki, bu lanet dairedaki her şey bana onu hatırlatıyordu. Buradan çıkmam gerekiyordu. Hemen. Yırtık bir kot pantolonun içine girdim, başıma kapüşonlu bir tişört geçirdim ve Chucks ayakkabılarımı giydim. Son anda verdiğim bir kararla kırmızı elbiseyi aldım, çöpe atarsam yıllarca benimle alay edeceği dolabımdaki askısına geri koyacağımı biliyordum.

Yakındaki parka varır varmaz elbiseyi en yakındaki çöp kutusuna attım ve sürünerek orman jimnastiğinin tepesine çıktım. Ucuz plastik kaplı metalin üzerine uzanıp gece gökyüzüne baktım. Ne Miami Beach ne de North Beach bana iyi davranmıştı ama yıldızlı gökyüzünden nefret edemezdin.

Sıcak yağmur, çok sıcak bir duş gibi üzerime yağarak görüşümü engelledi. Yüzümün üzerinde bir gölge vardı ve ben yukarı doğru fırlamaya başladım.

Burnuma tanıdık bir koku geldi. Ranie kapüşonunu indirdi ve yanıma uzandı.

Taşınmalıydım. Hak ettiğimden daha azına asla razı olmayacağıma yemin etmişim. Ranie ve benim için bir gelecek umudunu yok etmek için. Başından beri kendimizi sıkıca yerleştirdiğimiz arkadaş bölgesine rağmen, ona gittikçe daha fazla aşık olurken çocukluğumu besleyen aynı umut.

Ama lanet olsun, eğer o Pop Rock'lar aptalca, kaotik zıplamalarıyla midemi kirletmediyse.

Gözlerimi kapattım, yüzüme sıçrayan yağmurun tadını çıkarıyordum. "Burada ne yapıyorsun?"

Sesi tenimin üzerinde kayıyor ve kemiklerime işleyerek iz bırakıyordu. "Evine uğradım ve gizlice odana girdim ama orada değildin. Burada olacağını düşündüm."

Beni ne kadar iyi tanıdığı gözümünden kaçmamıştı. "Soruma cevap ver. Neden buradasın?"

"I..." Ne diyeceğini bilemeyen Ranie, daha önce tanıştığım Ranie'lerden değildi. Yer değiştirdi ve turuncu Tik-Tak nefesini yanağımda hissettim. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

O tür bir sevgiyi kastetmediğini bilsem de kalbim pır pır etti. "Kesinlikle öyle hissetmedim."

"Anlamıyorsunuz. Bu... karmaşık."

"Karmaşıklaştırma." Ellerine uzandım ve gözlerinin içine bakarak bana açılmasını istedim. "Anlamama yardım et."

"Arkadaş olamayız."

"Yine mi bu saçmalık?" Yüzümü ona dönmek için yan döndüm. "Eğer bana bir açıklama yapmayacaksan, o zaman git. Sadece git, Ranie."

"Hadi, Gallo."

Gallo.

Sanki yeniden arkadaşmışız gibi.

"Beni bir buçuk yıl görmezden geldikten sonra birdenbire ortaya çıkamazsın." Sesimdeki duyguyu bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Benden ne istiyorsun, *Ranieri*?"

"İ..." Belimden tuttu ve yüzümü ona çevirdi.

Onun dokunuşunu tekrar hissettiğimde neredeyse ağlayacaktım. Kuraklıktan sonra yağın yağmur gibiydi. Oruçtan sonra yemek. Kalp kırıklığından sonra sonsuz aşk.

Yumrukları, kendini bir şey yapmaktan alıkoyduğu zamanki gibi sıkılmıştı. Dakikalar geçtikten sonra parmakları yavaşça açıldı ve yüzüme uzandı. Islak bir tutam saç kulağımın arkasına çekti ve hareketi mümkün olduğunca uzattı. "Seni öpebilir miyim?"

"Ne?"

Nefesi dudaklarımı okşadı. "Seni öpebilir miyim?" diye tekrarladı, sanki beni görmezden gelerek o kadar zaman kaybetmemiş gibiydi.

Nefesim titredi ve yutabildiğim kadar çok duygu ve öfkeyi yuttum.

"Ben daha iyisini hak ediyorum."

"Evet, hak ediyorsun. Her şeyi hak ediyorsun."

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, sanki dokuz yıllık aşkını tek bir öpücüğe sığdırabilirmiş gibi dudaklarımı ezdi. "Bu *ne cüret!*" demek için ağzımı açtım ama dilini dudaklarımdan arasından geçirdi. Ve aptal, aptal kalbim saçmalıklarıyla beynimi bulandırdı, ta ki öpücüğüne karşılık verene kadar, kalbim boğazımda, ona daha yakın olma ihtiyacıyla dilini kendi dilimle buluşturana kadar.

Bu benim ilk öpücüğümdü. Özensiz, ıslak, ateşli ve *mükemmeldi*. Ağzıma nefes verdi ve ben de yuttum, onu olabildiğince içime çekmeye çalıştım. Yıldızların altında nemli gecelerdi. Para birimi olarak kullanılan turuncu Tic-Tac'ler. Spagetti pazarlarında mutfak kahkahaları. Bizdik ve başım dönüyordu. Başım dönüyordu. Nemli yağmur saçlarımı onun yüzüne yapıştırırken, aramızdan kayarken ve birbirini okşayan minik aşıklar gibi sıırıslam tenimize ıslaklık yığarken nefes nefese kalmıştım.

Beni sırtüstü çevirdi ve yer değiştirdi, böylece üzerimde durdu, dili ağzımın tavanını okşarken tüm vücudu benimkine yapıştı. Daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına *ihtiyacım vardı*. Parmaklarımı gömleğinin altında gezdirdim, hatırladığımdan daha belirgin olan her bir karın kasının sert kenarlarını keşfettim.

Gök gürültüsü gökyüzünde patladı ve birkaç dakika sonra şimşek çaktı.

Birbirimizden ayrıldık ve Ranie en büyük rakibine bakan bir güreşçi gibi gökyüzüne baktı. "İçeri girmeliyiz. Seninle dairene kadar yürüyeceğim."

Tereddüt ettim, bunu uzatmak istiyordum... bu her neyse. "şimdi ne olacak?"

Parmak eklemleri yanağıma hafifçe dokundu ve çeneme ulaşana kadar yüzüm boyunca kaydırdı. Başparmağıyla alt dudağımla aşağı doğru iterek dudaklarımı ayırdı. "Bana ne istediğimi sor."

Başparmağının etrafında konuştum, dilim her kelimedede hafifçe tenine değiyordu, "Ne istiyorsun?"

"Sen."

Bir kez daha öpmek için dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Kısa ve tatlıydı ve çok, çok *doğru*ydü. Beni itti, ayağa kalktı ve kalkmama yardım etti. El ele tutuşup beni eve götürdü, tıpkı o zamanlar yaptığı gibi.

Ertesi gün öğle yemeğı vakti geldiğinde gülümsüyordum. Brody'ye döndüm, sanki yeni taç giymişim ve bu okulu benim bölgem ilan etmişim gibi beni izliyordu. "Ne?"

Başını salladı, dudaklarını hafif bir gülümseme süslüyordu. "Seni bu kadar gülen yapan ne?"

"Yok bir şey." Ama yemek sırası beklerken gülümseme yüzümden hiç gitmedi ve kafeteryada gizlice Ranie'yi aradım.

Her zamanki gibi, o ve Niccolao odaya girdiğinde konuşmalar kesildi. Gözleri benimkilere takıldı, Brody'de oyalandı ve Niccolao'ya döndü. I

bana yaklaşmasını bekledim. El sallamasını. Beni kabul etmesini. O
öpücükten sonra *her şeyi*.

Onun yerine Niccolao ve Lacy'nin arasına oturdu ve beni görmezden
geldi. Ertesi gün de aynısı oldu.

Ve bir
sonraki.

Ve bir
sonraki.

Ranie o gece haklıydı, ilk öpücüğümü çalmıştı, anlamamıştım.

Ama daha başlamadan bittiğimizi anlamıştım.

CHAPTER FIVE

*Suçluluk, kendimize
y neltti ımız öfkedir -
yaptığımız ya da yapmadı ımız
 eylere. Kızgınlık, başkalarına
yöneltilen öfkedir.
Yaptıkları ya da yapmadıkları.
Peter McWilliams*

Ranieri Andre ti

Şimdiki Zaman

"W

Senin derdin ne?" Gallo davetsiz ve habersiz bir şekilde ofisime geldi. Cimri dantel

Tenine yapıştırılmış balconette ve külot seti beni bir anda sertle tirdi.

Sandalyemi masanın altına daha da ittim, ben de onunla birlikte odunumu odunun altına ayarladım. "Biliyor musun, beni görmezden gelmekte bu *kadar* ısrarcı olan biri için, kesinlikle çok kötü bir i  yapıyorsun."

"Seni görmezden gelmeyi çok isterdim, Ranieri. Gerçekten çok isterdim. Ama böyle şeyler yaptığında," dedi ve bir kâğıdı havada cılgınca salladı, "bu oldukça zor."

Geldiğinden beri bir, iki, üç küfür etti. Çok hoştu. Sırıttım, elindeki kâğıdı aldım ve göz gezdirdim. Dün gece ona gönderdiğim e-postanın çıktısını almıştı. Tabii ki almıştı. Backstreet-Boys döneminden kalma kapaklı bir telefonu vardı. Bırakın e-postayı, muhtemelen interneti bile yoktu.

Kâğıdı geri uzattım ve bakışlarımı masaüstü ekranıma çevirdim, böylece iç çamaşırları içindeki cazibeye bakmak zorunda kalmayacaktım. "Sorun nedir?"

Parmaklarımdan kopardı. "*Sorun* sensin. Kim olduğunu sanıyorsun da bana artık burada garsonluk yapamayacağımı söylüyorsun?"

"Ben senin patronunum. Ve sen de kat müdürlüğüne terfi ettin." Bakışlarımı ona çevirdim ve lanet olsun, çok güzeldi. "Seni kovmuş değilim."

"O terfiyi hak etmedim." Kollarını kavuşturdu ve bu hareketle göğüsleri zıpladı.

Gözlerimi onunkilere kaldırmadan önce bakışlarım bir saniye kadar uzun süre oyalandı. "Bence bunu hak ediyorsun."

"Başka kimse böyle düşünmüyor. İnsanlar zaten konuşuyor."

"Siktir et insanları. İkimiz de biliyoruz ki hiçbirinin önemi yok." Gözlerimde fesatlık parıldıyordu ve istesem bile bunu engelleyemezdim. Ve ben istemedim. "Ne diyorlar?"

"Uggghh!" Bu kadar telaşlı olması çok sevimliydi. Gerçekten.

O zamandan beri hiç gülümsemediğim kadar gülümsüyordum... Yani arkadaş olduğumuzdan beri. "Seviştığımızı söylüyorlar, değil mi?"

"Hiç komik değil, Ranieri Luca Andretti." Göbek adımı hatırladı.

Gülümsedim. "Bu biraz komik." Gözlerindeki öfke kabarmıştı, ama o kadar sevimliydi ki, onu bastırmak için kendimi zor tuttum. "Ayarlamamı ister misin?"

Kayıtları düzeltmek

mi?" "Nasıl?"

Kapıyı işaret ettim. "Şu anda oraya gidip sevişmediğimizi açıklayabilirim ama keşke sevişseydik."

Kaşlarını çattı. "Bana eski işimi geri vererek kayıtları düzeltebilirsiniz."

"Öyle bir şey olmayacak Gallo."

"Senin için Carina. Hâlâ arkadaşmışız gibi davranmayı bırak,

Ranieri." "Öyle olsaydık çok mu kötü olurdu?"

"Evet." Bir adım geri çekildi ve benden odanın izin verdiği kadar uzaklaştı. "Çünkü bir an çok mutlu olacağız ve bir an sonra halı altımdan çekilecek ve ben kırık bir kalbi onarmak zorunda kalacağım."

"Öyle mi Gallo?"

"Carina," diye düzeltti.

"Soruya cevap ver."

Kollarını kavuşturdu, savunmacı duruşu eğlencemi bastırdı. "Ne yaptın?"

"Kalbini mi kırdım?"

Gözlerimin içine baktı, gururu benden sonsuza dek nefret etme kararlılığı kadar sarsılmazdı. "İçini boşalttın."

Çenem sıkıştı. "Özür dilerim. Ciddiyim."

"Belki de öylesindir. Bu bir şeyi değiştirmez."

"Bana bir şans daha verecek misin?" "Sadece eski işimi geri ver."

"Hayır." Onun kıyafetlerini giydim. "Menajerim ol."

O daracık kıyafetlerini çıkarmasını istedim mi? Toplum içinde, evet. Onu burada, yanımda istiyor muydum? Tabii ki istiyordum.

Ve daha yüksek maaş ve daha iyi bir çalışma ortamı elde edecekti. Dedikodularla başa çıkabilir, herkesin aptal çenesini kapatmasını sağlayabilirdim. Neden

Bu bir tartışma mı?

Çenesini yukarı kaldırdı. "Hayır. Dışarıda bir servis tepsisi ile burada seninle olduğundan çok daha fazla saygınlık var." Arkasını döndü ve hışımla çıktı.

Tamam, kızgındı. Kızmaya hakkı vardı. Ama ben onu çözerdim. Ne istediğimi biliyordum. Hep biliyordum.

Ve sonunda onu kovalayacak pozisyona gelmiştim.

Carina Gallo

"W

"Ne?" Brody başını salladı, inançsızlık her nefesini kaplıyordu. "O adamla işimizin bittiğini sanıyordum. liseden mezun olduğumuzda."

İnledim. "Sen de ben de Brody."

Ranie'nin kulübü satın alması ve benim hak etmediğim terfim konusunda onu az önce bilgilendirmiştim. Endişelenmesini istemiyordum - her zaman endişelenirdi- ama en iyi arkadaşına sahip olmanın avantajlarından biri de hayatın saçmalıklarını omuzlamanıza yardım edecek birinin olmasıydı.

Kalbimin hâlâ Ranie'yi nasıl hatırladığından, sanki bedenime işlemiş gibi hatırladığından bahsetmeyi unuttum. Garson olarak son vardiyamı bitirirken kendimi ona bir göz atmaya çalışırken nasıl yakaladığımı.

The Down & Dirty'de iç çamaşırlarımla meraklı gözlerin önünde geçit töreni yapmaktan mutlu muydum? Tabii ki mutluydum. Ama Ranie'nin nedenlerini anlamıyordum. Beni gençken de elde edebilirdi. Tek yapması gereken sormaktı.

Bunun yerine, lise boyunca beni görmezden geldi ve karşılığında her gün zorbalığa maruz kaldım. Şimdi geri dönmüştü ve benden birdenbire iyi olmamı mı bekliyordu? Kalbim onu özlemiş olabilirdi ama beynim özlememişti.

Brody bana bir gömlek fırlattı.

Onu yakaladım. Eski ve yıpranmıştı ve delik olmaması gereken yerlerinde delikler vardı. "Ciddi misin sen?"

Brody'yi inceledim. Sarı saçlarını birkaç hafta önce kestirmişti ve şimdi Ranie'nin saç modelinin Fantastik Sam versiyonu gibi centilmen kesimi yapılmıştı. Brody'nin boyu uzamıştı ve ek iş olarak modellik yapabiliyordu.

Yıllar boyunca insanlar bana neden Brody'yi seçmediğimi sordular. Belki de bunu düşünmeliydim. Brody'yi seviyordum. Gerçekten seviyordum. Ama onu *bu* şekilde sevmiyordum. Brody'nin yeşil gözlerine baktığımda tek gördüğüm, Ranie'nin Peter-Pan yeşili gözleri kadar canlı olmadıklarıydı.

Ama böyle zamanlarda Brody'nin benden hoşlandığından şüphelenirdim.

Tişörtü Brody'ye geri fırlattım. "Beni seksenli yılların evsiz hayranları gibi göstermeyecek bir tişört bulabilir misin?"

Bütün gece bana dolabımın en kötü halini gönderip durmuştu. Ranie ile bu gece iş gezisine çıkmamı istemediği açıktı ama başka seçeneğim de yoktu. Ranie pes etmemişti ve istifa etmediği sürece, ki bu kabul edilemezdi, bu beni onun menajeri yapıyordu.

Görünüşe göre, Down & Dirty'yi South Beach'e genişletmek istiyordu ve benden onunla birlikte yerleri keşfetmemi istedi.

"Neden gidiyorsun ki C?"

"Sana daha önce de söyledim. Bu maaşla sadece bir yıl çalıştıktan sonra babamın dükkânını tekrar rayına oturtabilirim ve belki de bu ruh emici kasabadan taşınırım." Altı haneli bir maaş alıyordum, Down & Dirty'de garson olarak çalışarak beş yılda alacağımdan daha fazla.

"Hey, ben bu ruh emici kasabada yaşıyorum."

"Elbette ziyaret ederim." Ona bir gülümseme gönderdim. "Ya da her zaman benimle gelebilirsin."

Kaşlarını kaldırdı. "Sadece bir yıl

mı?" "Bir yıl," diye söz verdim.

Ne kadar zor olabilir ki?

On yıl önce.

Niccolaio'nun yüzüne kapattım.

Cümlenin ortasında konuşuyordu ama saçmalıklarını dinleyecek havada değildim. Son birkaç yıldır beni sinirlendiren aynı eski Gallo'dan uzak durma laflarıydı. Büyürken babamdan yeterince duymuştum. Nick'ten de duymama gerek yoktu.

Rastgele bir son sınıf öğrencisi adımlarıma uyuyordu. "Bu gece nereye gidiyoruz?" On beş yaşında bir çocuğu idolleştirdiği için ne kadar zavallı olduğunun farkında değil miydi?

Diavolo High sahasına adımlımı atmama az kalmıştı ve Kral olarak statüm yeni yıl için çoktan sağlamlaştırılmıştı. Tipik bir durum. Taht Niccolao'nun olmalıydı ama bir şekilde, herkesi görmezden gelerek ve genellikle umursamayarak, Gallo'nun Wattpad hikayelerinden birindeki ele avuca sığmaz, gizemli kötü çocuk olmuş ve Nick'in tacını çalmıştım.

Ben istemedim, ama o da istemedi. Peki, bu beni nereye götürdü? Justin Bieber'ın kapalı gişe turnesinde olduğu gibi, benim kişisel hayranlarım tarafından takip ediliyordum. Gallo'nun suçlu zevklerinden biriydi ve sanki onu hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi, koridorda yürüyordu, lanet olası *tulum* giyen herhangi bir kızdan daha seksi görünüyordu.

Onları hatırladım. Altıncı sınıfta oynadığımız okul müsamesesinden bana kalmıştı. Omuzlarından biri bilerek açık bırakılmıştı ve dantelli, spagetti askılı atleti ortaya çıkmıştı. Bel kısmını sıkarak kısa bir şort haline getirmişti ve uzun bacakları jean kumaşının altından görünüyordu.

Sikeyim. Ben.

Brody ona arkadan yaklaştı ve sanki Chad Michael Murray B sınıfı bir romantik komedi filminin seçmelerine katılıyormuş gibi gözlerini kapattı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve söylediği bir şeye güldü. Her gülüşünde küçük göğüsleri kabarıyordu ve Brody'yi gömleğinin dantelinin altından onlara bakarken yakaladım.

Piç kurusu.

Dudaklarıma bir gülümseme dokundu. Bunca zaman sonra kız arkadaşımın hâlâ *benim* kıyafetlerimi giydiğini bilse ne hissederci acaba? Onun ellerini itti-

İyi kızdı ve gözlerini açtığında benimkilere dikmişti. Aramızda birkaç metre ve bir sefalet okyanusu vardı ama yine de beni bakarken yakalamıştı.

Sikeyim.

Bakışlarımı tuttu.

Başka tarafa bak. Başka tarafa bak. Başka yere bak.

Kime yalvardığımı bilmiyordum, bana mı ona mı?

"Peki... yine nereye gidiyoruz?" diye sordu kıdemli tekrar. Görünüşü kurtarmak onun güçlü yanı değildi.

Araya girdiği için şükrederek ona döndüm ve Gallo'yla birlikte havuzlara attığımız salamura karidesten beslenen aç balıklar gibi etrafımda toplanan kalabalığa baktım. "Bir parti."

Her zaman fırsatçı olan Lacy bana doğru eğildi ve "En iyi arkadaşım bir tane atıyor" dedi. Bir pilici dürttü. "Değil mi?"

Zavallı kız ciyakladı ve sekiz yaşındaki Gallo'yla babasının dükkânından çaldığımız akılsız oyuncak bebekler gibi başını salladı.

"Her neyse."

Gallo orada olmadığı sürece partiyi kimin verdiği umurumda değildi.

Çünkü onu bir daha bana ait bir şey giyerken görürsem, bir kasırğa bile ellerimi ondan ayıramaz.

Carina Gallo

*Şimdiki
Zaman*

H

Beni ilk öpüşmemizi paylaştığımız parktan aldı. Muhtemelen iyi bir fikir değildi ama babam parka uğramıştı.

ve yan yana dairelerde oturmamıza rağmen onu dışarı atamazdım. Babamın beni Ranie'yle yakalamasıyla parkta buluşmamız arasında kaldım ve ikincisini seçtim.

Ranie jimnastik salonunun önünde durmuş, yıllar önce ona ilk öpücüğümü verdiğim noktaya bakıyordu. Ona arkadan olabildiğince sessizce yaklaştım, ama arkamda sürüklediğim eski bavulumla huzurlu geceyi bozdum.

Ben onun yanında dururken bile gözlerini o noktaya dikmişti. O öpücük son on yıldır aklımdan çıkmıyordu ve onu yüksek çözünürlükte hatırlamak için arzularımın nesnesinin yanında jimnastik salonunun önünde durmama gerek yoktu.

Ben de bakışlarımı Ranie'ye çevirdim. Işık direği yüzünü aydınlatıyordu ve nemli, sıcak Nisan gecesine rağmen ısmarlama takım elbisesinin üzerine uzun siyah bir tasarım ceket giymişti, sanki Florida sıcağı bile ona dokunamıyordu. Gölgeler yüksek elmacık kemiklerini vurguluyordu ve onun ne kadar yıkıcı bir yakışıklılığa sahip olduğunu unutmamış olsam da yine de nefesimi kesiyordu.

Öfkeye ve yüzleşmeye hazırdım ama yüzünü ve gözlerindeki duyguyu incelediğimde içimdeki kavga söndü. "Sorun nedir?"

Yine de Kriptonit yeşili gözlerini o noktaya dikti. "Kaynaklarım Niccolao'yu bu sabah buldu. New York'ta bir yerde."

Niccolao'nun amcalarını nasıl öldürüp kaçtığını duymuştum. Cristiano Andretti oğlunu bulmak için kasabayı didik didik aramıştı. Takip eden altı ay boyunca gittiğim her yerde Andretti askerlerini görmüştüm. Yedi yıldan fazla bir süre sonra, Niccolao'nun hâlâ serbestçe dolaştığını tahmin ediyordum.

"Ne yapacaksın?"

"Onu vurdum. Beş milyon dolar." Nefesimi tuttum. "Ama o senin kardeşin."

"Kan hiçbir şey ifade etmez. Aile hiçbir şey ifade etmez. İnsanların sizi hayal kırıklığına uğrattığı gerçeğini değiştirmez." Yüzünü bana döndü. "Bunu herkesten çok senin bilmen gerekir."

Nefesimi içime çektim. "Bu yersizdi. Annem hakkında konuşma."

"Annenden bahsetmiyordum."

Geriye babam kaldı. Bu da hiç mantıklı değildi. Annem için üzölmek dışında, babam beni hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı.

"Gidebilir miyiz?" Onun bilmeceleri için zamanım yoktu. Bu hafta sonunu atlatmak istiyordum.

Başını salladı ve Range Rover'a doğru ilerlemeye başladı. Geride kaldığımda, kalitesiz valizimin tekerlekleri kaldırımdaki her çatlağa takıldığında, gözlerini devirdi, çantamı taşıdı ve hızını artırdı. Ben uzun boyluydum ama o daha uzundu ve onun uzun adımlarına yetişmek için koştum.

Yolcu kapısını benim için açtı, ben koltuğa yerleşene kadar bekledi ve kapıyı kapattı. Bavulumu bagaja attıktan sonra yumuşak bir hareketle sürücü koltuğuna geçti ve motoru çalıştırdı. "Daha önce söylediklerim hakkında..." Durakladı ve devam etmek için acele etmedi. "Söylediğim her şeyi unutabilir misin?"

Dudağımı ısırdım. "Senin sırlarından hiçbirini ifşa etmem." Yıllardır ailesinin tüm hainliklerini biliyordum ama kimseye söylememiştim. Brody ya da babama bile.

"Biliyorum."

Gözlerimle buluştu ve bakıştık.

Anlayış. Takdir. Saygı.

Arabayı doldurdular, tarihin her saniyesi bir öncekinden daha acı vericiydi. Bu hafta sonunun -bu yılın- çabucak geçmesine ihtiyacım vardı çünkü bir zamanlar paylaştığımız duyguların ne kadar acımasız olduğu anlaşılıyordu.

CHAPTER SIX

*Bir insanın sahip
olabileceği en kötü kırgınlık,
saklamakta haklı
olduğunuzu hissettiğiniz bir
kırgınlıktır.*
Louis Gossett, Jr.

Ranieri Andretti

Bizim hizmetçim İsa'ya Spaghetti'yi yürüyüşe çıkarması için bir mesaj gönderdi. Spaghetti benim mavi gözlü, beyaz ve brindle husky-ve-lab karışımı köpeğimdi. Ben de Onu yedi yıl önce yavruyken almıştım ve ihtiyacım olan son şey Gallo'nun onu görmesiydi. Ya da büyük, kötü mafya babasının Spagetti adında bir köpeği olduğunu öğrenmesi.

"Burada ne işimiz var?" Ailemin malikânesinin kapısının önünden geçerken Gallo'nun sesi titriyordu.

Her zamanki günlük personelim dışında burada sadece ben yaşıyordum. Luca Amca, annem ve babam ölmüştü ve Niccolao da benim için ölmüştü. Çok yakında, o

gerçekten ölmüş olacaktı. Ve *volontà del re'mi* bitirdiğimde, ki bunu yapmak için acelem yoktu, Luigi'nin de uğramak için bir nedeni olmayacaktı.

Ona baktım. "Evime uğrayacağız. Üzerimi değiştirmem ve valizimi almam gerekiyor."

"Ah." Arabayı park ettiğimde titrek adımlarla arabadan indi ve on yıldan uzun bir süredir ilk kez konağı gördüğünde yüzüne tedirginlik yayıldı. Neredeyse iki. "Hatırladığım gibi görünüyor."

"Hiçbir şeyi değiştirmedim." Uşağım Matteo bize kapıyı açarken başımı salladım.

"Çok... boş hissediyorum." Gallo'nun gözleri büyüdü ve başını bana doğru çevirdi. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim. Baban için üzgünüm." Üzüntüsünü bile sevimli hale getirdi.

"Bunu duydun mu?"

Önümde yürüyordu, sanki buraya son gelişinin üzerinden daha dün geçmiş gibi konağın benim kanadıma doğru gidiyordu, ama benim sözlerim üzerine arkasını döndü. "Brody bana söyledi, liseden arkadaşları da ona söylemiş."

Tamam. Brody. Şerefsiz herif.

Benim olana ilk gözünü diktiğinden beri kız arkadaşımı çalmaya çalışan bu pisliğe duyduğum öfkeyi yuttum. "Üç yıl önce oldu. Aralık'ta dört olacak." Odamın kapısını açtım ve önce onun içeri girmesine izin verdim.

Bir yastık aldı - anaokulu ve ilkokulda yatıya kaldığımız zamanlardan kalma yastığı - ve yatağımın en ucuna uzandı. Ne yaptığının ya da hangi yastığı kullandığının farkında olduğunu bile sanmıyordum.

"Üzgünüm, Ranie. Ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum. Babam vefat ettiğinde nasıl hissedeceğimi hayal bile edemezdim."

Gerçek şu ki, olay olduğunda yanımda olmadığı için biraz kızgındım. Olması gerekiyordu. Eğer bu kadar çok insan

Carina Gallo ve benim şu anda birlikte olacağımızdan hiç şüphem yoktu. Muhtemelen evli bile.

Ama bu bizim gerçekliğimiz değildi. Ve ne kadar kapatmaya çalışsam da, ona aşık olmaktan kendimi alamıyordum. Yıllar önce onu bu yüzden kendimden uzaklaştırmıştım. Duke'ta burs kazanması için ona bu yüzden iyilik yapmıştım. Ve bu yüzden o etrafımdayken nabzım boğazımda atıyordu.

Gömmе dolabımdan Louis Vuitton valizimi aldım ve odamın orta bölümüne geri döndüm. Dürüst olmak gerekirse, ev çalışanlarımdan birine onu benim için aldırabilirdim ama Gallo'yu uzun zaman sonra evimde görmeye dayanamadım. Ve burada evinde gibiydi. Gerçekten.

Dolaptan çıktığımda gözleri benimkilerle buluştu. Yanakları kızarmıştı ve her zamanki küçük meraklısı gibi komodinin çekmecesini açmıştı. "Bu da ne?"

İniltimi yuttum. Neden bahsettiğini anlamak için bakmama gerek yoktu. "Sen kendi işine bak, Gallo."

Çekmecedен kırmızı elbiseyi çıkardı. "Bunu sakladın mı? Ama o gece parkta atmıştım."

Ve zavallı, aşk acısı çeken bir ahmak gibi, onu görür görmez çöpten çıkarmıştım. Ve İsa'ya Gallo'nun her zaman kullandığı sabunla yıkattıktan sonra on yıldan fazla bir süre yatağımın yanında saklamıştım.

Burnuna götürdü ve kokladı, yüzü şaşkına dönmüştü. "Bu şey gibi kokuyor-"

Sen.

Senin gibi kokuyor, Gallo.

Güller gibi; manolyalar gibi; sedir ağacı gibi; ve elmalar gibi; ve parktaki nemli yaz geceleri, senin ilk öpücüğün olsa iyi olur; ve Gallo evindeki Spagetti Pazarları, babanın mutfağında spagetti pişirdiğimiz, karı kocaymışız gibi, ve sen her zaman olmak istediğin şefmişsin gibi; ve o güzel, ortanca mavisi gözler ki ben

O kadar özledim ki gözleri aynı mavi tonunda olan bir köpek aldım ve adını Spaghetti koydum.

Elbiseyi elinden aldım, çekmeceye yerleştirdim ve gitmek için döndüm.

"Uçağımıza geç kaldık."

"Uçuş mu?" Peşimden koştu ama dilinin ucunda bir soruyla tekrar çekmeceye baktı.

Bunu dile getirmesine izin vermedim. "Kekelemedim."

Pisliğin tekiydim ama savunmasız hissetmekten nefret ediyordum. Belki ilişkimiz bir zamanlar olduğu gibi olsaydı, ona her şeyi anlatırdım. Ama geçmişimiz tereyağı gibi kesip atabileceğim bir şey değildi. Kemiklerle ve kıkırdaklarla doluydu ve didiklenmesi ve dikkatle ele alınması gerekiyordu.

"Ama South Beach, Miami Beach'ten arabayla sadece iki buçuk saat uzaklıkta."

"Aynen öyle."

Uçağın bir an önce kalkışa hazırlanması için asistanıma bir mesaj gönderdim. Dürüst olmak gerekirse, uçmayı planlamıyordum. Gallo'yla arabada geçireceğim iki buçuk saati dört gözle bekliyordum ama Elbise'yi görünce paniğe kapıldım ve kendisinden yaşça çok büyük bir kızla randevuya çıkan gergin bir ergen gibi aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım.

Gallo'nun onu geri kazanmam için bana bir şans vermesine ihtiyacım vardı ve önce onu korkutup kaçırsam lanetlenirdim.

Carina Gallo

T Yirmi dört dakikalık, boşa benzin harcatan özel uçuş sessizlik içinde geçti. Sürekli Ranie'ye bakıyordum.

lüks içinde ama benim incelemem altında rahatsız. Ama elimde değildi.

Elbiseyi saklamıştı.

Saklamıştı. Saklamıştı.

Elbiseyi. Elbiseyi.

Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum. Tamam, bu bir yalandı. Nabzımın gümbürtüsü bedenimi sarmıştı ve ona her baktığımda nefes almakta zorlanıyordum. Sormak istediğim o kadar çok soru vardı ki ama cevaplarından korktuğum için sormaya cesaret edemiyordum. Düşündüğüm şeyi söylerse düşeceğimden korkuyordum. Daha önce hiç düşmediğim kadar sert.

Ranie'nin rezervasyonumuzu yaptırdığı beş yıldızlı otele vardığımızda kendimi susturmaktan bitap düşmüştüm.

"Emin misiniz?" Ranie, beşinci kez fazladan bir odaları olup olmadığını sorarken, istediğini elde edememeye alışık olmayan bir adam gibi görünüyordu.

Bizim için baş başa bir süit ayırtmış olan oydu ve şimdi bu onun istediği son şeymiş gibiydi. Neredeyse alınıyordum ama ben de onunla aynı odayı paylaşmaya pek hevesli değildim. Aramızdaki duygular bu kadar yüksekken olmazdı.

Her yinelemede cilveli halden endişeli hale geçen resepsiyon görevlisi tekrarladı: "Üzgünüm Bay Andretti ama otel tamamen dolu. Siz bu sabah son dakika rezervasyonu yaptırdığınızda biz zaten iptal ettik ve düzenli bir müşteriye para iadesi yaptık."

Doğruldu. "Peki, iptal edin ve başka bir kişiye iade edin."

"Neredeyse gece yarısı oldu, efendim."

"Ve?"

"BEN-BEN-"

"Ranie," diye araya girdim, ona acıyarak. "Sorun değil. Bir odayı paylaşırız. Önemli bir şey değil."

Ama bu büyük bir
olaydı. Çok büyük bir
olay.

"Burası benim otelim. Kendi otelimde bir oda bulamazsam lanetleneceğim." Tabii ki onun oteliydi.

Ben boktan bir stüdyo daireyi zar zor karşılayabiliyordum, onun ise South Beach'te sahil kenarında bir oteli vardı.

"Anlıyorum ama geç oldu ve uyumak istiyorum." İyi bir önlem için esnedim. "Sadece yatabilir miyiz? Yarın kendi odanı istiyorsan, sabah zavallı bayanı taciz edebilirsin."

Gözlerini kısmıştı. "Ben insanları taciz etmem."

"Aman Tanrım." Onunla tartışmak anlamsızdı. Taciz edilen bayana döndüm. "Odanın anahtarını alabilir miyim?" Bana bir tane uzattığında asansöre yöneldim ve arkamdan seslendim, "İstersen takip et. Umurumda değil. Ben yatmaya gidiyorum."

O da onu takip etti ve asansörün kapıları kapandığında yine dayanılmaz bir sessizliğe büründük. Bu hızla gidersek, bundan sessiz bir film yapabiliriz.

yolculuk. Ama bana döndü ve gözlerindeki panik dolu aciliyet, sanki bu yolculuk elinden kayıp gidiyormuş gibi, kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlattı.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve ihtiyaç bedenimde dolaştı. Her kadın kendisine Ranie'nin bana baktığı gibi bakan bir erkeği hak ederdi. Sanki benden başka hiçbir şey onu tatmin edemezmiş gibi.

Bana bir adım daha yaklaştı, kontrolü gözle görülür bir şekilde kayıyordu. "Neden beni dize getirebilen tek kadın sensin?"

"Diz çöktüğünü görmüyorum." Sahte kabadayılığım berbattı ama peşinden gitmeyi çok istediğim kötü kararlarla aramızda duran tek şeydi.

Kendini yavaşça indirdi.

"Ne yapıyorsun?" Omuzlarına uzandım ve ayağa kalkmasını sağlamaya çalıştım. "Ayağa kalk!"

"Diz çökmemi istiyorsun, ben de diz çökeceğim." Bana baktı. "Benden ne istediğini söyle Gallo, ben de yapayım."

"Zamanda geriye gitmeni ve beni görmezden gelmemeni istiyorum. Kendimi en iyi arkadaşımı tanıımıyormuş gibi hissettiğim son on bir yılı silmeni istiyorum." Gerçeklik beni anında bastırdı. "Sen artık benim en iyi arkadaşım bile değilsin. Seni tanımıyorum. Mısır gevreğini hâlâ iğrenç bir şekilde vıcık vıcık olana kadar süte batırıp batırmadığını bilmiyorum. Ayakkabı bağcıklarını bağlamaktan nefret ettiğin için hâlâ bağlı bırakıyor musun bilmiyorum. Sürprizlerden her şeyden çok nefret ettiğiniz için hala bir filmi izlemeden önce filmin konusunu internetten araştırıyor musunuz bilmiyorum. Ben. Bilmiyorum. Bilmiyorum. Seni. Ranie."

Ayağa kalktı, hareketleri yavaş ve amaçlıydı. Asansörün kapıları süzülerek açıldı ama ikimiz de hareket etmedik. Uzandı ve eli yüzümü kavradı. "Beni tanıyacak mısın?"

Eğer evet dersem, bana yaptığı her şeye göz yumuyormuşum gibi hissedecektim. Kalbimi kırmasına. Beni görmezden gelmesine. Tüm öğrenci topluluğu dört yıl boyunca beni terörize ederken seyirci kalmak.

Ama Tanrım, evet demek istedim.

Daha fazlasını hak ediyorsun, Carina Gallo.

O küçük sesten nefret ediyordum. Omzumdaki şeytan mıydı yoksa melek mi? Her iki durumda da bir adım geri çekildim ve "Hayır" diye fısıldadım.

On Yıl Önce

"W Bu gece neredeydin?" Babamın sesi koridorda gürlüyor, yaldızlı mermer zeminlerde yankılanıyordu. Koridorda Gölgeler, uğursuz görünüyordu, ama sanırım amaç bu olabilirdi.

"Niccolaio ile birlikteydim." Onu geçmeye başladım. "Birkaç sokak aşağıda bir partiye gittik. Lacy'nin arkadaşı verdi."

Babamın hoşuna giderdi. Onun peşinden gitmem için beni zorluyordu ve bir süre için iyi bir dikkat dağıtıcı olmuştu ama ben gerçeğini istiyordum. Gallo'nun sarı saçlı, mavi gözlü taklidini değil. Ve dürüst olmak gerekirse, Lacy beni kovaladığında ona asla razı olmamalıydım. Yalnızdım. O da oradaydı. Başka bir şey yoktu.

Kötü kararlarla dolu bir hayatta kötü bir karardı.

Babam yolumu kesti. "O zaman neden North Beach'teydin?"

Donup kaldım. "Beni takip mi ettiriyorsun?" "Soruya cevap ver, evlat."

Yorgun bir elimi yüzümde gezdirdim. "Evet, North Beach'teydim."

Hayatımın aşkını öpüyorum.

Sert sesi daha da sertleşti. "O Gallo denen kızla birlikte miydin?"

Evet, bana kalsa her gün her saniye onunla birlikte olurdum.

"Bana ondan uzak durmamı söylemiştin."

"Ben yaptım." Bana doğru yürüdü. "Bunu hatırlasan iyi olur, yoksa ne olacağını biliyorsun."

Siktir git, baba.

Gözleriyle tanıştım. Sonunda gözlerini kaçırana kadar dakikalar geçti. Döndüm ve ön kapıya doğru yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?" Üzerimdeki kontrolünü kaybediyordu ve bunu biliyordu. "Seninle konuşuyorum!"

Çünkü hayatımı cehenneme çevirebileceğinin farkındaydım.

-Arkamdan seslendim, "Luca Amca'nın yeri!"

Niccolaio'dan başka babamın benden çalmadığı tek kişi.

Carina Gallo

Şimdiki zaman.

Vazgeçmiyorum Gallo.

Ranie bunu bana yastık ve battaniyeyi almadan önce söylemişti. Kral boy yataktan kalktı ve süitin oturma alanındaki kanepeye doğru ilerledi. Yatak odasının kapısını kapatmış, aramıza olabildiğince sınır koymaya çalışmışım.

Yardımlı olmadı.

Geceyi dönüp durarak geçirdim. Sanki tek ihtiyacım olan "Evet!" demekmiş ve bizi rahatsız eden tüm sorunlar ortadan kalkacakmış gibi çok basitmiş gibi gösteriyordu. Ama hiçbir şey lisede olanları değiştiremezdi ve eğer kendini açıklamazsa onu affetmeye başlayamazdım. Bunca yıl sonra kırmızı elbiseyi saklamış olması gülünç derecede sevimli olsa bile.

Ranie banyodan çıktı, saçları ıslaktı ve beline kabarık beyaz bir havlu sarılmıştı. Küçük su damlacıkları göğsünden aşağı kayıyor, belirgin V çizgilerini itiyor ve havlunun altında kayboluyordu.

etkileyici şişkinliğini gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Arkamı döndüm ama o beni bakarken görmeden önce değil.

"Yorgun görünüyorsun Gallo."

Senin sayende öyleyim.

Yüzümü *Pretty Woman*'ın reklam arasından döndüğü düz ekrana odakladım. "Bugünkü toplantılarımız için iyi olacağım."

Ranie, Down & Dirty'nin genişleyebileceği potansiyel mülkler için bir emlakçıdan yer ayırttı.

"İtiraf zamanı..." Durakladı ve ben de sonunda lise konusuna açıklık getireceğini umarak hemen ona döndüm. "The Down & Dirty'yi genişletmek istemiyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Yani, istediğin buysa yaparım."

Gözlerimi devirdim. "Down & Dirty umurumda değil. Kulübü genişletmek için değilse neden buradayız?"

Suçlu gibi görünmeme cüretini gösterdi. "Miami Sahili zehirlidir. Hep öyleydi. Oradan uzaklaşmamız gerekiyordu."

"Biz" kim? Çünkü bunların hiçbirinde bana danışılmadı."

"Seni istiyorum Gallo." Diz çöktü, böylece göz hizasındaydık. "Tamam mı? Sadece bu hafta sonunu bana ver. Lütfen."

Reddetmek için ağzımı açtım. Gerçekten. Ama kendimi "Evet" derken buldum çünkü bu Ranie'ydi ve hayatımın bir döneminde onu sevmiştim.

Belki de onunla geçirdiğim bu hafta sonu hayatıma devam etmem için gereken şeydi.

CHAPTER SEVEN

*Kızgınlık, acı ve eski kinler,
onları kavrayan elleri çürüten ölü
şeylerdi.*

Winston Graham

Carina Gallo

N *bir yıl önce*
"Ne yapıyorsun?"

Ona arkadan yaklaştığımda Brody sıçradı, sesimi duyunca tüm vücudu sarsıldı. Sırıttım, insanlara gizlice yaklaşmaya alışık değildim ama başını eğmiş ve parmaklarını dolabımın ızgaralarına bastırmış bir şekilde yarım yamalak görünüyordu.

Birkaç ay önce mavi metal üzerine spreyle boyanmış yazılmış olan "Ezik" kelimesini hâlâ belli belirsiz okuyabiliyordum. Temizlik personelinin oldukça etkilenmiştim. Dolabındaki grafitinin temizlenmesi için bir genci yedi ay bekletmişlerdi, ama benim dolabımdaki "Ezik" yazısı elektrikle yıkanıp temizlenmişti

dersten sonra döndüğümde. Tam zamanında, çünkü Ranie dolabımın önünde durmuş, çirkin mavi boyanın üzerindeki kelimedden geriye kalanlara gözlerini kısarak bakıyordu. Gözlerini hüznün ve pişmanlık gibi görünen ama pişmanlık olması mümkün olmayan bir şey boyamıştı.

Ertesi gün kapıcıya teşekkür ettim ama temizlemediğini iddia etti. Her ne kadar acıma duygusu egomu zedelemiş olsa da, onun sahte cehaleti için minnettardım.

Brody yüzünü bana döndü. "Bir şey yok. Sadece dolabından bir şey çıktığını gördüm ve onu geri sokmaya çalıştım."

"Ah. Teşekkürler." Etrafına bakındım ve dolabımın ızgarasından yarım katlanmış bir kâğıt çıktığını gördüm. "Berbat bir iş çıkarıyorsun." İşaret parmağımla uzanıp kâğıdı bir hamlede dolabıma geri soktuğumda eğlencem arttı.

Brody bana gözlerini devirdi ve ben de kalçamla hafifçe ona çarptım. Dolabımın şifresini girdim, gizli tutmak için vücudumu açmaya dikkat ettim. Paranoyam tavan yapmıştı ama kendimi savunmam gerekirse, eğer öğrenciler şifremi ele geçirirse, gün batımına kadar dolabımda her türlü güzel şeyi bulabilirdim.

Dolabımın kapısı açıldığında katlanmış kâğıt yere düştü. Almak için eğildim ve ayağa kalktığımda gözlerim Ranie'ninkilerle buluştu. Gözleri elimdeki kâğıda kaydı, kâğıdı alışılmadık bir konsantrasyonla inceleyen Brody'ye kaydı ve dolabına döndü. Yüzünü dolabına gömmeden önce dudaklarının kenarlarının yukarı doğru kıvrıldığını gördüğüme yemin edebilirdim.

"Nedir bu?" Brody başıyla kâğıdı işaret etti. "Bir el ilanı mı?"

Açtım ve en üstteki satırı görünce hemen kapattım: "Sevgili Mavi Mavi Gözlü Kız." Muhtemelen bir nefret mektubuydu ve Brody'nin bana daha fazla acımasını istemiyordum. Bu hafta sonu SAT sınavlarına girmek için son şansı ve yaklaşan basketbol playoffları yüzünden yeterince derdi vardı.

"Hiçbir şey." Kağıdı arka cebime soktum, çöp kutusunun yanından geçene kadar orada kalacaktı. "Derse gitmem gerekiyor. Öğle yemeğinde görüşür müyüz?"

Başını salladı, yakışıklı yüz hatlarını dalgınlık kaplamıştı. "Görüşürüz, Gallo."

Başımı eğerek durakladım. Sadece Ranie bana Gallo derdi. Brody'den bunu yapmamasını istemek için döndüğümde çoktan gitmişti ve koridor temizlenmeye başlamıştı. Mektubu cebimden çıkardım, buruşturdum ve okumadan çöp kutusuna attım ama son anda bir hevesle geri aldım.

Yalnız olduğumdan emin olmak için koridorda bir aşağı bir yukarı bakarak mektubu rastgele bir dolabın üzerine koydum, kırıksıklıkları ve buruşuklukları düzelttim.

D

Kulak Mavi Mavi Gözlü Kız,

Ne yaptığımı gördün mü? Gerçekten, neden bu kadar üzgünsün, Gallo? Eskiden böyle değildin. Gökyüzüne her baktığında gülümser ve sana güzel baktıkları için rastgele yabancılara el sallardın. Nerede o kız, Gallo? Onu özledim.

Muhtemelen buna cevap vermeyeceksin. Sorun değil. Bunu hak etmiyorum ve dürüst olmak gerekirse, yine de cevaplarsan ne yapacağımdan tam olarak emin değilim. Hiç Romeo ve Juliet gibi hissettiğin oldu mu? Gizli gizli konuşuyoruz. Çapraz aşıklar. Bu tür şeyler.

Bu biraz abartı oldu. Ben de en az senin kadar cevapsız kalıyorum. Oyunun sadece Romeo olduğunu hayal edebiliyor musun? Romeo, ilgisiz bir Juliet'in peşinden koşuyor. Romeo'nun uzaktan izlediğini, tek taraflı olduğu için takip ettiğini. Romeo tek başına görkemli monologlar yapıyor. Romeo umutsuzca aşıktır. Ve tüm bunlar olurken, Juliet asla bilmez. Ya da belki sadece onu görmezden geliyor. Ama hey, ikisi de hayatta kalır.

Muhtemelen deli olduğumu düşünüyorsun. Bir gün bunu değiştirmeyi umuyorum. Bir gün yükseleceğim ve seni de yanımda götüreceğim, ama içimden bir ses senin çoktan orada olacağını söylüyor. Belki o zaman birlikte olabiliriz.

İmzaladım,

Yalnız Romeo'dan Bir Başka Görkemli Soliloquy

Not: Aşk mektuplarını tükenmez kalemle yazan o aptal herifin teki olduğum için o saçma sapan şeyleri sakladım.

Bir aşk

mektubu.

Benim için.

Carina Amelia Gallo.

Neredeyse inanılmazdı ve eğer parmaklarımın arasında tutuyor olmasaydım, bu mektubu rüyamda gördüğümü düşünebilirdim. Belki de bir eşek şakasıydı. Zaten hiçbir mantıklı değildi. Birçoğundan biriymiş gibi yazılmıştı ve yüzde doksan dokuzu bilmece ve gevezelik gibi görünüyordu, ama bir kelime göze çarpıyordu-Gallo.

Yalnız Romeo bana Gallo derdi.

Tıpkı Ranie'nin yaptığı gibi.

"

Bir sorun mu var?" Ranie yan tarafına döndü, yatak ağırlığının altında sarkarken vücudu benimkine sürtündü.

S

onun hareketleri.

Benden bu hafta sonunu ona ayırmamı istediğinde, yatakta uzanıp *Romeo ve Juliet'in* Leo Di Caprio versiyonunu Pay-per-View'de izlemeyi kastettiğini düşünmemiştim. Ama son kırk dakika boyunca yaptığımız şey tam olarak buydu.

"Hayır. Sadece düşünüyordum."

Yıllar önce "Yalnız Romeo "dan gelen mektup hakkında.

"Ne hakkında?"

Beni tekrar reddetmesinden korktuğum için sormaya cesaret edemediğim geçmişle ilgili milyonlarca soruyu yuttum. "South Beach. Hiç gitmedim. Şehri keşfedebilir miyiz?"

Aktif olarak bana kur yapıldığını bilmek tuhaftı. Ranie'nin her hareketini inceledim. Her kelimesini. Her hareketini. Her nefesini. Memnuniyet. Hayal kırıklığı. Yaptığı her şey ikili bir tepki alıyordu ve bu ona haksızlıktı, ama aynı zamanda yardım edebileceğim bir şey de değildi.

Başını salladığında rahatlayarak iç çektim. Yoga pantolonumu ve omzu açık tişörtümü değiştirmeye gittim ama beni kapıya doğru çekti ve itiraz etmeye zahmet etmedim. Tasarım jogger eşofmanları ve düz beyaz tişörtüyle, arkadaşlığımız sona erdiğinden beri onu gördüğüm en rahat haliydi ve bunu riske atmak istemedim.

Uzun adımlarına ayak uydurmakta zorlandım. "Nereye gidiyoruz?"

Uçakla geldiğimiz için arabamız yoktu ama benim düşündüğüm gibi otelin araba servisini kullanmak yerine beni Metrorail'e götürdü. Onun servetine sahip birinin böyle bir şeyin varlığından haberdar olduğunu bile düşünmemiştim.

"Evde işler çok zorlaştığında Niccolao beni South Beach'e götürürdü.
Günümüzü Metrorail'de geçirirdik çünkü babam

Telefonlarımızı bu yeraltı çimentosunun içinden takip edebiliriz." Elimi tuttu ve kıvrımlı metal kapılardan geçmemiz için adam başı iki dolar ödedi. "Hâlâ bazen buraya geliyorum. İstedğim kadar sık değil."

Bu, arkadaşlık ayrılığı sonrası olmalı. Ranie onun hayatının ayrıntılarını, yollarımız ayrıldığından beri kaçırdığım şeyleri anlatıyordu. Bana onu tanımam için bir fırsat veriyordu. Tek yapmam gereken bunu değerlendirmektir. Devam edeceğini ve bana daha fazlasını vereceğini umarak sessiz kaldım. Hayatından yiyebileceğim herhangi bir lokma.

"Metrorail hiçbir turistik noktada durmuyor, bu yüzden çoğunlukla yerliler biniyor. Burası bir şehir gibi." Beni kalabalıkların arasından geçirdi. "Bu kadar para var ve ben hiç New York'a gitmedim. Metrolarını hiç görmedim. Ama bu," diye etrafı işaret etti, "bir sonraki en iyi şey."

"Neden New York'a gitmiyorsun?"

Elimi tuttu, böylece bir sonraki trene binen bir grup insanın arasından geçerken birbirimizi kaybetmeyecektik. "Yapamam. Her ailenin kendi sınırları vardır ve bu sınırlar aşılamaz. De Luca ve Camerino bölgelerinde bulundum." Sesini alçak tuttu ve ben de tüm gürültünün arasından onu duyabilmek için daha da yaklaştım. "Ama Romano ailesinin benim ailemle nesiller boyu süren bir kan davası var ve Rossi ailesi de Romano ailesine evlilik ve kan bağıyla bağlı. Her iki bölge de yasak bölge."

"Yani, sen buraya git."

Başını salladı. "Gel, şuna bak." Bir köşeyi itti ve yumuşak bir melodi bana doğru koştu. Yiruma'nın 'River Flows in You' şarkısının melankolik bir yorumuydu. Bizi yaklaştırdı ve Ranie'yi ismiyle selamlayan yaşlı müzisyenin önündeki ters çevrilmiş şapkaya kalın bir deste yüz dolarlık banknot attı. "Wesley her ziyaretimde buradaydı, sanki doğuştan parmaklarına takılıymış gibi o tuşları hep çalardı."

İnsanlar yanımızdan geçip gittiler ama Ranie beni önüne aldı ve kollarını vücuduma dolayarak beni kalabalığa karşı korudu. Melodi havada süzülüyor, bir konser gibi istasyonu ağıt yakan iniltileriyle dolduruyordu

salon gerçek hayatta yerini aldı. Gözlerimi kapattım ve kalabalık arka planda gürledi, ama gürültü sadece  arkıyı güçlendirdi, melodideki ini  ve ıkı ları enstrümanların yapamadığı şekilde doldurdu.

İstasyonda geçirdiğimiz zamanı  lemiyordum, bedenim onunkine yaslanmış, Wesley'nin almasını dinliyordum. Ranie'nin yanında zaman hesaplanamazdı, bu da onun mantıksızca karşı çıktığı bir başka şeydi. Piyanistin parmakları a rımaya başladığında ve karnım guruldadığında, Ranie beni istasyondan dışarı çıkardı.

Yemek almak için yürüdük, ama be  dakika sonra midem tekrar guruldadığında Ranie gözlerini devirdi ve bizi South Beach'in sert bir bölgesindeki yeraltı restoranı Rocky's'e götüren bir taksi buldu.

"Dur tahmin edeyim..." Dik merdivenlerden dikkatlice indim. "Burada hücresel izleme yok mu?"

Dudakları yukarı kalktı. "Bilmiyor muydun? Adamınız bir asi."

Adamım benim.

Öyle demek istememi ti ama bunu duymak güzeldi. Ranie'yi istiyordum. Bu noktada inkar edilemezdi. Gerçeği daha çok istiyordum ve *gere im*  uydu: Onu istememeliydim ama hiçbir zaman gerçekten vazgememi tim.

Kalbimin etrafına duvarlar  rmem gerekiyordu. abuk ol.

Yedi yıl önce

"W

"Ona hala öyle mi bakıyorsun?"

Başımı, topa vuran Ranie'den yana çevirdim.

futbol sahasında, Brody'ye. "Ne?"

Brody Ranie'ye doğru bir parmak salladı, hareketleri sarsıntılı ve hızlıydı. "Neden hâlâ ona öyle bakıyorsun?"

Tribünde kıpırdandım. Çünkü bütün bir devre boyunca oturmaktan kığım ağrıyordu. *Doğru ya.* "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Ben hariç. Ranie'yle yollarımızı ayırmamızın üzerinden dört yıl geçmişti ve umut, hiç bitmeyen bir halat çekme oyunu gibi kalbimi itip çekiyordu. Acınası davranış savunulacak bir şey değildi, bu yüzden görmezden geldim.

"Evet, biliyorsun." Brody'nin alnında hafif bir ter pırıltısı belirdi. Gömleğinin yakasını çekiştirdi ve sabırsız bir hareketle sağ kolunu kolundan yukarı kaydırды. "Kafeteryaya girdiğinde yapacağın ilk şey

kafanı onun masasına götür." *Sadece Lacy Ryan'ın orada olmadığından emin olmak için!* "Her futbol maçına gidiyorsun ama futbolu sevmiyorsun bile." *Okul ruhu önemli, değil mi?* "Ve bir şekilde, her yıl, birinci sınıftan son sınıfa kadar, onunla aynı sınıflara giriyorsun."

Şimdi *bu* benim hatam değildi, bu yüzden beni diğer tüm geçerli noktalarından arındıracakmış gibi buna yapıştım. "Benim bununla hiçbir ilgim yok! Okulu suçla."

Dudakları çirkin bir gülümsemeye kıvrıldı ve neden bu kadar... bu kadar *kızgın* olduğunu anlayamadım. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama tezahüratlar tribünleri salladı. İyi oldu. Söyleyeceklerini duymak istemiyordum.

Maça döndüm. Top rakip takımın kalesinin arkasında duruyordu ve kalabalık Ranie'nin adını haykırıyordu. Golü atmıştı ve ben kaçırmıştım.

Takım arkadaşları bağırıp çağırırken, zafer danslarını hiç sevmeyen biri olarak yarı çizgiye doğru koştu. Ama ayağı orta çembere değdiğinde tribünlere doğru baktı ve sanki onları aradığını biliyormuş gibi gözleri benimkilerle buluştu.

Zafer onların içinde parlıyordu.

CHAPTER EIGHT

*Dünyaya karşı uzun süredir
biriken bir kızgınlık, tahmin
edebileceğinizden daha fazla kalori
yakabilir.*

Paul Russel

Carina Gallo

Şimdiki Zaman

"W

buraya kadar?" Başımı Ranie'ye doğru eğdim ve yüzünde
şaşkınlık ifadesi belirince sırtışıma gizledim.

Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve beni çoktan şehirde gezdirmişti, Bana South Beach'teki favori mekanlarını göstererek neden South Beach'e koştuğuna dair hikayeler anlattı. Özel Ranieri Andretti Turu: South Beach Edition beni buraya taşınmaya ikna etmek için yeterliydi ama benden bir şeyler sakladığını hissedebiliyordum - neden evden uzakta bir yere ihtiyaç duyduğuna dair küçük anekdotları birbirine bağlayan büyük bir sır.

Ve eğer bana söylemeyecekse, bu geceyle işim bitmemişti. Pes edene kadar damarına basacaktım.

Bu gecenin geri kalanını ve yarını uyanık geçirsek bile. "Ciddi misin?"

"Evet." Elimden geldiğince rahat olmaya çalışarak 'p' harfini çıkardım.

"Metrorail'de mini bir konser dinledik, Rocky's'de öğle yemeği yedik, gölde ördekleri beslerken churros paylaştık, otelin çatısından yayalara su tabancasıyla ateş ettik, personelin ve şeflerin sadece Japonca konuştuğu bir yerde teppanyaki yedik ve geceyi otelimden çeşmesinden bozuk para çalarak ve bunları insanların ceplerine, cüzdanlarına ve alışveriş çantalarına sokmaya çalışarak tamamladık. Başka ne yapmak istersiniz?"

O böyle söyleyince, daha fazlasını istediğim için ağgözlü hissettim.

Ama geri adım atmadım. "Bir şey daha. Bana bir şey ver." "Sana ne istersen vereceğimi söylemiştim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ve tek yapmam gereken istemek mi, cin?" "Eğer bir cin olsaydım, sadece üç dilek hakkın olurdu."

Bir parmağımı kaldırdım. "İlk dileğim, eğlenceli bir şey yapmak istiyorum." "Dileğin benim için emirdir. İkinci dileğin?"

"Bu bacaklardan kurtulmak istiyorum. Cehennem gibi ağrıyorlar." Sırtına tırmanmam için öne doğru eğildiğinde güldüm.

Kollarını bacaklarımdan altından geçirdi ve beni kaldırmadan önce kollarımı boynuna dolamamı bekledi. "Üçüncü dileğin?"

Ona doğru eğildim, burnum kulaklarının altındaki hassas noktaya değiyordu. Altımda titrediğini hissettim. "Gerçeği istiyorum. Bize ne oldu?"

Sertçe yutkundum. Adem elmasının koluma doğru çılgınca sallandığını hissettim. "Bunu sana söyleyemem."

"Ama tek yapmam gerekenin-"

"Sor. Biliyorum." Başını çevirdi, ben sırtına yapışmışken gözlerimle buluşmak için elinden geleni yapıyordu. "Ama bu sadece benim sırrım değil."

Bir başka gizemli ipucu.

şimdilik kabul edecektim ama pes
etmeyecektim. Bir adım öne çıktı.

Kollarımı ona daha sıkı sardım ve bana o kadar sıkı sarılmıştı ki vücudum
ihtiyaçla aydınlandı. "Beni bütün yol boyunca taşımayacaksın, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Sen ağırsın."

Sözleri üzerine boynunu ısırdım ve o da inleyerek beni daha sıkı
kavradı. "Sözünü geri al."

"Beni tekrar ısıracağın anlamına geliyor, asla."

Gözlerimi devirdim. Ağırılığımın çoğunu sağ tarafına alacak şekilde
yerimi değiştirdi, cebinden bir yüzlük çıkardı ve caddeye doğru uzattı.
Anında iki taksi durdu ve onlardan birinin kapısını açtı, beni sırtından aşağı
kaydırdı ve arka koltuğa oturmama yardım etti.

Kapıyı kapattı. "Rylafax Parkı."

Taksici bana Ranie beni kaçırmış gibi baktı, gözleri tehlikede olup
olmadığımı üç kez, iyi olup olmadığımı ise iki kez kırpmanı istiyordu. Ve
ben iyi değildim. Gerçekten iyi değildim.

Metrorail'e vardığımda kırılan kalbim bir iki kez daha atmaya başlamıştı.

Ranie, Rocky'nin evinde dudaklarımdaki sosu silip parmağından
yaladığında, onunla yatma konusundaki tutumumu yeniden gözden
geçirdim.

Gölde bana churros yedirdiğinde, ona beni başka bir şeyle besleyip
besleyemeyeceğini sormak üzereydim. Sınırın güneyinden bir şeyler.

Bana bir su tabancası uzatıp çatıdan dalış kıyafeti giymiş bir turiste su
püskürttüğünde, yeniden on iki yaşında olmayı, daha sonra ilk öpücüğümü
paylaştığımız parkta su savaşı yapmayı diledim.

Teppanyaki restoranında akıcı bir Japonca olduğunu tahmin ettiğim bir
dilde sipariş verdiğinde ve güzel garsonun gözleri ilgiyle parladığında,
Ranie'nin gömleğini tutup onu kendime çekmek ve bölgesel bir işeme
yarışındaki testosteron dolu bir köpek gibi dudaklarına en büyük öpücüğü
kondurmak istedim.

Ve otelindeki çeşmeden bozuk para aşırduğımızda ve bana ters yankesiciliği öğrettiğinde, arkadaşlığımız dağıldığından beri ilk kez kendimi özgür ve neşeli hissettim.

Peki, iyi miydim?

Değildin.

Ama yine de iki kez göz kırptım.

Rylafax Park, havaalanına bitişik tepelik bir parktı ve görebildiğim kadarıyla, yaşadığım en iyi randevuyu tamamlamak için alışılmadık derecede gürültülü bir yerdi hiç olmadı. Bunun bir randevu olup olmadığından bile emin değildim ama başka hiçbir etiket doğru gelmiyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Ranie kapalı parkın kilidini açtı -elbette anahtarı olacaktı- ve bizi parkın yan tarafına, bir sıra dolabın olduğu yere götürdü. "Niccolaio ve ben battaniyeleri ve el fenerlerini uzun zaman önce buraya bırakmıştık ama

Hâlâ burada olduklarından emin değilim." Ortanın solundaki bir dolaba yerleşmeden önce sıraya göz attı. "İşte burada."

Şifreyi çevirip kilidi açtığında yüzüne içten bir gülümseme yayıldı. Bir battaniyeyi bana uzattı, diğerini omzuna attı, uzun bir el feneri aldı ve dolabı yeniden kilitledi.

"O benim doğum günüm müydü?"

Gülümsemesinin yerini sinsi bir sırıtma aldı. "Belki." Taksi yolculuğunda buraya lisedeyken geldiğinden bahsetmişti. Ama bu beni arkadaş olarak bıraktıktan sonra olmuştu, yine de dolap kombinasyonunu doğum günümde mi yapmıştı? "Hatırlaması kolay."

Doğru.

18 Temmuz 1992.

07-18-92.

Tam olarak 11-11-11 değil.

Kaşlarımı çattım. "Gece vakti karanlık bir parkta tek başımıza ne yapıyoruz?" Görünürde tek bir lamba direği bile yoktu.

El fenerini yaktı ve beni parkın ortasına doğru götürdü. "Göreceksin." Saat geç olmasına rağmen boş parkta sesini duyurmak için bağırdı, uçak motorlarının sesi her heceyi bölüyordu.

Uzattığı eli tuttum çünkü büyük gururuma rağmen karanlıkta aptalca tökezlemek istemiyordum. Parktaki en yüksek tepenin tam ortasına geldiğimizde, yerdeki battaniyesini düzeltilti, elimdekini tuttu ve uzanmamı işaret etti.

Yanıma uzandı, böylece omuz omuza yattık, tüm bedenlerimiz tepeye doğru eğildi ve yumuşak, pelüş battaniyeye bastırdı. Florida sıcağına rağmen daha kalın olan diğer battaniyeyi bedenlerimizin üzerinde salladı. Oturmak için öne doğru eğildim ama kolunu uzatarak beni engelledi, böylece battaniyeyle kaplı çimenlerin üzerinde düz bir şekilde kaldım.

Sırtımı yere dayayarak başımı ona doğru çevirdim. "Ne?"

Gözlerime baktı, beklentisi gözlerinden taşıyordu. "Bekle onu." "Neyi bekle-"

"Çığlık at."

Bir saniye geçmeden, beni korkutan bir çığlık attı ve lanet olası bir *uçak sadece birkaç metre* üstümüzden uçtuğunda, çığlıklarım onunkinden daha yüksek oldu.

Geçtiğinde, saçlarım çılgınca savruldu ve gözlerim zevkten kamaştı. "Bu da neydi böyle?" Kalbimin zonklamasını yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Daha fazlası olacak mı?"

"Çok sayıda kırmızı göz uçuşu yakında kalkıyor, yani evet."

Elimi tuttu ve ben de ona izin verdim, parmaklarımızı daha sonra ayrıntılarını çözeceğim şekilde birbirine geçirdim. Bu an, lekelenmiş geçmişimizle mahvedilemeyecek kadar olağanüstüydü.

Elimi sıktı. "Yere basılı kal, tamam mı?" Başımı salladım.

"Bu..." Nutkum tutulmuştu.

"Biliyorum. İlk seferimde ben de aynı şekilde hissetmiştim. Malum güvenlik nedenleriyle teknik olarak halka kapalı ama on sekiz yaşına girer girmez Rylafax'ı satın aldım."

Başımı sallama isteğime direndim. Şaşırmamam gerekirdi. Parkın kenarında bir ev inşa etmek ve hayatımın geri kalanında her gün bu tepeye gelmek için karşı konulmaz bir istek duyuyordum ve o buranın *sahibiydi*.

En az kırk uçak havalandı ve gelmeyi bırakmadan önce tam üstümüzden uçtu. Yükselen uçakların altında Ranie'nin yanında yatarken kendimi hiç bu kadar yüksekte hissetmemiştim. Hiçbir uyuşturucu, alkol ya da madde sevdiğiniz biriyle yeni deneyimler paylaşmanın yerini tutamazdı.

Ve onu sevdim.

Son yirmi dört saat bana Ranie'yi neden sevmemem gerektiğini hatırlatması gerekirken neden sevdiğimi hatırlatmıştı.

Yüzünü bana döndü ve tıpkı o gece jimnastik salonunda olduğu gibi ikimiz de yan yana uzandık. Ve tıpkı o geceki gibi nefesi dudaklarımı okşadı ve "Seni öpebilir miyim?" diye sordu.

Ciddi olmama rağmen, "Ben daha iyisini hak ediyorum" diye alay ettim. Ve hak ettim de.

Gerçeği hak ettim.

Pişmanlık, pişmanlık ve şefkat dolu nostaljik bir gülümseme dudaklarını yukarı doğru eğdi. "Evet, hak ediyorsun. Her şeyi hak ediyorsun."

Dudaklarını benimkilere yapıştırdı, sanki bir öpücükle on bir yıllık nefreti ruhlarımızdan uzaklaştırabilirmiş gibi dudaklarını bana çarptı. Dilimi ağzına sokarken kalbim boğazımda, ona daha yakın olma ihtiyacıyla karşılık verdim.

Deja vu bedenimde dolaştı ve zevk her reseptörümü doyurdu, ama ilk öpüşmemizin aksine, bu PG-13 değildi. Dilimi kendi diliyle okşadı ve beni üzerine çekti, böylece vücuduna sarıldım. Ben uzun boyluydum ama o daha uzundu ve birbirimize olan uyumumuz uzun bir günün ardından gelen sıcak bir banyo gibi beni rahatlatıyordu.

Nefesi hâlâ turuncu şekerleme tadındaydı ve biz hâlâ nemli bir Florida gecesinin yıldızlarının altında yatıyorduk. Hâlâ bizdik ve hâlâ başım dönüyordu, sersemlemiştim ve nefesim kesilmişti. Ama üzerimize yağın yağmur yerine, her şeyi tüketen, onlarca yıllık şehveti.

Klitorisim giysilerimizin arasından ereksiyonuyla buluşurken, göbeğimi ona doğru bastırdım ve ağzına doğru inledim. Beni sırtüstü çevirerek üzerime çıktı ve ince eşofmanlarına ve benim daha ince yoga pantolonuma rağmen beni beceriyormuş gibi bana doğru itti.

Dudaklarımı onunkilerden ayırdım ve çenesinden boynuna kadar takip ettim. Dilimi üzerinde gezdirirken adem elması sallanıyordu, onu dişlerim takip etti. Eşofmanını sıkı kışından çekerek ellerimi boxer külotunun önünden içeri soktum ve pürüzsüz sikini parmaklarımla kavradım.

"Siktir," diye tısladı.

Ellerimi tuttu ve her ikisini de başımın üzerine yerleştirdi, büyük avuçlarından biriyle onları hapsetti. Diğer eliyle de yoga pantolonumu ve külotumu dizlerime kadar kaydırarak önünde çıplak kalmamı sağladı.

Bir parmağını amıma soktuğunda, ıslaklığı o kadar kolay geçti ki, gecenin karanlığında yanaklarımın rengini göremediği için şükrederek kızardım. Dişlerini kullanarak gömleğimi aşağı çekti ve dudakları göğüs ucuma dolanarak sütyenimin içinden beni emdi.

İki parmağını daha içime soktu ve ben de onların üzerine çöktüm, iri parmaklarını hararetle sürdüm, avuç içi klitorisime her dokunduğunda dudaklarımdan bir inilti yükseldi. Parmaklarını kıvırdığında, bütün gece bağırdığımdan daha yüksek sesle onun adını haykırarak parçalandım.

Orgazmdan çıktıktan sonra alnımı onunkine bastırdım. Parmaklarını içimden çıkardı ve kendini amıma doğru salladı. Sikiinin başı boksöründen kurtulmuştu ve ıslak klitorisime sürtündüğünde bir inilti çıkardım.

Ellerim hala sol eliyle sıkışmışken parmaklarını kaldırdı ve dudaklarımı parmaklarıyla çizerek ıslaklığımla kapladı. Ağzıma bir öpücük kondurdu, dili dudaklarımda bıraktığı ıslak döl izini çizdi. Dilini dudaklarımdan kaydırıp ağzımın çatısını okşarken kendi tadımı alabiliyordum.

Geri çekildi ve karanlıkta dudaklarındaki memnun gülümsemeyi zar zor seçebildim. "Şimdi nereye?"

Hiçbir yere.

Yarın uyandığımda gerçeği öğrenmek isteyecektim ama şu anda onun kollarında nihayet yeniden mutluydum.

CHAPTER NINE

Kızgınlık... geçmişte yaşanan bir olayın duygusal olarak yeniden ele alınması veya yeniden kavgaya tutuşulmasıdır. Kazanamazsınız, çünkü imkansızı yapmaya çalışıyorsunuz - geçmişini değiştirmeye çalışıyorsunuz.

Maxwell Maltz

Carina Gallo

başımın yanına bir kuş konduğunda uyandım. Ağzımı açıp çığlık attım ve kocaman bir avuç dudaklarımı kapladı.

Kıkırdama kulaklarıma geldi.

"Bu hiç komik değil." Ranie'nin avuçlarının altında sesim karışmıştı. Göğsünü ittim, battaniyelerin birbirine dolanması dik oturmamı olması gerekenden daha zor hale getirdi.

"O bir kuş, orgazm değil."

"Dün gece o kadar yüksek sesle bağırmadım."

Ranie bana inanmamış gibi güldü ve kuş sanki Ranie'nin tarafını tutuyormuş gibi yüksek sesle ciyaklayarak havalandı. Ranie battaniyeleri katlarken ben ayaktaydım. Onları dolaplara geri koyduk, sorumluluk sahibi olan ben bir Uber çağırdım çünkü Ranie'nin telefonu dün gece bozulmuştu.

Lobideki asansöre doğru attığım her adımda isteksizdim çünkü bu yolculuğun ve onunla birlikte Ranie'ye vermeye yemin ettiğim tek hafta sonunun sona ermek üzere olduğunu biliyordum. Gerçeği istiyordum. Gerçeği hak ediyordum ve onu elde edene kadar pes etmeyecektim.

Asansöre ilk Ranie bindi. "Sorun nedir?"

Onu takip ettim ve kapılar kapandı. "Gece yolculuğumuz sona erdi."

Gözleri bana kaydı. "O kelimeyi söyle ve birlikte olalım. Bu bitmek zorunda değil."

Başımı eğdim. "Hayır."

Parmakları çenemle buluştu ve dudaklarına birkaç santim kalana kadar başımı kaldırdı. "Kelimeyi söyle."

"Hayır."

Arkama uzandı, imdat frenini çekti, sonra yukarı uzandı ve bileğinin bir hareketiyle güvenlik kamerasının kablosunu kopardı. "Söyle."

Bana yaklaştığında bir adım geri attım ve sırtım asansörün aynalı duvarına çarptı. "Ne yapıyorsun?"

"Bana ne istediğimi

sor." "Hayır."

Yüzü amımın hizasına gelene kadar dizlerinin üzerine çöktü. "Sor bana, Gallo."

"Ne yapıyorsun Ranie?"

Parmakları yoga pantolonumun paçasını geçti ve pantolonumu bacaklarımdan aşağı kaydırды. Benimle göz teması kurdu ve öne doğru eğildi. Dişleri külotumun üzerinden klitorisimi sıyırdı. "Biz lisedeyken kaç kez bunun hayalini kurdun?"

Her zaman.

"Asla." Bir inilti bıraktım. "Bana kötü davrandın."

Yoga pantolonumu ayağımın altından itti ve ben de bunu uzatmak mı yoksa durdurmak mı istediğimden emin olamadan pantolondan çıktım. "Yalancı. Sen beni istedin. Bana nasıl baktığını gördüm."

"Sana nasıl baktım?"

"Şimdi bana baktığın gibi." Külotumu ikiye böldü ve dikkatsizce arkasına fırlattı. "Sanki beni üzerinde istiyormuşsun gibi. İçinde. Teninin altında. Sanki beni tüketmek istiyorsun." Ağzı klitorisime yapıştı ve ben gidiciydim. Diliyle okşadı.

Bir
kere.

İki
kere.

Üç kez.

Başımı arkaya attım ve inledim, parmaklarımı saçlarına öyle bir geçirdim ki acı veriyor olmalıydı. Ama o şikâyet etmedi. Bacağımı tutup omzunun üzerinden geçirdi ve dilini yarığımın derinliklerine bastırdı.

Başımı yana çevirdim ve Ranie'ye doğru eğilmeden önce aynada göz göze geldik. Bir eli eşofmanının üzerinden sikini kavramıştı ve diliyle amımı sikerken kendini okşuyordu.

Çok yaklaşmıştım. Çözülmeye çok yakındım. "Yaklaştım."

Geri çekildi ve serin hava ıslaklığıma değdi. "Bunun bitmesi gerekmiyor. Kelimeyi söyle."

Onu tekrar içime itmeye çalıştım ama başaramadım. "Bu çok zalimce."

Öne doğru eğildi ve burnunun ucuyla klitorisimi dürttü, benden bir inilti çıkardı. "Tek yapman gereken kelimeleri söylemek. Bana bunu istediğini söyle."

"Beni boşaltmanı istiyorum, Ranie."

Gözlerinden ateş fışkırıyordu ve konuştuğunda sesi boğuk çıkıyordu. "Bizi istediğini söyle."

"Bana gerçeği söyleyene kadar olmaz."

Evet de, gözlerim yalvardı.

Hayır demenin eşiğindeydi ve seks dolu puslu havayı kararsız bir ses böldüğünde bedenim söndü. "Affedersiniz? Ben müdürüm. Sorunun ne olduğundan henüz emin değiliz ama bir an önce çözülmesi için elimizden geleni yapıyoruz. İtfaiyeyi aradık ve kısa süre içinde gelecekler."

Ranie'nin Grinch yeşili gözlerinde öfke parlıyordu ve ben sessizce yoga pantolonumu giyerken o da imdat frenini çekti. Ranie adil davranmamıştı ve sorumluluk sahibi olan ben olabilirdim ama asla olgun olanın ben olduğumu söylememiştim.

İntikam almak

istiyordum.

Yakında.

"W

Nereye gidiyoruz?" Yine Ranie'ye yetişmek için adımlarımı hızlandırdım ve çökmekte olan Otel lobisinde. "Ev, değil mi?"

Uzun boylu adam bavullarımızı otelin bize tahsis ettiği arabaya yüklerken belboyu cömertçe bahşış verdi. "Önce bir durağımız daha var."

Ranie kapıyı benim için açık tutarken ben arka koltuğa atladım. "Bir gecelik bir yolculuktu." Elimi uzattım ve kapının kapanmasını engelledim. "Gece bitti, eve gidiyoruz." Kapıyı yüzüne kapattım.

"Kaçırmamamız gereken bir randevumuz var!" diye bağırdı kapının diğer tarafından.

Camı indirdim. "Ev." "Randevu."

"Ev."

"Randevu."

Tanrım, sanki yeniden çocuk olmuştuk. Ama o artık benim patronumdu.

"Tamam. Çabuk ol."

Başını salladı, arabanın etrafında döndü ve karşı kapıdan arka koltuğa girdi. "Dümdüz git," diye emretti şoföre. "Ne zaman döneceğini ben sana söylerim."

Ranie bizi South Beach'in palmiye ağaçlarının sıralandığı zengin bir bölgesine götürdü. bozulmamış Kaldırımlar ve beyaz KUM gerilmiş yukarı ve aşağı akuamarin sahil şeridi. South Beach'in turistlerden gizli kalmayı başarmış muhteşem bir bölgesinde, sahil kenarındaki boş bir ticari alanın önünde durduk. Bu saatte kalabalık çok fazlaydı, ama karşıımızdaki berrak su plajının manzarasını seyrederken sürüye aldırmadım.

Ranie'ye döndüm ve kaşlarımı kaldırdım. "Buraya Down & Dirty 2.0 için yer keşfetmeye gelmediğimizi sanıyordum. Bu arada burası bir striptiz kulübü için berbat bir yer olurdu."

Ve öyleydi. Boş alan iki aile dostu restoran tarafından sıkıştırılmıştı. "Çıplak göğüslere girin!" diye bağırان bir yer değildi.

Gözlerini benden ayırmadı. "Bir restoran için berbat bir yer olur mu?"

"Ne?"

Bir adım daha yaklaştı. "Restoranınız."

Bir adım geri çekildim. "Ne diyorsun Ranie?"

"Hayallerinin peşinden gitmeyi bıraktın-"

"Başka seçeneğim yoktu."

Hayaller, filmlerin, kitapların ve politikacıların gösterdiği gibi sınırsız bir varlık değildi. Fırsatlarımızla, sorumluluklarımızla, sahip olduğumuz ya da olmadığımız ayrıcalıklarla sınırlıydılar.

"Artık biliyorsun, Carina." Kapıya bir kod girdi ve beni önemli bir alana götürdü. "Senin için istediğim bir şey varsa, hayatımın sonuna kadar seninle olmak dışında, o da hayallerinin peşinden gitmen ve mutlu olman."

Hatırlamıştı. Spagetti Pazarlarımız her zaman onunla daha fazla zaman geçirmek için aptalca bir bahanem olmuştu, ama o her zaman bunları ciddiye almıştı, sanki gelecekteki şeflik kariyerim için bir alıştırmaymış gibi.

Mekan bir restoran için mükemmeldi. Konum olarak South Beach'in en iyi yerindeydi ve yoğun bir yaya trafiğine sahipti; tavandan tabana pencereler bol miktarda doğal ışık sağlıyordu; devasa alan masa ve sandalyelerle doldurulmak için fazlasıyla yeterliydi; ve duvardaki gözetleme bölmesini geçince mutfağın devasa olduğunu görebiliyordum. Burası bir şefin rüyasıydı. *Benim* de rüyamdı. Ama gerçek değildi. Gerçek olamazdı.

Ranie'ye döndüm. "Bunu senden kabul edemem."

Meydan okuyan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neden olmasın?"

"Biz çıkmıyoruz bile. Biz... biz *hiçbir şeyiz*, Ranie." Yerde uzun uzun yürüdüm. "Hiçbir şey olmadığım birinden böyle bir şeyi kabul edemem."

"Sen-" Omzuma uzandı ve hareketlerimi durdurdu. "Volta atmayı kes, lanet olsun." İki elini de omuzlarıma koyarak eğildi.

ve gözlerimin içine baktı. "Sen hiçbir şey değilsin, Carina. Sen her şeysin ve ben seni istiyorum."

Çenemi kaldırdım. "Bana gerçeği söyle. Bana ne olduğunu anlat." "Hayır."

"Beni önemsiyor olsaydın, bana gerçeği söylerdin."

"Sana gerçeği söyleyemem." Hayal kırıklığına uğramış bir inilti dudaklarını yırttı. "Yapabilsem yapardım ama yapamam. Ve bu seni önemsemediğim anlamına gelmiyor. Söyleyemeyeceğimden başka bir anlama gelmiyor. Söyleyemem. Sana." Derin bir nefes aldı, sıkışmış ifadesi zayıf kalbimden hak edilmemiş bir merhamet çekti. "Beni hâlâ seviyorsun. Bana aşıksın. Bunu gözlerinde görüyorum. Benimle konuştuğunda bunu duyuyorum. Asansörde yaptığın gibi, dokunuşlarım karşısında boyun eğdiğinde bunu hissediyorum."

Asansör.

Adil dövüşmediği bir yerde.

Bedenimi bana karşı kullandığı yer.

Arzularımı bana karşı kullandığı yerde.

Hatırlattığın için teşekkürler, pislik.

"Sen. Bu restoran. Biz." Omuzlarımı geriye ittim, başımı kaldırdım ve göz temasımızı güçlendirdim, böylece çok ciddi olduğumu anladı. "Güzel bir fantezi ama hepsi bu. Bana ne olduğunu anlatana kadar bunların hiçbirisi gerçek olmayacak."

Geri adım attım ve ondan uzaklaştım.

Eğer o adil dövüşmezse, ben de dövüşmezdim.

T

Gallo'nun kısa sundress elbisesinin eteđi özel jete dođru yűrűrken kalktı. Vűcuduma ađı verdim, bűylece çanta kuryesi arkamda elbisenin altına giydiđi beyaz i amaşıırı takımını űzgűrce gűsteremezdi.

"Gallo..." Uyarmıştıım.

Bu dar elbiseyi beni kızdırmak için giymişti. Daha űnce duştan çıplak çıkmasının, dantelli beyaz kűlotunu giyerken sırtını bana dűnmesinin nedeni de buydu. Arkadan eğildiğinde am dudaklarının nasıl parladığına hayran kalmıştıım, o műkemmek kalçalarının arasına sıkışmıştı, hayallerimin atıştırmalığı gibi.

Kűlotunu uzun, ince bacaklarına dođru salladıđında, dolgun gűğűslerinin her hareketle birlikte zıpladıđını hayal edebiliyordum. Arkadan, yan gűğsűnűn ađız sulandıran salınımını bile yakalamıřtıım. Onu becermek istiyordum ve onu yatađa yatırıp sikimi daracık, ateřli amına sokmamak için her řeyi yapmam gerekiyordu.

Omzunun űzerinden bana baktı. "Evet?"

Dişlerimi sıkarak konuştum, "Acele et."

Benden en uzak koltuğa oturdu, gitmeden önce azgın kurye gence tatlı tatlı el salladı ve yüzünü bana çevirdi. "Acelelerimiz olduğunun farkında değildim."

Uçağın kapıları kapandı. Hostes benim için sek bir viski, Gallo için de bir bardak su doldurdu. Hostes kompartımandan çıkar çıkmaz Gallo bacaklarını ayırdı. Elbisesinin kısa eteği kalkarak iç çamaşırını ortaya çıkardı. Külotunun ortasında ıslak bir leke vardı ve ben onu dilimle emerek temizlemek istedim.

Bardağımı kavradım. "Ateşle oynuyorsun."

"Bize ne olduğunu anlattırsan beni alabilirsin. Her şeyimi." Ayağa kalktı, bana doğru yürürken kararlılığı gözlerinden okunuyordu ve kısa bir an için bu kadar güçlü olduğu için onunla gurur duydum.

"Sen zaten benimsin."

Önümde diz çökme sırası ondaydı. "Bana dokunamazsın." "Dikkatli ol," diye uyardım.

Çünkü o benimdi. Her zaman öyleydi.

Takım elbiseli kalçalarımın üzerine birer avuç koydu. "Öpmek için senin değilim." Elleri yukarı doğru kayarak acı verici bir şekilde sertleşmiş sikimin üzerinde durdu. "Ve sikmek için de senin değilim." Parmakları kemer tokama dokundu, teklif gün gibi ortadaydı. "Ama olabilirim."

"Size ne olduğunu anlatamam."

Deriyi metal halkadan dışarı kaydırды. "Neden olmasın?"

Viskiyi yudumladım, sıvı güce hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştım. "Bu benim sırrım değil ki söyleyeyim."

Pantolonumun fermuarını açtı. "Eğer bu ikimizi ilgilendiriyorsa, başkalarının olduğu kadar bizim de meselemizdir."

Koltuğumun kollarını kavradım. "Bir söz verdim."

Boxer külotumun kenarından çekti ve sikim serbest kaldı ve yanağına, neredeyse yüzünün uzunluğuna doğru sallandı. Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi ve yemin ederim, eğer CIA Carina Gallo'yu Guantanamo'ya gönderseydi, gün batımına kadar tüm mahkûmların en kirli sırlarını dökmesini sağlardı. Bunun olmasına asla izin vermeyeceğimden değil.

"Kime?" diye konuşurken sıcak nefesi sikimi okşadı.

Sikime, her erkeğin hayalini kurduğu gibi, bir kadının sikine baktığı gibi baktı, sanki ona kutsal kâse hediye edilmişti ve hepsini dar *cebine* sığdırabileceğinden pek emin değildi. Gözleri gizleyemediği ya da gizlemeye zahmet etmediği şehvetle genişledi ve o güzel Mezarine mavisi gözbebeklerinin ardında kararlılık gizlendi.

"Kime?" diye tekrarladıktan sonra dolgun dudaklarını sikimin etrafına sardı ve başım boğazının arkasına değene kadar beni ağzının derinliklerine aldı.

Oh, lanet olsun.

Gözlerimi kapattım ve inledim. "Babana."

Sikik sikik sikik sikik sikik.

Hemen geri çekildi. "Babam mı?"

Sikim onun önünde sert ve çıplaktı ve konuşuyorduk. Hakkında. Onun hakkında. Babam hakkında. Ereksiyonumun bir santimetre bile gerilememesi neredeyse utanç vericiydi. "Siktir. Bunu duymaman gerekiyordu."

"Babam," diye tekrarladı. Şaşkına dönmüştü.

Sanırım onu şok etmiştim. Calvin Kleins'imi sertleşmiş ereksiyonumun üzerinden kaydırdım, biraz utandım. Sikim bademciklerine sertçe bastırılmıştı ve onu şok eden babasıydı.

Ego, darbe ile tanış.

Boğazım düğümlendi. "Unut

gitsin." "Unutamam."

"Carina." Elleri uzandım.

Onları geri çekti ve kollarını kavuşturdu. "Bana her şeyi anlat. Şimdi anlat. Yoksa işimiz biter ve ben giderim."

Dişlerimi sıktım ve sessiz kaldım.

Babamı sikeyim.

Niccolaio'yu sikeyim.

Piero Gallo'yu da sikeyim.

Uçak yolculuğunun geri kalanında benden olabildiğince uzakta oturdu, yüzü pencereden dışarı dönüktü. İndiğimizde konuşmadı. Onu bıraktığımda da konuşmadı. Ve lanet olası bir *High School Musical* reddiyesi gibi, onu bir daha ne zaman göreceğimi sorduğumda da konuşmadı.

Aslında *iki şansım* vardı ve ikisini de mahvettim. *Onu* mahvettim.

CHAPTER TEN

*Tüm öfkelerin, tüm
kinlerin ve tüm kırgınlıkların
temelinde her zaman şu
korkuyu bulursunuz
anonim kalmayı umuyor.*
Donald L. Hicks

Carina Gallo

"

sana söyleyecek bir şeyim var."

Babamla yüzleşmem gerekiyordu ama yerçekimi Brody'nin özellikler. Ayrıca, kim bilir ne kadar zamandır kapımın önünde beni bekliyordu, bu yüzden kapımın kilidini çevirip stüdyo daireme girerken devam etmesi için başımı salladım.

Arkamdan gelirken boğazını temizledi. "Ranie'yi kısa bir süre önce babanla konuşurken gördüm."

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıyordum ama onun sözleriyle donup kaldım. "Ne zaman?" "Bana onu tekrar gördüğünü söylemeden önce."

Ayakkabılarımı tekmeledim, Brody'ye döndüm ve yumruklarımı kalçalarımaya yerleştirdim. "Peki neden bana söylemedin?"

"Adam seni mahvetti ve iyileşmen çok uzun sürdü." Kaşlarını çattı. "Neden onun hakkında konuşmak isteyeyim ki?"

Hâlâ iyileşmemiştim. Ranie, onu tanıdığım yirmi küsur yıl boyunca tenime kazınmış bir yara iziydi ve geçen her saniye bu iz daha da derinleşiyordu. Görünmez olabilirdi ama ben onu *hissedi*yordum.

Ortaokulda paylaştığımız bir düzine neredeyse öpücük gibi büyümüş ve şekillenmişti; bana bahşettiği arkadaşlığı sadece parmaklarımdan sevgiyi koparmak için vermişti; ve bir zamanlar tanıdığım çocuğu artık göremeyene kadar, bahar temizliğinden sonra reddedilen kıyafetlerin yüksek bir yığını gibi aramızda yığılmaya devam eden yalanlar.

"Yeterince makul." Bektan valizimi kapıda bıraktım ve karşılama paspasından tam iki nokta üç adım ötedeki yatağıma uzandım.

Brody yanıma uzandı, geçmişte hep yaptığı gibi, çünkü stüdyo dairemde sol kış yanağımdan daha fazlasını sığdıracak bir kanepede için yer yoktu. "Özür dilerim."

"Erkekler konusunda berbat bir zevkim olması senin suçun değil." Başımı omzuna yasladım. "Ama arkadaş konusunda değil." Başımı kaldırıp ona baktım. "Cidden, sensiz ne yapardım hiç bilmiyorum."

Yan döndü, böylece hafifçe üstümde duruyordu. Öne doğru eğilip gözleri kapandığında, geri çekildim. Telaşlanmışım, ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Gözlerini açtı ve yüzümdeki dehşeti fark etti. Yataktan atladı. "Özür dilerim."

Bir adım geri attım. "O da neydi?"

Bana doğru bir adım attı. "İ-"

Bir elimi kaldırdım. "Az önce beni öpmeye çalıştın." "Üzgünüm-"

Konuşmasına izin veremezdim. Ne söyleyeceğinden korkuyordum.
"Gidebilir misin? Lütfen? Seninle yarın konuşuruz."

"C, BEN-"

"Lütfen."

"Ama Carina, ben-"

"şimdi, Brody! Yapamam-"

"SANA AşIĞIM!"

Çenem düştü. Hayatımdaki herkes benden bir şey mi saklıyordu? Bir adım daha yaklaştı. "Bir şey söyle."

Onu incitmek istemiyordum ama onu yönlendirmek de istemiyordum. Belli ki son on bir yıldır bir şeyleri yanlış yapıyordum. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Senin de beni sevdiğini."

Sesimi yumuşattım. "Ama ben bilmiyorum." Yutkundum. Sertçe.
"Ne zamandır bana aşıksın?"

Bakışları başımın üstündeki duvara kaydı, bu çöplüğü güzelleştirmek için yaptığım berbat girişimde korkunç bir IKEA tablosu asılıydı. "Seninle tanıştığımdan beri."

Alay etmek istedim ama kendimi tuttum. Zar zor. "İlk görüşte aşk mı?"

"O kafeteryada çok yalnız, savunmasız ve yürek parçalayıcıydın."

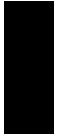
Kaşlarım havaya kalktı. "Bana kırık olduğum için mi aşık oldun?"

"Ondan *sonra* sana aşık oldum." Nefesini içine çekti. "Hayır, kırılmamıştın. Üzgündün ve sana yaklaştım çünkü o güzel, yalnız kızı mutlu eden kişi olmak istedim."

Belki de yüzümdeki ifadeden kaynaklanıyordu ama tekrar gitmesini istediğimde beni dinledi. Sözleri... tatlı mıydı? Ürkütücü mü? Bilmiyordum ama bununla uğraşmak da istemiyordum. Çünkü her şey Ranie'ye geri dönüyordu.

Brody ilk seferinde haklıydı.

Kırılmıştım ve beni kıran Ranie olmuştu.

Babam işten eve gelmeden önce mutfağında dört saat bekledim. Onun da benim gibi bir stüdyosu vardı. Benim sahip olduğum iki yatak odalı değildi.

Ama aynı binadaydı. Ben taşındıktan sonra ev sahibi bize indirimli fiyattan yan yana stüdyo daireler vermişti.

Küçük merhametler.

Babam anahtarlarını kancaya fırlattı. "Burada ne yapıyorsun?"

Karşımdaki servis tabağındaki spagetti kâsesine başımla işaret ettim.

Şimdiye kadar çoktan soğumuştur ama onun için ısıtacak havada değildim. "Ye."

Bir çatal aldı ve oturdu. "Spagetti mi?"

"Bugün Pazar." Erişteleri çatalın etrafında döndürmesini ve spagettiği ağızına tıktırmasını izledim.

Bir ağız dolusu yemeğin etrafında konuştu. "Hava soğuk." "Geç kaldın."

"Beni beklediğini bilmiyordum."

Başımı yana eğdim, onu inceledim ve tam yutkunurken, "Ranie ile birlikteydim. Hafta sonunu South Beach'te birlikte geçirdik."

Spagetti boğazında kaldı. Ayağa kalkıp ona bir bardak su getirmeden önce birkaç saniye bekledim.

Bir yudum aldı. "Teşekkürler."

"Bana neden yalan söyledin?" Ne hakkında olduğunu söylemezsem, boşlukları benim için dolduracağını düşündüm.

Yüzü soldu ve elindeki çatalı bıraktı. "Sana söyledi mi?"

"Evet," diye yalan söyledim. "Bilmek istediğim şey, bunu neden senden değil de ondan duymak zorunda olduğum."

Sandalyesini geri çekti ve aniden ayağa kalkarak şiddetli bir gürültüyle yere yuvarlanmasına neden oldu. "Bu konuyu seninle konuşamam."

Kollarımı kavuşturdum ve ağır bakışlarım hiç değişmedi. "Eğer beni hayatında istiyorsan, başka seçeneğin yok." Tehdidimi yerine getirmeye hazır mıydım? Biliyorsam ne olayım. Ama sırlar geçmişimi mahvetmişti ve geleceğimi mahvetmelerine izin veremezdim.

"Tatlım, hayır-"

"Neden, baba?!" Yirmi beş yıllık hayatımda babama *hiç* sesimi yükseltmemiştim, ama sesim küçük dairede yüksek sesle çınladı ve ikimizi de sarstı.

Sessizce sandalyesini düzeltti ve oturdu. Omuzlarının çöküşü kalbime saplandı. "Kızıma annesinin en yakın arkadaşının babasıyla ilişkisi olduğunu söyleyemedim."

Solma sırası bendeydi.

Yüzüme baktı. "Bilmiyordun."

"Baba, yalan söylemeyi bırakmanı istiyorum." Ellerim yumruk oldu ama onları yemek masasının altına sakladım. "Şu anda kimi koruduğunu bilmiyorum ama ben olmadığım kesin."

"Tatlım, yapamam-"

"Yapacaksın, yoksa ben giderim." Kendime öncelik vermeye başlamanın zamanı gelmişti. İnsanlar size, sizin onlardan beklentilerinize göre davranırdı ve ben daha azını beklemeye ikna edilemezdim.

Sözlerini yuttu ve sessizlik üzerimize çöktü. "Annen seni Ranie'den aldığıda Cristiano Andretti ile tanıştı. Ondan sonra seni her almaya geldiğinde onunla *görüşmeye* başladı."

Gözlerimi indirdim. Beni almaya geldiğinde ne kadar şık giyindiğini hatırlıyordum. Hatta bir keresinde ona dökümlü elbisesi, bukleli saçları ve kırmızı rujuyla ne kadar güzel görüldüğünü söylemiştim.

Bir saatliğine "tualete" gitmişti ve ben bunu hiç düşünmemiştim çünkü Ranie ile oynamakla çok meşguldüm ve zaten bunların ne anlama geldiğini bilemeyecek kadar küçüktüm.

Babamın devam etmeye niyeti olmadığı belli olunca alay ettim. "Son yirmi beş yıldır her gün senin için buradayım ve sen hala annemin sırlarını saklıyorsun. Hâlâ *ona* sadıksın."

Babam kaseyi kendisinden uzağa itti. Çatal yan tarafa düştü ve yere çarptı. "Bu annenin sırrı değil. Benim sırrım!" Artık bana bağırmayana kadar sesini alçalttı, ama sözleri sadece daha derinden kesti. "Yeterli değildim."

"Bu çok saçma."

"Gerçekten mi? Şuraya bir bakın. Bunu defalarca kendin söyledin." Eliyle daireyi genişçe işaret etti. "Annen daha fazlasını istedi. Daha fazlasını hak ediyordu! Cristiano annenden bizi terk etmesini istediğinde, o da bunu yaptı."

"Babası için bahane uydurmayı bırak! On yaşındaydım! On yaşındaydım! Gitmeye hakkı yoktu."

"Ona her zaman istediği göz alıcı hayatı verdi. O hayat *hak etti*."

"Ve sen ona bir aile verdin."

Yetersizlik kalbimin kenarlarını çekiştirdi ama ben onu ittim. Kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da istendiğimdi. Ranie son iki günü zaten bilmem gereken şeyi doğrularak geçirmişti. Bunu anlama sırası babamdaydı ve ikimizin iyiliği için bunu yapmasını umuyordum.

Babam gözlerini kaçırdı. Suçluluk -çok fazla suçluluk- onları tüketmişti. "Onu Miami Beach'in diğer ucunda bir çatı katı dairesine yerleştirdi ama aradan birkaç yıl geçtikten sonra yalnız kaldı ve eve dönmek istedi."

Yutkundu. "İşleri yoluna koymaya çalışıyorduk. Cristiano onun gitmesini istemiyordu, bu yüzden ona nasıl olduğunu göstermeye çalıştı," boğazı düğümlendi, "Onun için yeterli değildim. Yeterince yakışıklı değildim. Yeterince gösterişli değildim. Yeterince para yok. Sen sekizinci sınıftayken, tatlım, Cristiano'nun adamları gelmeye başladı. Buna koruma parası diyorlardı. Ben de ödedim. Çok paraydı ve ben ödedim. Sadece senin güvende olmanı istedim."

"Ama ödemelere devam edemedin," diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Annem şimdi nerede?"

Cristiano gitmişti. Eve gelmemesi için hiçbir sebep yoktu.

Babam omuz silkti, gözlerinde acıya çok benzeyen bir şey vardı. "Bilmiyorum. Yaptığı şeyden çok utanmış olabileceğini düşünmüşümdür hep."

Oturduğum yerde kıpırdandım. "Neden onun için yanıp tutuşuyorsun? Neden dükkânı satıp bu boktan kasabayı terk etmiyorsun? Sağa sola para kaybediyorsun," diye daireyi işaret ettim, "ve yaşadığımız yere bak! Ucuz bir eyalette güzel bir çiftlik satın alabilir ve dükkânı satarak elde ettiğin parayla emekli olabilirsin. Belki yeniden sevecek birini bulursun baba."

"Ama ben *onu* seviyorum."

Buna bir anlam veremedim.

Mantıksız aşkın nasıl bir his olduğunu ilk elden biliyordum.

Konuşmayı değiştirdim. "Tüm bunların Ranie ve benimle ne ilgisi var?"

"Cristiano bize bir ültimatom verdi. Ranie seninle vakit geçirmeyi bırakırsa, koruma ücretini kesecekti."

"Ve sen de bunun için mi gittin?"

"Yeniden bir aile olabileceğimizi düşünmüştüm!"

"Kalbimi kırdı!" Yumruklarımı masaya vurdum. "*Beni* kırdı!" "Ve özür dilerim! Bir hata yaptım."

Başımı salladım. "Anlamıyorum. Ranie bunu neden kabul etti?" "Çünkü seni seviyordu ve ben de ona yalvardım."

"Brody geçenlerde Ranie ile seni birlikte gördüğünü söyledi."

"Sana her şeyi anlatmak istedi ama ben anlatmamasını istedim." "Neden?"

"Utanmıştım!" Gözlerini benden ayırdı, bakışlarımla buluşamadı ve sesi hiç azalmadığında, sanki kendine bağılıyor gibiydi. "O kadar çok zaman geçti ki! Bana eskisi gibi bakmayacağından korkuyordum! Seni kaybetmekten korktum!"

Ayağa kalktım ve onunla yüzleşmek için masanın etrafında döndüm, çünkü babamın gözlerimin içine bakamaması, bir MMA dövüşçüsünden beklenmedik bir aparkat gibi beni sert bir şekilde vurdu. "Hem haklıydın hem de haksız. Sana eskisi gibi bakmayacağım ama beni de kaybetmeyeceksin." Ne de olsa o hâlâ benim babamdı. "Gitmem gerek."

Bu konuyu daha sonra konuşacaktık ve ben onu affedecektim çünkü beni korumaya çalışmıştı. Niyeti daha az saf olsa da o hala benim babamdı ve ben akılsızca aşık olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum.

"Nereye gidiyorsun?" Parmaklarım kapı tokmağına dokunduğunda babam sonunda sordu.

"Ranie'yi bulmam gerek."

Down & Dirty'ye uğradım ama Ranie'yi bulamayınca kendimi Brody'nin evinde buldum. Tamam, gergindim ve kendimi hatırlama zamanı. Roma bir günde inşa edilmedi.

Brody'nin yedek anahtarını evinin önündeki sahte taştan çıkardım ve kapıya soktum. Evde değildi ama onunla yüzleşmek için acelem de yoktu. Dairesi küçük ama temizdi, zevkli mobilyaları vardı.

Elektrikçi olarak çalışıyordu, yani iyi para kazanıyordu ama yakın zamanda Miami Beach'in diğer milyonerleri ve milyarderleriyle golf kulübünde on sekiz delik oynayamayacaktı.

Oturma odasındaki düz ekranın altında, şöminenin üzerinde bir şömine rafı duruyordu. Şöminenin rafında Brody ve benim resimlerimizle dolu resim çerçeveleri ve son on bir yıldaki dostluğumuzun simgelerini temsil eden birkaç biblo yer alıyordu.

Bir zamanlar Brody'nin benden bir arkadaştan daha fazlası olarak hoşlanabileceğini düşünmüştüm. Lisedeki ikinci yılımızdaydı, ama ben bunu düşündükten kısa bir süre sonra kendine bir kız arkadaş bulmuştu.

Sonra bir tane
daha. Ve bir tane
daha.

O zamandan beri sayamayacağım kadar çok kız arkadaşı olmuştu ve North Beach'in en gözde bek rlarından biriydi. Bu sabah beni şaşırtmasının nedeni de buydu.

Ama şimdi onun dairesine bakınca, buradaki varlığım ürkütücüydü. Neredeyse her fotoğraf karesinde ben vardım. Neredeyse her mobilya alımında ve ahşap zemindeki her çentikte ben vardım. Bunun tipik bir en iyi arkadaş durumu olduğunu düşünmüştüm ama hayatımda bunu kıyaslayabileceğim tek bir en iyi arkadaşım daha vardı, o daanie'ydi.

Ve ona aşık olmuştum. İki kez.

Parmaklarım Brody'ye ikinci yıl Noel'i için aldığım küçük ahşap kutunun üzerinde gezindi. Takas toplantısına gitmiş, bir b t  e üzerinde anlaşmış ve birbirimize hediye aramak için yollarımızı ayırmıştık.

Kapağı kaldırdım, katlanmış kâğıdı çıkardım, kenarlarını düzelttim ve tanıdık el yazısını fark ettiğimde donup kaldım.

Benimkini.

Ama bu mektup onun için değildi.

CHAPTER ELEVEN

*Kızgınlık, üzüntü ve
hainliğin birleşimidir.*

Samuel Johnson

Carina Gallo

Dokuz Yıl Önce

M

Belki de *Prenses Günlükleri*'ni izledikten sonra romantik komedilerin etkisindeydim.

maratonu, ardından *Titanik*, *Not Defteri* ve bir birkaç romantik komedi başlığı daha var. Her iki durumda da, ben bir Yalnız Romeo'nun mektubuna imzam olan turkuaz mürekkeple cevap yazdım.

Eğer Ranie Yalnız Romeo ise (ki öyle olmalıydı çünkü bana Gallo diyen tek kişi oydu), bir yanıtı hak ediyordu ve eğer değilse, belki de onunla tekrar konuşmayı denemek o kadar da kötü değildi. Dokuz yıldır en iyi arkadaştık. Bir ya da iki yıl süren kavgalar, bu büyük şemada sadece bir lekeydi.

"Bana bunu neden yaptığımızı tekrar söyler misin?" Brody bir dolaba yaslandı, sesi boş koridorda yankılandı.

"Şşşt!" Elimle ağzını kapattım. Dersten kaçmamızın tek amacı kimsenin bizi yakalayamamasıydı ve onun koca çenesinin planımı bozmasını istemiyordum. "Hiçbir şey yapmıyoruz. *Ben* yapıyorum." Boştaki elimle mektubu dudaklarıma götürdüm ve dışına bir öpücük kondurdum, sakızlı dudak parlaticım kâğıtta bir iz bıraktı. "Bunu yapıyorum çünkü bana bir aşk mektubu verildi ve yanıt vermem gerekiyor. Adil olan bu."

Hâlâ ağzına bastırdığı elimi yaladı, ben de geri çektim, yüzümü tiksintiyle buruşturdum ve tükürüğünü mükemmel bir şekilde bastırılmış Polo'suna sildim. "Bu hafta sonu RomCom izlemeyeceğiz."

Omuz silktilim. "Zaten bu hafta sonu filmleri seçme sırası sende." Dolabı buldum ve notumu içeri sokmak için hamle yaptım ama Brody'nin eli yolumu kesti.

Kaşları çatıldı. "Bu Ranie'nin dolabı."

"Biliyorum."

"O bir pislik. Senden nefret ediyor."

Hatırlattığın için teşekkürler.

Kendimi tekrar etmek zorunda kaldığım için sinirlenerek iç çektim. "O bir pislik mi? Evet. Şu anda öyle. Ama eskiden arkadaştık. Tanıdığım ve sevdiğim o adamın hâlâ orada olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor."

Mümkünse kaşları daha da çatıldı. "Sevdin mi?"

Neden kendimi savunma ihtiyacı hissettiğimi bilmiyordum ama hissettim. "Birini sevmeden dokuz yıl boyunca onunla arkadaş olamazsın."

Kaşlarını kaldırdı, yüz hatlarını ilgi kaplamıştı. "Öyle mi?"

"Evet." Kalçamla onu kenara ittim. "Şimdi, yürü."

Mektubu dolaba yerleştirirken kalbim küt küt atıyordu. Kalbimi riske atıyordum ve eğer cevap alamazsam yıkılacaktım. Bir kez daha. Ama Ranie uğruna savaşmaya degecek bir adamdı. O benim koruyucumdu. Soytarımdı. Geçmişim, şimdiki zamanım ve geleceğim. Ve en iyi arkadaşım.

Bunun için savaşmaya değerdi.

"Bu kötü bir fikir," diye tekrarladı Brody. Her zamanki korumacı tavrını takınıyordu ama bu benim sinirlerimi bozuyordu.

Ona sahte bir gülümseme verdim. "O adamdan nefret ettiğini biliyorum ama bu konuda bana destek olursan çok memnun olurum. Zaten yeterince gerginim." Avuçlarım o kadar nemliydi ki düzgün yumruklar bile oluşturmıyorlardı. "Sizden daha fazla olumsuzluk yok bayım."

İki elini de havaya kaldırdı. "Tamam, tamam."

"Derse gitmem gerek. Bugün sınıfta fare diseksiyonu için güvenlik önlemlerini gözden geçireceğiz. Laboratuvar ortağımı bıçaklamak gibi aptalca bir şey yapmamak için olabildiğince çok şey öğrenmeliyim."

Lacy Ryan'ı kızdırmak istemediğimden değil.

"Ya da bir pisliğin dolabına bir aşk notu sıkıştırmak." Gözlerimi kısmıştım. "Hey!"

Tamam, belki bu biraz aptalcaydı.

Güldü. "Bu son yumruktu. Yemin ederim."

"Akşama görüşürüz!" Sırt çantamı omzuma attım ve Brody'yi koridorda yalnız bıraktım.

Günün geri kalanında Ranie'den bir yanıt bekledim. Herhangi bir şey. Ertesi gün de bekledim. Ama günler haftalara, haftalar aylara, aylar da bir yıla dönüştü. Sonra, bir sonraki. Ve bir sonraki.

Ve hala cevap yok.

Sonra Lonely Romeo'dan mektubumu aldığım gün Brody'nin ne dediğini hatırladım.

Görüşürüz, Gallo.

Simdiki Zaman

TYalnız Romeo'ya verdiğim yanıtın altında bir sürü mektup vardı. Kutuyu çaldım ve Brody'nin evinden kaçtım.

arkamdan kilitleme zahmetine girmedim. Ranie ve babamı birlikte gördüğünü bana söylememesini affedebilirdim. Ama Ranie'nin bana yazdığı mektupları çalmak -ki artık bunların Ranie'den geldiğinden hiç şüphem yoktu- affedilemezdi.

Eve gidemedim çünkü babama kızgındım. Brody'ye koşamazdım çünkü bana ihanet etmişti ve tekrar arkadaş olabileceğimiz bir gelecek göremiyordum. Down & Dirty'ye de gidemezdim çünkü Ranie oranın sahibiydi ve kavga ediyorduk.

Bunlar hayatımdaki üç erkekti ve hepsi de bana şu ya da bu noktada büyük yalanlar söylemişti. Ama iyi niyetli olan tek kişi - gerçekten sadece benim iyiliğimi düşünen tek kişi - Ranie'ydi.

Ve o benim aşık olduğum kişiydi.

Arabamla evimin yakınındaki parka gittim ve elimde kutularla jimnastik salonuna tırmandım. Mektupları çıkarıp önümdeki plastik kaplı, ızgaralı metal tabana yayarken ellerim titredi.

Bu mektuplardan düzinelerce vardı ve hepsi tarihsizdi. Bana en yakın olanını aldım.

Bugün kafeteryada elmalı turta verdiler. Tadı senin kokun gibiydi ve kırmızı ambalaj kağıdını elime aldığımda senin ve o elbisenin anısını aklımdan çıkaramadım.

- Yalnız, Elma Seven Romeo

Ve o elbiseyi saklamıştı.

Luca Amca bugün aileyi İtalyan yemeğine götürdü. Babam spagettinin yeterince otantik olmadığından şikayet edip durdu. Spaghetti-Pazar spaghetti'nizden biraz vererek onun gürültülü ağzını tıkamak istedim ama sonra benden nefret ettiğinizi hatırladım. Keşke benden nefret etmeseydin. Spagetti Pazarları istiyorum. Ve babanın evinde yemek yapmayı. Birbirimize sos atmayı ve baban sorduğunda komşunun kedisini suçlamayı. Seni istiyorum.

- Yalnız, Spagetti Seven Romeo

Ranie ve ben mutlu olabilirdik. Romeo ve Juliet olabilirdik, gizlice buluşurduk, ailelerimiz lanetlenirdi. Brody bunu benden almıştı.

Bugün Yaşam Becerileri dersinde bir tuvaletin temel mekaniğini öğrendik. Yemin ederim, Bay Clarke o lanet tuvalete yüzlerce kez sifon çekmiş olmalı.

*defalarca. Ve her sifonu çektiğinde, o suyun ben olduğumu,
hayatımın kaotik daireler çizerek kanalizasyona aktığını
düşünüp durdum. Amca
Luca öldü. Annem öldü. Niccolao gitti ve muhtemelen yakında o da
ölecek. Ve ben sadece en iyi arkadaşımı geri istiyorum. Geri dön,
Gallo. Seni seviyorum.*

- Yalnız, Tuvalet Sifonlu Romeo

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Onun yanında olmam gerekiyordu. O benim en iyi arkadaşımdı ve bir saniyeliğine bile olsa kendini daha iyi hissetmesi için tüm acısını omuzlardım.

İlk yağmur damlası yanağıma düştü. Mektupları aceleyle kutuya tıktırdım ve yağmurdan korunabilecekleri kapalı kaydırağa sakladım. Eve gitmeye hazır değildim, bu yüzden kararan gökyüzünün ve Nisan yağmurunun altında uzandım.

Yağmurun altında böyle uzanırken kendimi yeniden on yaşındaymışım, Ranie'yle oyun parkında koşturup Prenses ve Ejderha oynuyormuşum gibi hissettim. Ben ejderhaydım ve ona prensesimi oynatmıştım. O da bunu yapmıştı çünkü beni seviyordu. Belki de hep sevmişti.

Ranie orman jimnastiğine tırmandı, şiddetli ve nemli yağmurun aralıksız sıçraması sayesinde yaklaşması neredeyse sessizdi. Sırtını ucuz plastik kaplı metale dayayarak yanıma yerleşti, gözleri kararan gökyüzüne sabitlenmişti.

Onun gözlerinden yağmur damlaları, benimkilerden ise gerçek yaşlar akıyordu. Yanaklarımdan aşağı süzüldüler, hiç şüphesiz yağan yağmura karıştılar, tıpkı sonunda kavuşan kızgın aşıklar gibi.

Ranie uzandı ve yüzümdeki ıslaklığı olabildiğince temizledi. "Benden nefret mi ediyorsun?"

"Senden nefret etmiyorum, Ranie. Etmiş olsaydım çok daha kolay olurdu."

Eli yanına düştü ve aramızda durdu. "Seni babanın evinde aradım. Bana neler olduğunu anlattı." Tereddüt etti. "Senin için endişeleniyor."

"Onu affedeceğim. Eninde sonunda." Yan dönüp Ranie'yle yüzleştim ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Sen beni affediyor musun?"

"Ne için?"

"Boşa harcadığımız tüm bu zamanı birlikte geçirebilirdik. Daha iyi bilmeliydim. Beni asla bilerek incitmezdin, ama seni tüm o kızlarla gördüm ve bu kafamı karıştırdı."

Pişmanlık yüzünü yuttu. "Seni uzaklaştırmam gerekiyordu. Pes etmedin."

"Çünkü seni sevdim. Duman ve aynaların ötesini görecek kadar sevmeliydim seni."

"Bilemezdin."

Doğrudum ve duygularım boğazımda düğümlendi, konuşmamı zorlaştırdı ama dürüstçe kelimeleri ağızımdan çıkardım çünkü bunları duymaya ihtiyacı vardı. "Anlamıyorsun. Seni bu kadar çok sevdiğim halde her şeyin ötesini görememek beni öldürüyor."

Tıpkı tren istasyonundaki kalabalık gibiydi, piyanistin tuşlarının sesini örtüyordu. Ama dikkatimi dağıtan şeylerin altındaki melodiye dinlemek yerine, kalabalık tarafından yutulmuştum.

Ranie de oturdu ve göz hizamıza gelene kadar öne doğru eğildi. "Ve sen anlamıyorsun. Ayrı geçirdiğimiz yılların bir önemi yok. Hayatımızın geri kalanını birlikte geçirecekken değil. Seni seviyorum, Carina Gallo. Her zaman sevdim. Her zaman da seveceğim."

Yağmurdan kayganlaşmış dudakları dudaklarıma değdi, o kadar tatlı ve tanıdıktı ki kendimi onun dokunuşunda kaybetmek istedim ama bunu asla yapamayacağımı biliyordum. Sonsuza dek hafızama kazınmışken olmazdı.

Beni bir koluyla kaldırdı ve bacaklarının arasına oturana kadar hareket ettirdi. Öne doğru eğildim ve göğsümü onun göğsüne bastırarak kendimi

Öpücük. Savaşan dudaklar, çarpışan dişler, düello eden diller ve kaybedilen zamanın telafisiydi. Dokuz yıllık çocukluk aşkı ve on bir yıllık felaketti.

Tişörtünü başının üzerinden ittim ve yana fırlattım. Orman jimnastiğinden uzak bir yere düştü ama ikimiz de gözümüzü kırpmadık. Elbisemi kollarımdan çekip vücudumdan çıkardığımda inledi. Onu kendimden uzağa fırlattım.

Cebinden bir prezervatif çıkardı, gözlerinde bir soru vardı. Başımı salladım. Doğum kontrol hapi kullanıyordum ve temizdim, bana zarar vermeyeceğine güveniyordum. Gözlerinde ateş parladı ve hemen kot pantolonunun düğmelerini açtım, fermuarını açtım ve bacaklarından aşağı kaydardım. Alt tarafı çıplaktı ve siki yukarı doğru fırlayıp göbeğine çarptı.

Sonunda gerçekleşiyordu. Bu anın oluşması yirmi yıl almıştı ve beynim tadını çıkarmam için bana yalvarıyordu. Çıplaktı, güzeldi, benimdi ve bunun tadını çıkarıyordum. Ona şimdi ihtiyacım vardı. Ona hemen ihtiyacım vardı. Ve ona çok ihtiyacım vardı.

Sütyenimi çözdü, fırlatıp attı ve külotumu yırttı - tekrar. Ama ona sahip olmak için tüm külotumu feda edebilirdim. İkimiz de ilk kez birbirimizin önünde çırlıçıplaktık ve gözlerimizdeki şok ve şehvet hiç azalmadı.

"Amını sikimin üzerine kaydır," diye yalvardı.

Üstündeki pozisyonumdan ve şehvetle parlayan gözlerindeki çaresizlikten kendimi hayatımda hiç hissetmediğim kadar güçlü hissediyordum. Omuzlarını geriye doğru iterek sırtını jimnastik salonunun zeminine bastırdım.

Eliyle sikini kavradı ve girişime doğru pozisyon aldı. Amımı onun ereksiyonunun üzerine indirdim ve gözlerimi kapattım. Bedenim onun büyüklüğüne uyum sağlarken ve dar duvarlarımdan onun sikini kavradığı hissinin tadını çıkarırken hareketsiz kaldı.

"Carina," diye homurdandı kendini içime daha da sokup sertçe iterken. Beni bu kadar sert sikmesine bayılmıştım, sanki bunu kaldıracabileceğimi biliyordu. "Eğer şimdi bana binmezsen, seni yürüyemeyecek hale gelene kadar sikeceğim."

"Kıçımı sertçe kavradı ve tırnakları hassas cildime battı, "ve beni kızdırdığın için sana şaplak atarken elimle döllerimi o mükemmel kıçına yay."

Sözleri karşısında inledim ve kalçalarımı öne doğru ittim. "Beni nasıl istediğini söyle."

Ayağa kalktı ve klitorisim tenine değdi. "Sonsuza kadar."

Kulağımın altındaki noktayı emerken gülüşüm bir iniltiye dönüştü. "Demek istediğim, seni nasıl becermemi istersin?"

"Bana güveniyor musun?"

Başımı salladım. "Her zaman."

Beni kaldırdı, bacaklarımı beline doladım ve bizi jimnastik salonunun parmaklıklı duvarlarına taşırken sikine daha da gömüldüm.

"Parmaklıklara tutunun" derken sıcak yağmur yüzünden aşağı çiseliyor, çenesinden süzülüyor ve göğsüne sıçırıyordu. Ben üstümdeki demiri kavrarken gömleğinden bir kumaş şeridi yırttı. "Böylece kaymazsın." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu, sonra kumaşla bileklerimi demirlere bağladı. Gevşemediğinden emin olmak için çekiştirdi.

Dudaklarım onunkilerle buluştu ve sikini kavrayıp ereksiyonunun başını klitorisime sürtmeden önce bir kez okşadı. Öne doğru sarsıldım, kalçalarımı onun sikiyle buluşmak için salladım. Kısıtlamalar bileklerimi ısırırken hayal kırıklığı içime doldu.

Bir *cık* cıkla beni durdurdu. "Açgözlü olma Gallo. Eğer kendini kontrol edemiyorsan, bacaklarını her zaman bağlayabilirim."

Gözlerimi kısmıştım. "Ya BDSM'den hoşlanmıyorsam?"

Uzandı ve başparmağını alt dudağıma sürterek dudağımı ayırdı. "Bu BDSM değil. Bu sapkınlık." Konuşurken dudaklarını kulağıma götürdü ve kulağımın memesine değdirdi. "Ve sen bundan hoşlanıyorsun."

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

Aramıza uzandı ve am dudaklarımı ayırıp üç parmağını içeri sokmadan önce okşadı. "Sırılsıklam."

Bir bacağıma beline doladım ve onu kendime doğru çektim. "Kapa çeneni ve sik beni artık."

Güldü ve bana istediğimi verdi, içime girdi ve ilk denemesinde g noktama çarptı. Diğer bacağıma da kavrayıp beline doladı ve daha sert bir şekilde içime girdi. Başımı arkaya attım ve inledim.

Geçmişte ona karşı aşktan hayal kırıklığına, çaresizlikten öfkeye kadar ne hissetmiş olursam olayım, birbirimiz için yaratıldığımızı hep biliyordum. Vücudu benimkiyle mükemmel bir uyum içindeydi. Uzun, kalın siki amımın dar duvarları için mükemmel bir esneklik sağlıyordu.

Hamleleri hızlandı ve ben de her birine karşılık vererek kalçalarımı hevesle salladım. Gözlerimi kapattım ve başımı omzuna yasladım, sonunda, *nihayet* ona bağlı olmanın tadını çıkardım. Sonsuza kadar içimde kalmasını istiyordum.

"Daha fazla," diye yalvardım.

Öne eğildi ve meme ucumu ısırdı. Dilini çakıllı tomurcuğa sürttü. Bir kez. İki kez. Üç kez, emmeden önce, aramıza uzandı ve başparmağının pedini klitorisime sürttü.

"Sikimin üzerine gel," diye ısrar etti.

Yaklaşmıştım. Gözlerimin arkasında kıvılcımlar uçuşurken ve Pop Rocks vücudumda dolaşırken, damarlarımı şüphesiz aşk olan bir şeyle doldururken daha da yakınlaştım.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve "Seni seviyorum, Ranieri Luca Andretti" diye fısıldadım.

Ve sonra ben geldim.

Duvarlarım onun sikinin üzerinde kasıldı ve o da hemen peşimden gelerek kendini içime boşalttı. Çekildiğinde bacaklarımı indirdim ve döllerini bacaklarımdan aşağı damladı. İşaret ve orta parmağını kullanarak iç uyluğumu sildi, dölünü tekrar içime itti ve bu manzara karşısında inledi.

Parmaklarının duvarlarıma masaj yaptığını hissettim. Çok pis bir alaycıydı.

"Ranie-"

"Şşşt," diye yalvardı. "Bırak da bir saniye daha amına sahip olan döllere tadını çıkarayım."

Parmaklarını dudaklarıma dayayarak beni susturdu. Dölleri dudaklarımı boyadı ve dilimi dışarı çıkardım, onu tadarken parmaklarını fırçaladım. Yağmur döllere geri kalanını yıkayıp götürmüştü ama onu hâlâ üzerimde hissediyordum. Etrafımda. İçimde.

Uzanıp beni çözdü ve yağmur dinene kadar sessizce birbirimize baktık ama duygularımız değişmedi.

Öne doğru bir adım atarak vücudunu beni jimnastik salonunun duvarına sıkıştırmak için kullandı. "Seni seviyorum, Carina Amelia Gallo. Sen benim için yaratılmışsın ve nerede olursan ol ya da ne kadar zaman geçerse geçsin, seni her zaman bulacağım çünkü aşkımız kaderimizde var ve Romeo'nun Juliet'ine ihtiyacı var."

Altından kaydım, tahta kutuyu aldım ve açtım. Notu ona uzattım. "Dokuz yıl geç oldu ama geç olması hiç olmamasından iyidir diye düşündüm." Dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Juliet'in de Romeo'suna ihtiyacı var."

CHAPTER TWELVE

*Kızgınlık bakterileri üredi:
mesafe güvensizliğe
dönüştü; güvensizlik acıya
dönüştü; acı da nefrete,
her şeyden önce, bir tür kederli aşk.
Johnny Rich*

EPILOGUE

*İyi bir adamın kızgınlığı
katlanılması en zor şeydir.*
Publilius Syrus

Ranieri Andreotti

Bir yıl sonra

"A Bunu yapmak istediğine emin misin?"
Gözlerim Niccolao'ya kaydı ve ona ters bir bakış fırlattım.
Ta ki şaka yaptığını anlayana kadar. Onu eskisi kadar iyi tanı mıyordum
ama tanıyacaktım. Sonunda.

Hala onun etrafımda olmasına alışmaya çalışıyordum ve onu öldürmek
istemiyordum ama bu benim hikayemden çok onun hikayesiydi. Ayrıca,
kuzeye uyum sağlamak için aksanını bırakmış olması beni tuhaflaştırıyordu.

Yanımızda Luigi homurdandı.

"Gül bakalım, ihtiyar." Smokinine baktım. "Seksen yaşında birini damatlığıma almak konusunda fikrimi değiştirebilirim."

"Elli," diye düzeltti.

Niccolaio homurdandı. "Eğer sen elli yaşındaysan, ben daha doğmadım."

"Mantıklı. Olgunluk seviyeniz yaklaşık olarak burada." Luigi elini yerden bir santim yukarıda durana kadar indirdi ve sırtının çatırdadığını duyduğuma yemin edebilirim. "Merak etme. Ergenliğe ulaştığında gelişecek."

Niccolaio, "Henüz ergenliğe ulaşmadım," diye alay etti. "Senin bahanen ne?"

Luigi ağzını açtığında ayağa kalktım, dilinin ucunda kesinlikle bir cevap vardı.

Bakışlarını bana çevirdi. "Nereye gidiyorsun?"

"Nişanlımı görmeye."

"Ama bu kötü şans getirir!"

"Ben kötü şansa inanmam."

Kapı arkamdan çarptı ve Gallo'nun düğünümüz için hazırlandığı odaya ulaştığımda, uzanmış duvarın arkasından onu gözetledim. Jartiyer kemerini bacağından yukarı kaydırmak için uğraşırken bir stilist saçlarıyla uğraşıyordu.

Babası dışında gelin partisi yoktu. Brody ne kadar çabalamış olursa olsun Gallo onu affedememişti ve ben de bunu yüzde yüz kabullenmiştim. Ama South Beach'e taşındığımızdan beri kendini dünyaya açmıştı ve birinin onu sevmediği bir senaryo düşünemiyordum. Yeni arkadaşlar edinirdi. Manipüle etmeyen ve kadınıma gizliden gizliye aşık olmayan arkadaşlar. Ve o zamana kadar, onun tek en iyi arkadaşı olmaktan mutluydum.

Gölgelerin arasından çıktım ve stilist nefes nefese kaldı.

Parmaklarının ucuyla dudaklarına dokundu. "Hayır, hayır. Oh, hayır. Buraya giremezsin." Bir adım öne çıktı ve beni dışarı itmeye çalıştı. "Bu çok kötü

Şans."

Ona beni sinirlendirmesi için para vermiyordum, bu yüzden kolunun altına girdim ve onun çılgın dalgalarını görmezden gelerek müstakbel karıma doğru ilerledim. Ellerini yana ittim, jartiyeri aldım ve ellerimi gelinliğinin altına kaydardım.

Beyaz ve kabarıktı ve içinde çok güzel görünüyordu ama giydiği diğer her şey de öyleydi. Öte yandan bu dantel jartiyer ilgimi çekti. Yavaşça bacağından yukarı kaydardım ve gelinlik kumaşının tüm katmanları altında ne yaptığımı göremesem de onu hissedebiliyordum. Yumuşak, pürüzsüz ve bana aitti.

Evet. Sikeyim. Benim.

Stilist sonunda bizi rahat bırakmayı akıl etti ve kısa süre sonra odadaki tek ses Gallo'nun zor nefes alış verişiydi.

"Bu çok kabaydı." Jartiyeri kalçasının üst kısmına yerleştirip parmaklarımı ıslak amına doğru kaydırđıđımda inledi. Benim için her zaman çok ama çok ıslaktı.

Külotunu yana kaydardım ve parmaklarımla klitorisini okşadım. "Eğer bir şey varsa, bu benim dikkatimi dağıttığın için senin hatan."

Düğün iç çamaşırını uyarılmışlığıyla lekeliyordu ve ben onu yalayarak temizlemekten başka bir şey istemiyordum. Başını arkaya yasladı ve kalçalarını öne doğru eğerek elimle buluşmaya çalıştı. "Burada olmaman gerekiyordu."

"Gidebilirim."

"Sakın buna cüret etme."

"Buradan çıkıp balayımız için erken ayrılmaya ne dersin?" Boynuna bir öpücük kondurdum. "Buna değmesini sağlayacağım."

"Misafirlerimiz var."

Babası, kardeşim, Luigi ve Spaghetti vardı. Hiçbirinin umursayacağından şüpheliydim.

Elimi elbisesinin altından çektim ve itirazlarına aldırmadan doğrudum.
"Hadi gel." Elini uzattım ve onu yukarı çektim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu ama yine de beni takip etti.

Hiçbir zaman duygusal bir tip olmamıştım ama bana bu kadar
güvenmesini sevdiğimi itiraf etmeliydim. "Düğünümüze."

"Bir saat daha başlamayacak!"

Omuz silktim. "Herkes burada."

"Ranie!"

Döndüm ve yüzümü ona döndüm. Onu boş bir koridorda da dolu bir
düğün şapelinde olduğu kadar sevebileceğimi fark ettim ve onun karım
olmasından başka bir şey istemiyordum. Şimdi. Masum yüzüne yapışmış
şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu, ancak yaramaz nişanlımın bacaklarının
arasının hala ıslak olduğunu biliyordum ve bana kalırsa bu, ona
yeminlerimi vermek için en iyi durumdu.

"Carina Amelia *Andretti*, seni zaman ve zorluklar içinde seveceğime
söz veriyorum."

"Ne yapıyorsun?"

"Yeminimi ediyorum." Kıcını imdikledim. "Bölmeyi kes. Bu çok kaba."
Yumruğunu savuşturdum. "Yemekte ekmeği yaktığında bile seni
seveceğime söz veriyorum ve yakacaksın, çünkü ne kadar iyi bir aşçı
olursan ol, ekmeği asla doğru pişiremezsin." Ofladığında dudaklarımdan
gürleyen bir kahkaha döküldü. "Kırmızı Elbise'yi giymeyi reddettiğinde bile
seni seveceğime söz veriyorum.

."

"Çöp kutusundaıdı!"

"-ve özellikle Spagetti Pazarlarında. Seni gençken sevdim,
yaşlandığımızda da seveceğim. Tüm umutlar tükendiğinde ve bu işin
yürümesinin mümkün olmadığını düşündüğünde bile seni seveceğime söz
veriyorum, çünkü yürüyecek Gallo. Sen benim için osun."

"Yakında Gallo olmayacağım."

Eğildim ve burnunu öptüm. "Sen benim için her zaman Gallo olacaksın. Ama haklısın ve benim adımları taşımanı daha çok seviyorum."

"Pekala, seni zaman ve zorluklar boyunca seveceğime söz veriyorum, suyu sadece senin yapabileceğin gibi yaktığında bile, önüme geldiğinde bile-"

"O bir kereydi!"

Kaşlarını kaldırdı.

Başımı salladım. "İkinci seferinde o mavi peruğu takıyordun. Bu sayılmaz."

Nicolaio koridora çıktı. "Siz şimdi evleniyor musunuz?"

"Seni kimse davet etmedi," diye şaka yaptım, aynı anda "Kapa çenenin, Nick!" diye inledi.

Gallo sırtıttı. "Ben de tam yeminimi bitiriyordum." Babası, Spaghetti, Nicolaio ve Luigi etrafımızda toplanırken eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Dünyanın öbür ucunda da olsan, içimde de olsan seni seveceğime söz veriyorum." Doğrulttu. "Mutlu da olsan, üzgün de olsan seni seveceğime söz veriyorum. Ama üzgün olduğunda, yüzüne bir gülümseme yerleştirmeyi kendime görev edineceğim. Her zaman soliloquy ve hüznü bök seven Juliet'in olacağıma söz veriyorum ve beni hâlâ sevsen de sevmesen de ben seni her zaman seveceğim ve bir daha asla Yalnız Romeo olmayacaksın. Sadece Romeo. *Benim Romeo'm.*"

Carina'nın internetten nikâh kıydırmış olan babası boğazını temizledi. "Şimdi gelini öpebilir misiniz?" Bunu bir soruymuş gibi söyledi, sanki koridorda olmak kafasını karıştırmış gibiydi.

Yüzümü tuttu ve dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırarak beni öptü. "Düğünümüzden bir saat önce koridorda evlendik."

Ve başka türlü olmasını da istemezdim.

Sırtının ve dizlerinin altına uzandım ve onu itfaiyeci tarzında kaldırdım. "Balayı. Şimdi."

Zaten hiç normal olmamıştık.

Bir yıl sonra

H

Gözlerimi bağlamıştı.

Spaghetti'nin bize doğru koşarken nefes nefese kaldığını duydum, Gün ışığında parlayan canlı mavi gözlerini neredeyse hayal edebiliyordum. Cerulean-bülbül mavisi gözleri kocama benimkileri hatırlatıyordu. Spaghetti'yi evlat edinmeye karar vermesinde bu gözlerin etkili olduğunu, çünkü benimkilere bakmayı özlediğini itiraf etmişti.

Ranie'nin koluna uzandım. "Bu göz bağı bir saattir üzerimde! Uçağa bindiğimizi biliyorum ve bu yolculuk sapıkça bir seksle bitmezse hayal kırıklığına uğrayacağım."

Kıçımı tokatladı. "Bana güvenmiyor musun?" "Her zaman," diye dürüstçe cevap verdim.

"O zaman, buna bayılacaksın." Göz bağını çıkardı. "Gözlerini aç."

Ve o haklıydı.

Gerçekten

sevdim.

Şaşkınlıktan elimle ağzımı kapattım. Buraya son gelişimizden bu yana Rylafax parkının etrafını çevirmiş ve kenarına bir ev inşa etmişti. Klasik bir çiftlik eviydi, babamın geçen yıl emekli olduğu çiftlik evinin büyük boyutlu bir versiyonuydu, ama benimki parkımızın içindeydi. Tepemden bir uçak geçti ve bana buranın benim için ne kadar özel olduğunu hatırlattı.

Güldüm ve bir çemberin içinde döndüm, çok mutlu ve sersemlemiştim, Ranie'yle o gün jimnastik salonunda barıştığımızdan beri olduğum gibi. Spaghetti de kutlamama katıldı, etrafımda daireler çizerek koşuyor, kahkahalarımı, uçaklara ve kendi lanet kuyruğuna havlıyordu.

Ranie bir kolunu bana doladı ve beni göğsüne çekti. "Biliyor musun, insanlar normalde havaalanlarına yakın yaşamaktan şikayet ederler."

Dönüm dönüm yeşil çimenlere ve tepelere baktım. "Şikayet edecek ne var ki?"

"Gürültü."

"Patron bir adamla evlendim." Boğazına bir öpücük kondurdum ve tenine karşı sıırttım. "Eminim bir çözüm bulmuşsundur?"

"Peki ya yapmasaydım?"

"Seni, düşüşü fark etmeyeceğin kadar çok seviyorum."

Gözlerini kıstı ve kıcımlı çimdikledi. "Ne kadar da ukalasın." Arkamdan uzandı ve evin kapısını açtı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, bir çözüm buldum." Yüzünü buruşturdu. "On milyon dolarlık bir ses yalıtımı çözümü. Bir kayıt stüdyosunun ses yalıtımını düşünün, ama on bin metrekarelik bir evde."

"İşte benim patronum."

Beni evin içine, büyük fuayeyi geçip devasa oturma odasına götürdü. Ev muhteşemdi, ama harabe de olabilirdi ve ben buna bayılırdım. Geçtiğimiz iki yıl boyunca, bu adam bana

Her şeyi. Kalbi. Sahildeki restoran. Karnımda büyüyen bebek.

Kanepenin arkasındaki duvarı gördüm ve gözlerim büyüdü. "Onları çerçevelemişsin."

Duvarda düzinelerce zümrüt yeşili çerçeve vardı ve her birinin içinde aşk mektuplarımız gururla sergileniyordu. Ortada, bir çekirdek gibi, benim mektubum duruyordu ve göz alıcı bir cerulean çerçeve ile çevrelenmişti.

"Size nasıl teşekkür edeceğimi
bilemiyorum." Sırıttı. "Ben
biliyorum."

Gömleğimi parçalara ayırırken güldüm ve gözlerim yine harflere takıldı.

Romeo artık o kadar yalnız değildi, ama Juliet'in hâlâ monologlara ve saçma sapan şeylere karşı bir ilgisi vardı.

